

BODOR MÁRIA

MIA
REGGELE

NOVELLÁK

Bodor Mária

Mia reggele

Novellák

Copyright © Bodor Mária, 2021.

All rights reserved / Minden jog fenntartva

A borító készítői: Kalina Dávid, Bodor Mária

ISBN 978-615-01-0992-3

A könyv bármely részének sokszorosítása (akár mechanikus, akár elektronikus úton) a szerző írásbeli engedélye nélkül tilos. Kivételt képeznek a rövid, ajánlás céljából készített idézetek.

Köszönöm a szerzői jogok tiszteletben tartását!

Web: www.csocsoszan.hu

Email: szerkesztoseg@csocsoszan.hu

Tartalomjegyzék

A találkozás	6
A gondolathalló	13
A madártej	16
Körforgás	17
Ihlet és Órangyal	18
A Pokol vörös macskája	20
Mia reggele	23
Végítélkezők.....	28
Én, az alkalmazott	31
A toronyszoba lépcsője	49
Antal, az utazásszervező	53
A cipőpucolás misztériuma	58
Elengedés.....	59
Mári néni öröksége.....	60
A jóslat	66
Onnan tudom, hogy öregszem, hogy a velem egykorúak virtuálisan fiatalodnak	76
Lívia, avagy semmi sem az, aminek látszik.....	78
Gábor, a tünemény	82
József, a majdnem	87
Barna, a jövő idő embere.....	94
Timi és a vízipálma	96
Egyszeri Puszogmány esete a krumplival	100
Kuplung háromszor	101
Esetem a fantommacskával	102
A macskahúségről	104
Így sétáltak Ti, avagy macskát hámjáról.....	107
Én, a sírásó	109
Hold és Nap.....	112

Egér és Hercegnő.....	117
Utószó helyett – szerzői köszönetnyilvánítás	122

A találkozás

Mostanában a nagy metrókatasztrófa miatt tömegével jelennek meg a túlélők történetei. Engem is sokan felkerestek már és kértek, hogy meséljek róla. Általában elzárkóztam ezek elől a megkeresések elől, nem volt szokásom nyilatkozni. Bár lehet, ha a televízióban azt mondom, hogy nem nyilatkozom, az már nyilatkozatnak számít? Hagyjuk ezt, messzire vezetne, s én nem akarom a felelősöket keresni, sokan megteszik helyettem. Én csak a saját történetemet szeretném elmesélni, vagyis annak egy részét, ami úgy alakult, hogy százak életét megváltoztató, közülük sokakét kioltó tragédiával fonódott össze.

Abban az évben töltöttem be a harmincötödik születésnapomat. A legjobb barátnőm cukrászdába hívott, és a beszélgetés az általam vártnál sokkal hamarabb terelődött számomra kellemetlen téma felé. Gyorsan túlesett a „*Boldog születésnapot!*”-on, s utána belekezdett kedvenc kérdéskörébe, a „*Miért nem mentél még férjhez?*”-be. Soha nem értettem, miért volt ez a szívügye. Ő kétszer elvált, de ugyanolyan egyedül élt, mint én. Azt hiszem, ő kerülő úton jutott el ugyanoda, ahol én szimplán megrekedtem... Számomra érthetetlen volt, miért nem érti meg, hogy nem találtam meg a társamat, mert még nem hozott vele össze a sors. Ennyi volt csupán a nagy rejtély.

– Gondolkodtam. Emlékeztem. Nyomoztam. Elintéztem.

A hideg kirázott ettől a tömörségtől, de gyorsan kifejtette. Amint ismeretségünk kezdetére terelte a szót, nyomban elmerengtem.

Tizenöt évesen találkoztunk először, amikor elkezdtem a gimnáziumot. A szüleim munkahely változtatása miatt a fővárosba költöztünk és ez az életünk totális átalakulásával járt. Nem szépítem, utáltam a változást, hiszen kiszakadtam régi közegemből, áthidalhatatlanul távolra kerültem barátaimtól, ismerőseimtől, hegyeimtől és patakjaimtól. Az iskolában sem akartam új barátokat szerezni, hiszen még a régiek uralták a szívemet.

S volt egy cserfes lány az osztályban, aki mindig feketében járt. Nem értettem miért, hiszen ha gyászol, akkor miért virgonckodik állandóan? De az a lány azt sem vette észre, hogy egyedül akartam maradni. Mindig a nyomomban volt, békés magányom ajtaját és falait baltával igyekezett szétverni. Nyomasztó volt. Ám egyszer feltűnt, hogy csak engem tüntet ki – egyszerre zavaró és idegesítő – figyelmével. Aznap kémia órán mellé ültem és elkértem a borszeszegőjét. Ideadta. A mai napig tartó szeretetével és barátságával együtt.

Mindenféléről beszélgettünk, csak egy titkom volt. Ő. Ő, akivel gyerekkoromban szomszédok voltunk. Együtt jártuk a hegyeket és völgyeket, együtt fürödtünk a patakban. Kettesben kerestünk érdekes növényeket és még érdekesebb állatokat. Egyik nap a kis vízesés

partján csodaszép pillangót találtunk. Egyszerre nyúltunk érte. Az ő ajkai kinyíltak, de nem a pillangó latin nevét mondta ki, hanem finom, kimondhatatlanul kamasz csókban egyesültünk. Nevetve, egymás kezét fogva szaladtunk haza. Édesapám a kapuban várt és akkor tudtam meg, hogy elköltözünk.

A nyár hátralevő részét is együtt töltöttük. A nap, a fák, az állatok, a víz csobogása csak miattunk volt, a mi boldogságunkért és szerelmünk éltetésére.

A költözésre alig emlékszem. Csak a barna szemekre a vékony könnyfüggöny mögül. És a szomorú hangjára: – Majd írok.

De sohasem írt. Én bezzeg! Eleinte mindennap. Aztán havonta. Utána már csak ünnepekre. Egyre sem jött válasz.

A barátnőmnek sosem meséltem róla, túlságosan is fájt. Azt tudta, hogy szerelmi bánat nyomaszt, amit mondanom sem kellett, mert arcomra volt írva.

– Szóval emlékeztem – rángatott vissza a hang a jelenbe. – Nagy segítség lett volna, ha legalább egyszer a nevéen nevezed.

Igen, így volt. Sosem mondtam ki a nevét! Egyszer azt hallottam, hogy aminek neve van, az létezik. Márpedig én nem akartam, hogy az áruló létezzen!

– Segítség?

– Ühüm. A nyomozásban.

S mesélni kezdett a világot behálózó közösségi oldalakról, amelyek egyikén elég hamar rábukkant régi szerelmemre anélkül, hogy a nevét ismerte volna.

A mellette lévő széken nyugvó táskájáért nyúlt, és könnyedén elővette a laptopját.

– Biológus lett. Mindjárt megmutatom az oldalát.

Csodálkozva néztem a monitort. A bogarak életét tanulmányozza! Vártam fényképet is, hogy meglássam, mennyi nyomot hagyott rajta az elmúlt húsz év, de az nem volt.

– És ha ez nem is ő?

– Dehogynem. Most pedig írsz neki! – kacsintott és önmagamat láttam meg a monitoron. – Nőtlen, egyébként... S most átadom az ajándékom! – egy papírfecnit tett le elé, két szó volt rajta, vagyis betűk és számok vegyesen. Értetlenségemet látva megmagyarázta. – Létrehoztam neked is egy adatlapot, ezekkel az adatokkal tudsz belépni. És ne aggódj! Emlékszel arra a helyes, magas, hosszú fekete fürtös srácra a gimiből? Tudod, akinek olyan csodálatos ujjai voltak, mintha szobrász faragta volna őket! – Tudtam, hogy kiről beszél. Hogyan is felejthettem volna el, amikor három éven keresztül reménytelenül szerelmes volt belé, de az én vagány, cserfes barátnőm sosem merete megszólítani. Egyszer egymásra mosolyogtak, és a sikert hosszú

hónapokon keresztül veséztük régi szobája mélyén csücsülve. – Bejelöltem, és megírtam neki, hogy szerelmes voltam belé. Szóval rajta!

Bátortalanul, de hosszú évek után újra levelet írtam neki. Igaz, csak általánosságokat, hogy ő az-e valóban, és hogy van?

Válasz nem jött, idegesen rágcsáltam az ünnepi tortaszeletemet. Két teát is ittam, de a válasz csak nem akart megérkezni. Egy idő után már nem tudtam elodázni az elválást barátnőmtől és a csodát keltő laptopjától. A cukrászda előtt megöleltem, megpusziltam hű társamat. Ellentétes irányba indultunk, de pár lépés után megfordultam és odakiáltottam neki.

– És mit válaszolt?

– Hogy kedves vagyok, de gőze sincs, ki lehetek! – és vigyorogva ment tovább.

Két nap múlva megérkezett a válasz az indoklással, miért késlekedett. Ugyanis nem volt internet közelében, mert bogarakat tanulmányozott valami távoli helyen.

*

Levelezni kezdünk egymással. A kamaszkorom óta nyomasztó hallgatása megtört. Minden levelemre válaszolt. Olyanokra is, amiket a valóságban meg sem írtam. A főváros egyetemén tanított, de régi szülőfalumban élt. Szülinapom után pár héttel találkozóra hívott.

Ideges voltam. Aznap kiderült, hogy nincs mit felvennem. A fodrászom béna, a bőröm öreg és sápadt, a fogaim nem elég fehérek, a nevetésem pedig akár a kacagó hiénáé. Ilyen megállapítások tudatosításával vártam őt a parkban.

A nap melegen sütött. A fák levelei lenéztek és bátorítóan rám kacsintottak.

Rögtön megismertük egymást, olyan volt, mintha az elmúlt húsz év fátyla fellebbent volna, s két kamasz felnőttruhában játszana a nagyok világában. Az idő persze rajta is nyomokat hagyott, de kegyesen és nagyvonalúan. Egy szóval jellemezve, egy úriember állt előttem.

Sétáltunk a parkban, közben beszélgettünk.

Az egyik kezemben a tőle kapott virágcsokor volt, a másikban pedig a keze. Nosztalgiáztunk, s feltártuk egymásnak az elmúlt évtizedek ilyen-olyan történéseit. Ám az idő most is könyörtelen volt. Az este hamar ránk köszöntött, így lekísértem a metróhoz, hogy haza tudjon utazni régi lakóhelyemre.

Akkor csókolt meg. Ugyanolyan volt, mint azon a rég elmúlt nyáron. S csak ekkor értettem meg, hogy ezért nem volt eddig férfi az életemben – én végig ezt az érintést, ezt az arcbőrt, ezt az embert kerestem! Vagy csak visszavártam? És most ott volt. Fájdalomdíjként az elmulasztott időért, a külön töltött évekért. Az ajka a csók után szólásra nyílt, de nem tudta befejezni, mert a hatalmas dőrej és a leszakadó mennyezet beléfojtotta.

Nem tudom, meddig feküdhettem eszméletlenül. Amikor eszméletemre tértem, csak port és épülettömböket tudtam beazonosítani magam körül a majdnem vaksötétben. Tőlem kicsit távolabbról hallottam a sikolyokat, a fájdalmas kántálásokat. Őt nem láttam, mert az oszlop, ami alatt megcsókolt, kettőnk közé esett. Csak az ujjait értem el, így megfogtam azokat, és szólongatni kezdtem. Pár végtelennek tűnő másodperc után válaszolt. Azt javasolta, hogy beszéljünk, mivel úgysem tudunk moccanni vagy bárkin is segíteni, a mentőcsapatok megérkezéséig pedig van még időnk.

Egész délután megkérdezhettem volna, de csak most bukott ki belőlem az, ami oly' régóta foglalkoztatott.

– Miért nem írtál?

A válasz az volt, amire még a legromantikusabb álmaimban sem gondoltam volna. Ő írt, éveken keresztül minden nap, de sosem kapott választ a leveleire. Éveken át mindhiába postázta őket. Érettségi után elment megkeresni a címet, ahová a leveleit küldte. Ott nem volt semmi, csak egy romos ház. Értetlenül utazott haza, és édesanyja megsajnálta, s feltárta a valóságot. Apám és az ő apja egy helyen dolgoztak, de az apja, aki már akkor sem vetette meg az italt, komoly hibát vétett. Apám egy ideig tartotta miatta a hátát, de végül minden kiderült. Az ő apját kirúgták és egy életre meggyűlölte az én apámat. Ezért is költöztünk el, döbbsentem rá. Az apja haragja rám is árnyékot vetett, ezért az új címünket széttépte és egy másikat írt helyette.

– Apám már nem élt, mikorra ez kiderült.

A tőlem érkezett levelek sem jutottak el hozzá. Ő pedig belátta, hogy valószínűleg új életet kezdtem, s kénytelen volt ő is ezt tenni.

Hamar szóba kerültek a volt kapcsolataink. Egyedül élt, akárcsak én. Hozzám hasonlóan senkivel sem sikerült komoly kapcsolatot létesítenie. Igazából nem lepődtem meg ezen. Egyikünk sem mondta ki, de ott a romok között, a sebesültek gyűrűjében, a mély és sötét verembe esve teljesen egyértelműnek tűnt, hogy egymásra vártunk.

A fájdalmaim miatt néha elaludhattam. Ő mégis kedvesen mesélt a munkájáról, a rovarjairól, az őserdő mélyén megélt kalandjairól, elújságolta, hogy kivel mi történt a falumban.

Nem tudtam megállapítani hány óra telhetett el a hatalmas robaj óta, amikor a segélycsapatok tagjainak első kiszabadítási kísérletét meghallottam. Szerelmem is észrevette őket. Emlékszem, azt mondtam, hogy azt szeretném, ha őt vinnék fel először a felszínre, de makacskodott, hogy nekem sokkal fontosabb eljutnom a kórházba. Azt mondta, hogy ő egész jól van, a beszélgetésünk során a kettőnk között lévő nagy kőtömböt ugyan nem tudta megmozdítani, de a szívéen lévő sikerült félregurítani.

A mentőkutyák értek oda hozzám először. Nem tudtam megsimogatni őket, hiába próbáltam. A mentős felém hajolt és én szólni akartam neki a kötömb mögött fekvő régi-új szerelmemről, de a mentős a számra tette a kezét.

– Ne beszéljen, hölgyem! Most másra kell az erő.

Igaza volt. Ahogy megmozdított, a fájdalom testem minden sejtjét átharapta kíméletlenül hegyes fogaival. Ekkor csapott meg a bűz, a sebesülések és a hullák kitörölhetetlen szaga.

*

A legközelebbi emlékem a kórházhoz kötődik. Feküdtem egy fehér függöny mögött és számos gép fogott közre. Kicsit félve állapítottam meg, hogy feltehetőleg ezek tartanak életben.

– Ne aggódj, minden rendben! – szólalt meg mellettem a meleg, szerető hang. Ő volt az, ki más is lehetett volna, ült az ágyamnál és nem vette le rólam a szemét. – Csak folyamatos ellenőrzés alatt tartanak, de jól vagy.

– Kipréseltem magamból egy mosolyt, és elmerültem a szemeiben. Jól nézett ki, csak pár karcolás, horzsolás volt az arcán. Mivel gyenge voltam, ő beszélt. Arról, ami épp az eszébe jutott, de a történekről nem. Vagyis a katasztrófáról, amiről abban a percben egyébként is eleget éreztem sajgó sebeimben. De a kettőnk randevúját széles vigyor közepette elevenítette fel.

– Mennem kell! Jön hozzád a nővér – mondta és könnyű puszit lehelt a homlokomra, majd eltűnt a függöny mögött.

A nővér megérkezett, feltehetőleg sok lehetett a beteg, mert túl sok időt nem foglalkozott velem.

Így ment ez napokig. Sokszor aludtam napközben, de mindig az ágyam mellett ült, amikor felébredtem. Beszélgettünk, majd a nővér közeledtekor elment.

Egyszer komoly arccal nézett rám. – Tudom, hogy nehéz, de most kérlek, figyelj rám. Fontos dolgokat kell elmondanom neked – vett egy nagy levegőt, és folytatta. – A randevúnk napján vittem neked egy ajándékot. Először nem mertem odaadni, mert féltem, hogy tolakodásnak veszed. Utána pedig már nem volt rá alkalmam, hogy átadjam a kicsit megkéssett születésnap ajándékodat. Majd meglátod mi az, mert most már nincs nálam, de el kell mondanom a történetét. Ne ijedj meg, ha meglátod, nem családi ereklje! Középiszkolában a tanulás mellett dolgoztam is, és akkor gyűjtöttem össze rá. Meglátam, és rád gondoltam... Meséltem, hogy az érettségi után meg akartalak keresni, a leveleimmel együtt, igazából akkor akartam átadni... De a jelek szerint csak most jött el az ideje. A nadrágomban van, a jobb zsebében. Oda fogják adni neked, hiszen a te neved van a díszdobozán.

Értetlenkedve néztem rá, de nem hagyott szóhoz jutni.

– Most már mennem kell. Vigyázz magadra! – megszorította a kezem, és elment.

A nevét kiabáltam és próbáltam felállni. Ekkor jött be az ápolónő, aki erővel visszanyomott az ágyra. Hiába kértem, hogy engedjen el, hadd menjek utána. Ő egy nyugtatót nyomott belém, és közölte: – Csillapodjon, hölgyem! Senkit sem láttam kimenni innen.

Többé nem jött. Napokon át vártam. Majd érdeklődni kezdtem felőle, de senki sem látta. Senki sem tudott róla semmit. Hisztérikus állapotba kerültem, és végül a főorvos szobájában ülve kaptam választ kérdéseimre.

- Az úr, akit ilyen kétségbeesetten keres, nem került be élve a kórházba. A boncolás megállapította, hogy az ütés miatt azonnal meghalt. Ön egyébként sem találkozhatott itt velem, mert az állapotára való tekintettel megtiltottuk, hogy bárki is meglátogassa önt. – Magam elé bámulva hallgattam. Nem tudtam elhinni, hogy a kötömb, ami közöttünk feküdt, kioltotta az életét. Hiába hajtogattam, hogy ez nem lehet, ez képtelenség, csak fatális tévedés, talán egy másik kórházban fekszik, vagy már haza is engedték.

A doktor hosszasan nyugtatott és a kezembe nyomta a csomagot. Nem akartam elvenni, mert az megtestesülése volt annak a ténynek, hogy életem egyetlen és igazi szerelmét ezúttal mindörökre elvesztettem.

Az ajándékomat jó ideig nem bontottam ki. Előtte magyarázatokat akartam találni a történetekre. Mindenkinek megvolt a sajátja... A főorvos azt mondta, hogy a fejemre mért ütéstől agyrázkódást kaptam. A pszichológus szerint sokkos állapotba kerültem. Az ezoterikus barátnőm váltig hajtogatta, hogy az őrangyalom vigyázott rám. A történetem elolvasása után feltehetőleg mindenkinek meglesz a saját álláspontja...

*

Karácsonykor nyitottam ki a születésnapim meglepetésemét. Egy zsebóra volt. Gyönyörű, kézzel készített remekmű. Az elején egy erdőrészlet pompázott, fákkal, madarakkal és egy játékos mókussal. A szívem hasadt meg a veszteség súlyától. Felpattintottam. Az óralap felé a nevem volt gravírozva. Alá pedig mindössze csak ennyi, nemes egyszerűséggel: „*Szeretlek.*”

Az óra nem járt. A metróban történt katasztrófa pillanatában állt meg, biztosan az ütéstől. Nem akartam, hogy tudatosuljon, de ott zakatolt bennem: ugyanebben a pillanatban veszítettem el őt.

Sokáig zokogtam a karácsonyfa tövében, az ujjaim görcsösen markolták a zseborát. A könnyeim elapadása után átjárt valami nyugalom, boldogság és kimondhatatlan hála. A veszteség érzése a gyertyák füstjével együtt a semmibe szállt. A megnyugvás simogatta a szívem és a lelkem. Elvesztettem. Pótolhatatlanul. De azért, mert *volt mit* elveszítésem. Csodálatos gyerekkorunk volt együtt, ami gyönyörű szerelemmé érett. Felnőttként pedig

ajándékba kaptam egy vele eltöltött felejthetetlen délutánt. – Sokkal több mindenem volt, mint amiben a legtöbb embernek valaha része lehet.

Remegő kézzel húztam fel a zsebórát. Azóta is szorgalmasan ketyeg a kis szerkezet, de tudom, hogy egyszer minden felhúzás ellenére meg fog állni. – A halálom pillanatában.

A gondolathalló

Gyerekkorom óta hallok hangokat. Tudom, millió más ember is, ettől még nem lennék különleges, de nem is erre utalok. Nem kell megijedni, nem idegen lények titokzatos suttogását, vagy semmihez sem köthető hangforrást. Az én tudásom ennél sokkal egyszerűbb, mégis bonyolultabb, ugyanis én a közelemben lévő emberek hangos *gondolatait* hallok meg. Nem megérezem őket, vagy leolvasom a testbeszédükről, hanem meghallom mindazt, ami erőteljesen dübörög bennük.

Amikor gyermek voltam, még senki sem foglalkozott ezzel különösebben. Szerintem mindenki azt hitte, hogy képzelvek, ahogyan azt a gyermekek szokták. A nagynéném szerint egyszerűen csak arról volt szó, hogy bennem még élt az ősi tudás, ami mindenki ott lappang születéskor és csak a neveltetés nyomja el, vagy öli meg örökre. Persze az én áldott nagynéném sem volt már olyan megértő velem, miután tolmácsoltam neki nagybátyám gondolatait a huszonöt éves titkárnőjével folytatott szerelmi viszonyáról.

Fantáziálgatnom sosem kellett sokat, hiszen hallottam, hogy mások mit gondolnak. Tinédzserkoromban jöttem rá, hogy ennek a fele sem tréfa. A tanárnő feleltetett, de a padok között sétálva néha hátat fordított nekem, én pedig válaszoltam a fel sem tett kérdéseire. Először azt hitte, hogy gúnyolódok. Utána arra tippelt, hogy biztosan hangosan is kimondta a gondolatait. A többiek értetlenkedve néztek ránk. Kis híján az igazgatóiban találtam magam.

Természetesen a legindulatosabb gondolatokat vettem a leginkább. „*A kis stréber!*” – ez a mellettem ülő lány fejében kavargott folyamatosan. Nos, utána már nem ő volt a legjobb barátnőm.

Mennyit hazudik az ember élete során! Vagy csak nekem, mert én tudom, hogy kiben mi lakozik valójában?

De nem panaszkodom, előnye is van. Iskolában, egyetemi kollokviumon, állásinterjún, fontos beszélgetések alkalmával. Nyugodtan elmondhatom, hogy a magánéletben kevés a pozitív hatása. A barátok és barátnők hamar elkoptak mellőlem, hiszen amint kicsit indulatosabbak lettek, átláttam rajtuk. Nyitott könyvvé váltak, amit sokszor kellemetlen volt olvasni. Voltak, akik az én hátamra lépve akartak magasabbra kerülni, mások meg egyszerűen csak szerettek volna eltaposni. Egyes „barátnők” a pasijaimra vadásztak, kifinomult, de sajnos gondolati szinten túl hangos technikákkal. A párkapcsolataimat sem könnyítette meg ez a képesség. Sokat csalódtam, de talán mégis pozitívvá teszi a mérleget, hogy csak rövidtávon, és szerencsére megkímélt a sors a házasságtól és a válástól is.

A telefon, jaj, az nagy kihívás az életemben! A vezetékes telefon hőskorában még el is voltam, mivel folyamatosan letagadtattam magam a szüleimmel. A mobiltelefonok megbonyolították a helyzetet. Kellemetlen szituációk egész sora után beláttam, hogy az emberek a telefon végén lógva csak saját életük nyugjein rágódnak. Hivatalos ügyeket intéztem volna, az adminisztrátor mégis önnön életének legapróbb részleteit is kitárta előttem. Természetesen nem tudott erről, de csak megerősített abban, hogy mindenki csupán saját magával foglalkozik, főleg, hogy arc nélküli voltam a számára, mindössze egy hang a vonal végén. Adatbázisaikban látták a legszemélyesebb adataimat, de nem tudták, milyen színű a szemem. Én azt sem tudtam, hogy hívják őket, mégis szabadon járhattam az életükben. Egy ideje nincs telefonom. Az interneten írásban csevegek, ha muszáj. Az írott szó ereje sokat segít, hiszen bármikor vissza tudom olvasni a sorokat s így kontroll alatt maradok.

Nem szépítem: magányos ember lettem, egyébként sem túl nagy szociális igényeimet az ismeretségeim tovább minimalizálták. Ez azért annyira nem szomorú állapot, mint elsőre hinné az ember. Mindig volt időm magamra, a virágaimra. Csak annyiból szomorú, hogy hosszú éveken át hiába vágytam gyerekekre.

Térjünk most már a lényegre! Legalább én ne csevegjek másról, mint ami valóban nyomja a szívemet. Tőlem aztán tényleg képmutatás lenne!

*

Egyik este későn indultam haza a munkából. A főnökömnek fontos látogatói voltak, ezért maradnom kellett nekem is. Nyilvánvalóan, hiszen titkolt kis tehetségem azért jócskán repített felfelé a ranglétrán. A tárgyalás rendkívül elhúzódott és már éjfél körül járt az idő, amikor elindultam haza. December vége volt s a tél hihetetlen csapást mért ránk. Egész nap szakadt a hó, a szél jeges erővel tépett mindent, amit csak tudott. Ebből nem sokat éreztem a nap folyamán, csak a mélygarázból kihajtva jöttem rá, hogy gyakorlatilag ítéletidő tombol. Siettem volna haza, de a havazás megnehezítette a haladást. Már nem voltam messze az otthonomtól, amikor egy kidőlt fa miatt elterelték a forgalmat, és máig sem értem, hogyan tévedhettem el akkor. Biztosan a fáradtság és a rossz látási viszonyok miatt, de hirtelen rájöttem, hogy fogalmam sincs, hol vagyok. Későn ébredtem rá, hogy a város egyik rossz környékén, ahová nappal se szívesen látogattam volna el. Viszont legalább már tudtam hová cseppentem. Megálltam, mert némi balsejtelemmel átítatott röpke érzés átsuhant át rajtam. Rég megtanultam már, hogy az embereknek nem szabad hinni, de a megérezéseknek annál inkább. Egy nőt pillantottam meg magammal párhuzamosan a járdán. Háttal állt nekem, hosszú fekete kabátja nem tűnt túl vastagnak, és ahogyan a szél belekapott, a nő jelenéssé vált. A kisbolt kirakatát bámulta. Semmi sem utalt arra, amiben hirtelen biztos lettem: éhes. Ekkor megfordult, és

döbbsentem láttam, hogy állapotos. Annyira sovány volt, hogy hasa természetellenesen nagynak tűnt. A kirakat rácsába támaszkodott, gyengeségét kihasználva a szél tovább játszott vele. Váratlanul felpillantott és a szemembe nézett. Ajkai nem formáztak szavakat, mégis tisztán hallottam, amit mondott. „*Segíts!*” Ez az egy szó villant át rajta. Valaki átvette rajtam az irányítást.

Gondolkodás nélkül elhajtottam.

Másnap reggel úgy tettem, mintha az is csak egy szokásos nap kezdete lenne. Mégis tudtam, mit keresek az újságban. *Tudtam*, hogy benne lesz. A hír rövid volt, s még véletlenül sem adta vissza annak a fekete kabátos vézna nőnek a szemében uralkodó elkeseredettségét. „*A külvárosban ma hajnalban meghalt egy nő az utcán, a szélsőséges időjárás miatt magzatával megfagytak.*” Ennyi két ember élete. Vagyis két ember életének vége.

Aznap felmondtam. Képességemnek hála három nap múlva találtam új állást.

Azóta súlyosan fogyatékos gyermekek óvodájában dolgozom és megszereztem a főiskolai szakképesítést is. Nem nehéz kitalálni, hogy azért épp itt, mert nekem nem lett gyerelem. Jobb is ez így, mert nem szeretném továbbörökíteni ezt a képességet. Ez a munka abban is segíti, hogy valamennyire beilleszkedjek a társadalomba. Az én számomra a valóság az érzelmek és az őszinteség birodalma, másoké pedig a leplezés, a megtévesztés világa. A kollégákkal így sem könnyű mindig, de keveset beszélek, ezért szeretnek. Az én valóságom a gyermekek világa, akik kimondják azt, amit gondolnak. Ezek a beteg gyerekek állapotuk miatt általában nem tudják megfogalmazni az érzéseiket, sokszor még a fizikai fájdalmukat sem. Számukra én vagyok a jó tündér, aki teljesíti a ki nem mondott vágyaikat is.

Lehet, hogy másként tűnik, de nem nyafogok. Ez van, ezt a Sorsot élem.

Miért nem segítettem annak a nőnek? Ki tudja, talán hiszek abban, hogy mindenki vigye a maga keresztjét. Vagy gyávaságból. Vagy csak az élet így akart rávezetni arra, hogy ne egy nagy cégnél hajtsam a profitot, hanem használjam ki jobban azt, amivel rendelkezem. Talán a nagyobb jó eszméjében feláldozott két ártatlant, hogy másoknak segítsek. Nem tudom. Nem is okoskodok. Na jó, mégis. Búcsúzóul adnék egy jó tanácsot.

Vigyázz, mit gondolsz! Na, nem azért, mert bármikor teljesülhet. Hanem mert sosem tudhatod, hogy *ki hallja meg...*

A madártej

Anyukám receptúrája alapján madártejet készítek. Szeretem, mert az elkészítése és maga az étel is könnyű.

Már fő a tej, beleszagatom a felvert tojáshabot. Figyelem, miként járják vidám táncukat a kis habgömbök az edény szélénél. A tojáshabok úszkálnak. Majd az egyik lassan megemelkedik. Azt hiszem, hogy a gőztől káprázik a szemem. De nem, a jelenés valóságos. A tojáshab hófehér madárrá alakul át és kirepül a fazékból.

Dermedten figyelem, ahogy a madár egy helyben lebeg a gáztűzhely felett. Rám néz és megkérdezi: – Elnézést hölgyem! Megvolt már a világvége?

Tagadóan rázom a fejem, ő pedig megkönnyebbülten sóhajt fel. – Akkor jó! Már azt hittem, hogy elkéstem!

Az ablak felé repül, egyértelmű, mit akar. Mintha parancsra tenném, az ablakhoz lépek és kinyitom neki. Ő kiszáll, de még visszaszól nekem. Korábbi udvariasságából csak a magázás marad meg:

– Min csodálkozik ennyire?

– Én.. én.. a tej... maga... Ez nem volt benne a receptben...

Ő türelmetlenül legyint, látszik, hogy sietős a dolga. Még egy mondatot odavet, mielőtt végleg eltűnik a ködös tájban.

– Mégis, mit gondolt, miről kapta a nevét?!

Körforgás

Reggel van. Rosszat álmodtam. Felkelek, és megmelegítem a kávémat. Fázom. Kint szürke minden. Kicsit motoszkálok még otthon. Aztán megyek dolgozni.

A buszra várva és a buszon ülve arra gondolok, hogy régen iskolába jártam, és a kávétól eltekintve minden ugyanez volt. Beérek a munkahelyemre. Intézkedek. Hallgatom, akit kell. Megcsinálom, amit kell. Eszek valamit, amire épp futotta. Várom a buszt hazafelé. Arra gondolok, hogy megint nincs pénzem. Otthon motoszkálok kicsit. Este van. Még mindig fázom. Lefekszem aludni. Ilyenkor arra gondolok, hogy ez egy rossz álom, aminek vége lesz.

Felkelek. Megyek a konyhába. Fázom. Felsejlik, hogy néha meleg is van. De az ugyanolyan, mint most, csak pozitív előjellel. Mármint a hőfok, mert amúgy minden ugyanaz. Várom a buszt. Iskolás koromban sok tanár dirigált, most kevesebb főnök. Szóval mégis van fejlődés. Dolgozom. Ugrok, ha kell. S várom a buszt. Én várom a buszt, engem vár a házimunka. Tehát van kölcsönösség. Estére már tudom, hogy nincs fejlődés, és nincs kölcsönösség. Csak ez a valami van, ami ismétlődik egy életen keresztül, minimális változásokkal. Ez az élet rosszabb, mint a halál. Ez nem is élet. Ez egy nyomasztó álom.

Csörög az óra. Az ágyon ülve eltöprengek. Homályos képek. Valami rosszat álmodtam.

Ihlet és Órangyal

– Nem megyek! – csattant fel a dacos kiáltás a kávézóban. – Akkor sem! Nem érted?! – a hang egyre indulatosabban veszekedett tulajdon bal lábával.

Órangyal nem lepődött meg azon, hogy ez a kép fogadta őt, amikor belépett a kávézó ajtaján. Határozott lépésekkel a mérgelődő hang irányába indult, annak tulajdonosa egyre ingerültebben magyarázott a bal térde körüli résznek.

– Nem megyek! Nem érted? Akkor sem! Most bezzeg jó vagyok? Hát ez nem így működik!

Órangyal sajnálkozva nézte a hang tulajdonosát, a középkorú, pocakos, szürke öltönyös, félig kopasz férfit. Kihúzta a mellette lévő széket és leült.

– Te mit keresel itt? – nézett oda az öltönyös. – Nincs neked jobb dolgod, mint itt lenni? – mordult rá.

Órangyal kedves köszönéssel viszonzta a morcos fogadtatást. Már megszokta.

– Az őrangyalok mindig ott vannak, ahol lenniük kell. Ebben feltehetően különböznek az Ihletektől, akik megválogathatják, hol töltik az idejüket– válaszolta könnyedén.

– Még szép, hogy megválogathatjuk! Ez a legkevesebb, ami jár nekünk! – csattant fel Ihlet és dühösen a bal lábára sandított.

Órangyal csettintett egyet s az asztaluk és a körülötte lévő székek alatt a padlón felülnézetből megjelent egy szoba képe, melyben egy férfi felülről is jól láthatóan idegesen sétált fel s alá.

– Látod miként járkál? Mint a ketrecébe zárt vad! Engem vár! – Ihlet némileg kihúzta magát. – Na, csak várjon! Megérdemli! Minap is ott suttoztam a fülébe, kincseimet szórtam rá, és ő szerinted leült írni? Áh, dehogy! Helyette egy éjszakai bárban hetyegett valami kis nőcskével... mire kiszórazta magát, nekem elment a kedvem és eljöttem ide. Kialudta magát, azóta állandóan engem hív. Azt hiszi, csettintésre ott leszek nála. Persze érzem a hívást a lábamban és már elviselhetetlen, de akkor sem megyek! Nem kellett neki a csókom! Hallatlan!

Órangyal végignézett Ihleten, majd arrébb húzta a mellette lévő üres széket és lehajolt, hogy jobban lássa a szobában járkáló férfit. Biztos volt benne, hogy a szerző egészen másként képzei el az ihletét. Sárgás, sápadt bőre, sértetten csillogó szeme és keskeny vonalba préselt szája, elnyűtt öltönye viszonylag kevésbé vonzó jelenséggé tette Ihletet.

– Ettől függetlenül mellette kellene lenned! – förmedt rá a pocakos férfi Órangyalra. Órangyal továbbra is a padló közvetítésében, élő adásban nézte a nyugtalanul járkáló férfit.

– Nem leselkedik rá semmi veszély. S ha tudni akarod, idefelé jövet nyakon csíptem két démont, akik jó mókának tartották a bútorok lábainak megigézését, hogy azok éjszaka a sötétben a mellékhelyiség felé igyekvők elé ugorjanak és így az emberek félálomban jól belerúgjanak a lábujjukkal.

Most már Ihlet is padlót nézte, vagyis a férfi szobáját felülnézetből. Ihlet elmerengve simogatta bal lábát, Órangyal pedig történeteket kezdett mesélni Ihlet figyelmének elterelése érdekében.

– Afrika... oroszlánok... bátorság... – Ihlethez csak szavak jutottak el Órangyal történetéből.

– Afrika... oroszlánok... bátorság! – Ihlet ismételte, ízlelgette a szavakat, majd váratlanul felkiáltott. – Na, ezzel már lehet kezdeni valamit! – s a padlóra vetette magát. Mire leért a szerző szobájába, szürke öltönye a kávézó székén hevert, ő pedig gyönyörű fénylénnyé vált. A fény karcsú testéből indult ki és beragyogta az író szobáját. Megállt előtte, ajkát a szerző homlokára tette, a szeretet és a fény energiája pedig felsugárzott a fenti szféra kávézójáig.

Órangyal mosolyogva szürcsölte a kávéját. – Mondtam én, hogy Órangyal mindig ott van, ahol szükség van rá!

A Pokol vörös macskája

Bercit három hónappal az elmeséltek előtt fogadtuk be férjemmel. Nem ő volt az első kóbor kutya, akit az oltalmunkba vettünk. Valahogy mégis más volt, mint a többiek. Hálás volt, szeretett minket, de nem alakult ki közöttünk az a mély bensőséges viszony, amely a valódi kutya-gazdi kapcsolatokat jellemzi. Pedig Berci nem volt annyira öntörvényű, vagy makacs, mint sok más kutya. Ő fajtájához illően kedves és szeretnivaló magyar vizsla volt, aki egyszerűen csak nem akart elismerni falkavezérének.

A kötődés kialakítására hosszú sétákat tettünk kettesben. Szépen alakult a kapcsolatunk, de még mindig nem éreztem igazinak és őszintének, ezért az egyik áprilisi délután ismét elindultunk, hogy kimerítő sétánk szorosabbra vonjon minket.

S meglepően jól ment! Odaszaladt hozzám, megnyalta a kezeimet, és szeretettel nézett fel rám. A nap melegen sütött, az arcomat kellemes szellő simogatta. Berci élvezte a határtalan szabadság lehetőségét, hosszú izmos lábai szinte nem is érték a földet, ahogy szaladt, vagyis inkább repült.

A régi temető felé fordultunk. A kutya óvatosan kerülgette az ódon sírköveket és megereszkedett sírokat. A temetőben a halál és az elmúlás járt a fejemben, Berci mintha megérezte volna szomorú gondolataimat, mert odajött hozzám és farkát csóválva simogatást kért. Amint megkapta, gyors futásnak eredt a temető mögötti, előző évben nem betakarított kukoricásban. Mosolyogva követtem, de hirtelen valami rossz érzés kerített hatalmába, amire rákontrázott a kutyám, aki örült iramra kapcsol. A nevét ordítózva szaladtam utána és ráadásul az eső is eleredt. A cseppek az arcomba vágtak, rekedtre kiabáltam magam, de a vizslát elnyelte a kukoricaföld végén húzódó bokros terület. Mire kiértem a tavalyi, lábon hagyott vetésből, a kukoricából megmaradt száraz széttepték a nadrágomat. Meg kellett állnom, hogy visszaszerezem a számon át épp kiesni készülő tudómet. Szemeim a vizslát keresték és megkönnyebbültem, amikor észrevettem, hogy a bokorcsoport közepén álló fa alatt ugatott eszeveszetten. A fa tetején egy vörös macska ült, aki figyelmesen nézte, hogy a kutyám milyen magasra tud felugrani. Berci végre reagált a nevére, hozzám szaladt, majd vissza a fához és újra örült táncos ugatásba kezdett.

Közelebb mentem a fához és megsajnáltam szegény macskát. Kimondhatatlanul örültem, hogy Berci megkerült, és hogy csak egy cica miatt jött lábba. Nem tudatosult bennem, hogy akár komoly baja is eshetett volna, de a szívem nem csak a futástól dobogott olyan erősen... Arra gondoltam, hogy kicsit ki kellene kötni Bercit, lecsalogatni a macskát a fáról és jól

megszeretgetni, megnyugtatni. Berci sosem szerette a cicákat, a mi két macskánk Berci hozzánk kerülése utáni egy héten tíz évet öregedett a kutya okozta stressztől. Szokatlan volt számukra, hogy a játékos kergetőzés komolyra fordul és a vizsla állkapcsa teljes erővel képes lenne lesújtani a torkukra. De ez a macska más volt. Rögtön megéreztem, amint közelebről megláttam. A hasa és a farok töve fehér, a többi része pedig rőt, úgy nézett ki, mint egy torz felkiáltójel. Minden szőrszála az égnek meredt, de pillantása ellentmondott testtartásának, mert sárgászöld szemei gúnyosan meredtek ránk. Semmi különlegeset nem produkált az a jószág, mégis a frászt hozta rám. Tekintete hipnotikus erővel bírt. De volt benne más is: az ősi gonoszság.

Rátettem Bercire a pórázt és elcsaltam attól a fától. Ő egy ideig még hátra-hátranézegetett, aztán hagyta, hogy az új szagok eltereljék az érdeklődését. Az én figyelmemet nehezebb volt elvonni, és akárhányszor visszanéztem, láttam, hogy a macska nem sietett lemászni a fáról, szeme követte távolodó alakunkat. Magamon éreztem csúf pillantását és szinte égetett a belőle sugárzó gonoszság, mintha azt üzenete volna csúfondáros vigyorával: találkozunk mi még.

Bercit sétáltatni nem volt kikapcsolódás a szónak abban az értelmében, mint a többi kutyánknál. Ő száztíz százalékos figyelmet kívánt, hiszen mindig kétesélyes volt, hogy elismert-e már minket annyira gazdiknak, hogy bármikor visszajöjjön, ha hívjuk. Ez alkalommal mégis elkalandoztak a gondolataim. A nagybátyám jutott eszembe, talán tíz év óta először. Feró bácsi halála előtti napon egy macskát fogadott örökbe. Jól emlékszem rá, mert épp aznap látogattuk meg a szüleimmel. Az a macska szintén vörös volt, de nem fogtam a kezembe. Feró bácsi nevetett is rajtam, mondta, hogy hiába no, én kutyás voltam egész életemben. Másnap a szomszéd holtan találta őt a pincéhez vezető lépcső tetején. Az újonnan befogadott macska ott ült a vállán és békésen aludt. Az orvosok nem tudták pontosan megállapítani, hogy mi okozta a halálát, ezért jobb híján ráfogták a szívére.

Elhessegettem a szomorú emléket, ahogyan a macskát is a temetésen, amikor a gödör mellett ólálkodott. A gondolataim tovább peregtek, és egy másik emlék tolult elmémbe. Dorkát, első befogadott kutyánkat hosszú esős napok után sétálni vittük. Megrészegült a jó időtől, már nem volt lehetőségünk rátenni a pórázt, mert átugrotta alacsony kerítésünket és üldözőbe vette a szomszéd telken lődörgő (vörös?) macskát. A mentő a semmiből jött. Egyet szirénázott, de Dorkának nem volt ideje átérni. A kutya nagyot csapódott a mentő elején, majd három méterrel arrébb ért földet. Amit akkor éltem át, senkinek sem kívánom.

Ezt az emléket egyáltalán nem szeretem felidézni, annyira mélyen próbálom eltemetni magamban, amennyire csak tudom, de akkor, a Bercivel folytatott séta alatt lélekben újra átéltem a történetet. A temető környékét hirtelen túl nyomasztónak éreztem, és kellemesebb

környezetre vágytam, ezért a Tisza felé fordultunk és párszáz méter megtétele után rátértünk a folyóval párhuzamosan futó kis ösvényre.

A part menti bozótban az engedély nélkül horgászók viszonylag széles csapást vágtak. Gyönyörű kilátás nyílt a legszebb tavaszi képét mutató folyóra. Ekkor vettem észre, hogy az eső is elállt. Berci korábban nem járt errefelé, farkát csóválva fedezte fel az új szagok birodalmát, majd az egyik csapáson leszaladt a Tiszához és nagyokat kortyolt a vízből, aztán újra előre rohant. Néha magamhoz hívtam, nehogy nagyon elcsatangoljon. Már az ösvény végénél jártunk, amikor újra szólomatni kezdtem. Messze járhatott, mert hallottam, hogyan dübögött a föld a vizsla izmos lábai alatt, amikor felém futott, de őt magát még nem pillantottam meg. Nevetve kiabáltam neki, hogy látni ugyan nem látom, de hallom, hogy felém tart. A mosolyom rögtön lelohadt, amikor egy árnyat éreztem elsuhanni az egyik bokor mellett. Az agyam hamarabb tudta, mint ahogy a szemem megláthatta volna.

A macska régi ismerősként üdvözölt gunyoros nyávogásával.

Hisztérikus hangon üvöltöttem Berci nevét. A kutya megérezte, hogy ezúttal jó okom van magamhoz hívni. Robogott, lábai alatt üres hordóként szólt a föld. Amikor megérkezett, sok minden történt egyszerre és hirtelen. Újra eleredt az eső. A macska torz vigyorral fordult felénk, miközben rátettem Bercire a pórázt. A part óriási robajjal beszakadt alattunk, de Berci ösztöneivel vezérelve rögtön cselekedett. Nem várta meg, amíg a part nagy robajjal eltűnik a hideg, mély és sebes Tiszában, hanem maga után húzott és úgy szaladt fel a meredek partoldalon. Az ágak az arcomba csaptak, de a kutyát ez sem tartotta vissza. Tudta, hogy az életünkért szalad. Lehet, hogy képzelődtem, de mintha a bokrok utánam kaptak volna és hallani véltem mögöttünk a csalódott fújogásokat.

A gát tetején álltunk meg. Berci szorosan hozzám bújott, én átöleltem és hálásan simogattam. Kétségtelen, hogy megmentette az életemet, és az is, hogy kapcsolatunk az állat és ember közötti viszony legmélyebb szakaszába lépett. Fejemet a nyakába fúrtam, mégis láttam, milyen túlvilági képet fest a Tiszába szakadt partoldal.

Senkinek sem meséltem erről, mert bolondnak tartanának, ha elmondanám, hogy szerintem egy macska okozta a történeteket. Pedig tudom, hogy ő volt, és nem a Tisza, ami mások szerint alámosta a partot. Biztos vagyok benne, hogy az a vörös állat a Halál macskája volt. Esetleg egy gonosz démon a Pokol sötét bugyraiból.

Mia reggele

A nevem Kiss Annamária. Tudom, szokatlan manapság, ha az ember azzal kezdi a mesélést, hogy elárulja a *valódi* nevét. Azonban engem a nagymamám úgy tanított, hogy ismeretlennel folytatott beszélgetés során mindig a bemutatkozással kell kezdeni. Márpedig Kedves Olvasó, Te ismeretlen vagy számomra, én pedig most szeretném elmesélni Neked a történetemet.

Egész életemben érdekelték olyan dolgok, amelyek másokat nem. Például fanatikusan kerestem, hová tűnnek azok a tárgyak, amelyeket leteszünk oda, ahol „*biztosan meglesz, amikor majd keressük*”, de persze soha nem kerülnek elő. Egyszer az egész házat felforgattam (szó szerint) egy lába kelt hajcsatom után. Természetesen nem találtam meg.

Egyébként viszont teljesen átlagos huszonnyolc éves lány vagyok. A legtöbb emberhez hasonlóan én sem szívesen kelek fel, és a „*még ötpernyi*” alvás a reggeleim teljes elcsúszásához vezetnek. Aznap is túl későn keltem, és kelleténél nem öt perccel később ültem az autómba, hogy munkába induljak. Fontos nap volt, megbetegedett főnökömet kellett képviselnem egy, ha nem is kulcsfontosságú, de számomra kihívásként értelmezett megbeszélésen.

Két kanyar után már községünk főutcáján voltam, ahol az előttem haladó fehér autó hirtelen jelzés nélkül satuféket nyomott, hogy felvegye a buszmegálló felé sétáló fekete ruhás karcsú lányt. Nem dudáltam, csak gyorsan kikerültem, és csúnya szavakat kiabáltam. Mivel szeretem tudni, kiknek az édesanyját veszem a számra, belestem a szomszédos autóba.

Egykori szerelmem ült a kormánynál.

Dühösen tértem vissza a sávomba, az autót a hátam mögött hagytam, de az emlékek velem tartottak.

Utolsó éves egyetemista voltam, amikor közelebből megismerkedtünk. Buszsofőrként dolgozott a közeli megyeszékhelyen, és persze az egyetemi járatot vezette. Sokára kerültünk beszélgető viszonyba, mert engem mindig zavartak a buszsofőrök felett álldogáló lányok. Külön órákra jártam, hogy nyelvvizsgával a kezemben a diplomámat időben kézhez kaphassam. Az olaszórák későn értek véget, és gyakran az utolsó másodpercben értem el a haza induló utolsó buszt. Aztán valahogy úgy alakult, hogy ő esténként többször autóval hozott haza.

Eleinte annyit tudtam csak róla, hogy tíz évvel idősebb nálam és két gyermeket nevel nejevel nagy boldogságban. Minden egyes úttal egyre több információ birtokosa lettem, s

fellebbent a fátyol tökéletesnek nem nevezhető házasságáról. Panaszkodott, hogy felesége gyakran és sokat ivott. A házasságát a gyerekeknek nevezett ragasztóanyag tartotta még egyben.

A visszapillantó tükörbe néztem.

– Én marha meg még jól beléd szerettem – mondtam ki hangosan a szavakat a hátam mögött már elmaradó autónak.

A szembejövő forgalomnak elsőbbséget biztosító faluvégi kis hídnál kénytelen voltam lassítani és hiába mormoltam magam elé siettető szavakat, a másik autó olyan lassan jött, hogy Imre és macskatestű utasa utolért. Azt hiszem, akkor jöhetett rá, hogy ki is vagyok, a rendszámom ugyanis éppen úgy kezdődött, ahogyan ő becézgetett mindig: MIA.

Egy gyors szemvillanást váltottunk visszapillantó tükröm segítségével és nagy sebességgel a szabaddá vált hídra hajtottam.

Az eső eleredt, bezzeg neki megálltál, nehogy megfázzon a testre simuló fekete ruhácskájában, mondtam magamban a tükrömnek.

Nekem soha... Fényes nappal nem igazán ismertük meg egymást, legtöbbször csak biccentettünk egymásnak. A nyelvórák után, a sötét esti órákban minden megváltozott. Szeretők lettünk, beleszerettem. Vagy fordítva történt? Nem is tudom.... csak azt, hogy naivan elhittem, hogy mellettem új életet fog kezdeni. Persze egyik nap, amikor már belátta, hogy a kelleténél, vagyis a számára kívánatosnál, jobban kötődöm hozzá érzelmileg, véget vetett a kapcsolatunknak.

Volt bennem erő, hogy a szakításunk után ne verjem nagydobra, miért van olyan gyakran kisírva a szemem. Azt hittem, hogy az emberek megvetnék, mert házas létére szeretőt tartott. Pedig az emberek engem vetettek volna meg, amiért belementem ebbe a helyzetbe.

– Őt bezzeg fényes napnál is felvetted! – ismételttem.

S annyira ismerem magam, hogy rájöttem: féltékeny vagyok.

*

Beértem a csak tíz kilométerre lévő járási központba, ahol az irodánk volt. Gondolatban már elbúcsúztam a továbbra is szorosan mögöttem haladó autótól és le akartam térni munkahelyem felé.

– Hát te meg mit csi... – kérdeztem a hirtelen elém kikanyarodó autótól. De rájöttem, a sors engem szolgál, hiszen a tárgyalás nem is az irodába volt megbeszélve, hanem a húsz kilométerrel távolabbi világörökségi városba. – Megbocsátok – mondtam nagy kegyesen, majd belenéztem a visszapillantóba. Imre engem nézett akkor is, mosolyogva mondtam magamnak, hogy többet néz engem, mint az utat.

Ő is mosolygott.

Picit lemaradt, kitette macskatestű utasát, majd a nyomomba szegődött és hősiesen jött utánam. Nevettem, ha lemegyek a térképről, oda is jön utánam? Fel sem merült bennem, hogy esetleg neki is abban a városban lehet elintéznivalója.

– Miért nem akkor jöttél, amikor kellett volna? Amikor annyira szerettelek? Hm? – kérdeztem tőle, de persze válasz nem érkezett. – Túljutottam rajtad, látod? Igaz, még sajognak a sebeim, de majd egyszer meggyógyulnak... Vagy most azért jössz, hogy... nézd már, mennyi marha van ma reggel az utakon... na de hol is jártam?

A vasúti átjáró előtt lelassítottam és szétnézés után hajtottam a sínekre. A viszonylag nagy forgalomban én voltam az egyetlen, aki így viselkedett.

– Ti ilyeneket nem szoktatok, tudom – folytattam tovább a monológomat. –Csak azt nem értem, hogyan tudtok megbízni a vasúttársaságban? Miként hihetitek el, hogy nem jön a vonat, ha nem néztek szét? Mert a jelzőlámpa azt mutatja? És? Hm? Látjátok azt a kocsit mögöttem? Annak a vezetőjének én sok mindent elhittem. Mert lehet, hogy hinnem kellett neki... Te meg hová sietsz ennyire? Én is elaludtam, de majd odaérek. Majd megmondom, hogy... Egyszer neki is megmondom, hogy egy szemét, aki csúnya tréfát űzött velem. Te meg hova előzől, ha nem látod az érkezés helyét, barom?! Szóval lehet, megállok, és megmondom neki, hogy egy rohadék, de bármikor folytatnám vele.

*

– Én... Amikor együtt voltunk, én tényleg komolyan gondoltam, hogy... hogy képes leszek kilépni a házasságomból és új életet kezdeni.

Lefelé tartottam az emeletről, amikor meghallottam Imre hangját. *Mégiscsak tisztázzuk a dolgokat!* Rohantam lefelé a konyhába, hogy végre ne csak tükrön keresztül nézzünk egymás szemeibe, hiszen oly régóta nem álltunk szóba egymással!

– Senkit nem akartam megbántani, egyszerűen csak...

Egy tompa, de hangos koppanás fojtotta belé a szót. Bármikor felismertem volna nagymamám botjának erőteljes koppanását.

– Egy szót se többet! – förmedt rá Imrére. – Maga azért jött, hogy magyarázkodjon?

Ne, nagymama! Kérlek! – akartam mondani, amikor beléptem a konyhába.

A helyiség közepét teljesen betöltő nagy asztalnál ültek. Imre arcát nem láttam, mert háttal volt nekem. Nagymamám ugyanazzal az elegáns testtartásával fejezte ki felháborodását, mint amikor régen én akartam kimagyarázni gyengébb jegyeimet. Az ülő helyzetben kezét botja felső részén pihentető szoborszerű nyugalom most nem azt jelentette, mint az elégséges fizika osztályzatnál: *„a nem volt időm tanulni dolognál jobbal is előállhattál volna, merthogy csak*

egy dolgod van ezen az istenadta világon, tanulni”, de továbbra is olyan fenyegetőnek láttam, mint gyerekkoromban.

Megálltam, mert kíváncsi lettem nagymamám véleményére. Soha nem mondtam el neki nyíltan, hogy viszonyom volt Imrével, de a falusi pletykaszállítók biztosan tájékoztatták róla.

– Nem vagyok kíváncsi a magyarázataira, mivel nem tud olyat mondani, amivel meggyőzhetne arról, hogy maga egy becsületes ember. Márpedig ha hetvenöt évig megvoltam becsstelen emberek társasága nélkül, most is megleszek.

– Nézze, én... én...

– Mást sem tud hajtogatni, csak azt, hogy „én”, ugye? Igen, azt hiszem, így van, hiszen ha másokra is gondolna néha, akkor nem így viselkedett volna se a feleségével, se az unokámmal.

– Én... – kezdte újra Imre, majd lesütötte a szemét. Az ellenkezés végül nem hagyta el az ajkát.

– Nagymama, kérlek, hadd intézzem ezt én!

Nagyanyám picit rázott a fején, és folytatta. – Maga a világ legönzőbb embere. Elárulta a családját, kihasználta egy fiatal lány naivitását. A többről talán nem tehet, de honnan veszi a bátorságot, hogy eljőjön ide? Miával kellene foglalkoznia, legalább most.

Utolsó mondatát felhatalmazásként értelmeztem, és öröm áradt szét bennem, a boldogságtól virágillat költözött az orrcimpáimba.

– Most az egyszer foglalkozzon az unokámmal úgy, ahogyan kellett volna eddig is. Sehogy. Felejtse el az emlékét is.

– Ne! – kiáltottam és közém álltam. Nagymamám fakókék szemébe könny szökött és átnézett rajtam. Imre felé fordultam. Az ő pillantása is átsiklott rajtam. Hirtelen rosszul éreztem magam. Úgy jártam, mint a tárgyak, amik elvesznek a zárt térből! Suhant át rajtam a felismerés. Ugyanúgy eltűnnek, és többé nem látjuk őket, ahogy most a szeretteim engem nem látnak! Egy optimista részem sem mosolygott a hírre, hogy végre, megtudom hová tűnnek a lába kélt holmijaink.

– Menjen haza, kérem. Törődjön a feleségével. Higgye el, magának is szerepe van az alkoholizmusában. Emlékezzon ígéretére: egészségben, betegségben... A balesetről nem tehet, az a másik autó volt a hibás, aki belement abba a felelőtlen előzésbe. Sőt, magának köszönhető, hogy hátulról nem szaladtak Miába.

Imre az ajkába harapott.

– Legalábbis nekem ezt mondták. a rendőrök Az én személyes véleményem az, ha nem maga megy mögöttem, akkor még most is élne, mert amennyire szerette magát, biztos vagyok

benne, hogy megzavarta őt a figyelésben. Menjen, látni sem akarom magát soha többet. És ne jöjjön el a temetésre se.

Imre leszegett fejjel indult az ajtó felé. Elhaladtában be se nézett a nappaliba, ahol a koszorúk sorakoztak.

Nagymamám megszédült, botja a szokásos koppanással találkozott a járólappal.

Azt hittem, hogy csak az írók és a filmesek találták ki, hogy a halottak időérzéke más, mint az élőké, hogy ne kelljen nekik annyit agyalniuk és megmagyarázniuk dolgokat. De nem. Tényleg így van.

S szeretném pontosítani fentebbi bemutatkozásomat, mivel a nagymamám azt is megtanította, hogy tévedéseim felismerése esetén korrigáljam önmagammat.

Tehát.

A nevem Kiss Annamária. És halott vagyok.

Végítélkezők

A tér egyik őszi színekbe öltözött gesztenyefája alatt ültek szorosan egymás mellett, a testük finoman összeért. A lány kockás mintás vastag harisnyát viselt sötétszürke szoknyával. Kabátja háta mögött volt a padon, a meleg napsugarak lemosolyogták törékeny testéről. A fiú ezzel szemben alaposan fel volt öltözve. Bakancsa kopottan fénylett, fekete bőrkabátja hanyag eleganciával simult testére. A lány hosszú hajába belecsókolt a játékos szél és egy tincset a fiú vállára fújta. Távolról szerelmeseknek tűnhettek, de nem azok voltak, hanem szövetségesek. Egyetlen önként vállalt feladatuk tette őket örökre azzá. *A világ elpusztítására* szövetkeztek.

A fiú huszonkét éves volt. Gyűlölte már azt is, hogy fiúnak nevezik. Régebbi korokban életkora férfivá tette volna, a sikeres érettségi vizsgával a felnőttek világának egyenrangú tagjaként létezhetett volna. Most, hamarosan diploma előtt sem sokan mondták még rá, hogy *férfi*. Igaz, azt igen, hogy *érett*. Rengeteg időt töltött nagypapjával, aki mese gyanánt háborús kalandjait osztotta meg vele. Örökké azt hajtogatta unokájának, hogy ez a világ elkorcsosult, így a fiú azon nőtt fel, hogy minden létező, élő és élettelen elsatnyult, az emberiség megérdemelné a büntetést a természetnek elkövetett vétkeiért. A túlnépesedés s az ebből fakadó éhínségek, járványok látomása a fiúcskában először félelmet keltett, majd felébresztettek benne valami hősiességnek vélt tenni akarást. Úgy döntött, maga kezébe veszi az irányítást és nem fogja passzívan végignézni az emberiség lassú haldoklását, hanem inkább a tettek mezejére lép. Azt gondolta, hogy „*régi szép idők*” elmúltak ugyan, ám a méltatlannak is pusztulnia kell, s majd ő megbünteti mindazokat, akik ezt megérdemlik.

A lány mindig azt érezte, hogy rossz országba, rossz kontinensre született. Más nép, más kultúra, eltérő szokások és bőrszín rabja volt. Képtelen volt beilleszkedni az őt körbevevő világba. Nagyon fiatal korától nyelveket tanult, hogy kijuthasson imádott országába. A távoli állam felsőoktatásába nem sikerült bekerülnie, így interneten keresett társat a „*kinti pasik*” között. Nagyon hamar talált és a nehézségeket ügyesen áthidalva kiutazott kedveséhez. Csodás heteket töltöttek együtt, de sajnos a fiút elszóltotta tőle a hadsereg, ahol szolgált. A lány bánatosan utazott; na nem haza, hanem csak *vissza*. A távkapcsolat idegörlő volt, de mégis szárnyakat kapott a ritka beszélgetésektől és a gyakoribb e-mailektől. Egyszer aztán nem jött több üzenet, s eredménytelenül hívogatta kedvesét. Csak sokára tájékoztatták őt a szerelme szülei arról, hogy a fiuk a hazáját védve elvesztette az életét. A lány összeroppan a hír súlya alatt. Szőke tincsei pillanatok alatt össze váltak. S megfogadta, hogy bosszút áll a kegyetlen világon, ami örökre elvette tőle a szerelmét. A lány sosem tudta meg, hogy a srác e-mailben

készült vele szakítani, de mielőtt rányomhatott volna az „Elküld” gombra, becsapódott a terrorista bombája. Sosem szerette a lányt, egész életében azt bánta, hogy hagyta tönkremenni házasságát. Volt feleségét akarta visszakapni, megunta már az egzotikus kalandot a távoli kislánnyal. – Ki gondolná, min múlik a világ sorsa.

*

A neten ismerkedtek össze. Először álnevek mögé bújva kommenteltek, majd gyakori levélváltások következtek. Rokonléleknek érezték egymást. Az írott szavak után jöttek a kimondottak, s hosszú beszélgetések alatt kikristályosodott bennük, hogy mindketten ugyanazt akarják. – *Büntetni.*

A lány nem lepődött meg, amikor kiderült, hogy igazából közel élnek egymáshoz. Ugyanannak az egyetemnek különböző kihelyezett karaira jártak. Kéthetente találkoztak a megyeszékhely egyik parkjában. A fák alatt ülve tovább értetlenkedtek a degenerált világon.

A lány nyelvtudása széles kapukat tárt ki. Kiderült, hogy nem csak ők ketten érzik és tapasztalják ezt. Az internet segítségével külföldi titkos összeesküvő csoportokhoz csatlakoztak, s örömmel vették tudomásul, hogy ott már kész tervek vannak a problémák megoldására. Vagyis az emberiség kiirtására.

Otthon a szülők azt hitték, hogy egyfajta világméretű vetélkedőre készülnek, azért ülnek folyamatosan a számítógép előtt. Örültek, hogy csemetéik idegen nyelven olvasnak, de soha nem nézték meg, milyen szavakat.

De végül is tényleg vetélkedő volt, melyben egy feladatot kellett megoldani. A résztvevőkhöz postán eljuttatott csomagokat kellett a világ megannyi pontján egyszerre az ivóvízrendszerbe juttatni. A Föld egyetlen postása sem gyanakodott, hogy a távoli helyekről érkező egyszerűen, de gondosan csomagolt küldemények kivételesen nem az internetes vásárlások tárgyait tartalmazták. Egy szappan nagyságú szivacs volt benne, átítatva egy gyorsan terjedő és pusztító biológiai fegyverrel.

A fiú és a lány egymásra néztek. Soha nem láttak többet a másikban, mint cinkosságot és eszközt. Az utolsó pillanatokban sem, amikor a tér közepén a meleg őszre való tekintettel még csobogott a szökőkút. A tér mögötti templom harangja erőtől duzzadóan csendült fel, nem tudhatta, hogy a végítélet kezdetét zengi. A két fiatal átsétált a park végén álló ivókúthoz, séta közben a fiú nagyapjára, a lány pedig tragikusan elhunyt szerelmére gondolt. A szappanszerűség észrevétlenül csusszant bele a vízbe.

A kút mellett a fiú levette hátizsákját és két kristály poharat vett elő belőle. Teleengedte vízzel és az egyiket a lánynak nyújtotta. Egymásra néztek és somolyogva koccintottak. Fenékiig

hajtották a poharat. Csak pár pillanat telt el, és a bosszú angyalai üveges szemmel koppanva pihentek meg a gesztenyefák avarján.

Én, az alkalmazott

Munkahelyet találni nem könnyű dolog. Manapság sem, de akkoriban is nehéz volt. Főleg nekem, a fiatal özvegyasszonynak, kisgyerekekkel, kevés munkatapasztalattal. Mint kiderült, utóbbi nem is olyan nagy probléma, de a kisgyerekek belázasodnak, válogatás nélkül lenyelnek mindenféle vírust, ám az sem jobb, ha más okból kell halaszthatatlanul értük kell menni az oviba vagy az iskolába. Akkoriban legalábbis így vélekedtek a főnökök. Persze ezt senki sem mondta ki nyíltan, csak ott lebegett az állásinterjú légkörében. Azonban nem volt sok választásom, hiszen a férjem a föld alatt pihent, a három éves kisfiam pedig éhesen nézett rám.

A számlák folyamatosan érkeztek, minden hónap elején megállíthatatlanul megjelent a postás, hogy kicsit szorosabbra húzza a hurkot a nyakamon. Így hát örült elszántsággal kerestem leendő munkahelyemet, az elutasításokon és az aberrált kérdéseken pedig megtanultam túllépni.

A mély kétségbeesés határán mégis eljött a csoda. Úgy emlékszem, mintha tegnap lett volna... Tavasz volt, a fák virágoztak, a tél örökre eltűnni látszott az egyre hosszabb napos órák kereszttüzeiben. Láttam egy hirdetést, melyben bangori nyelven beszélő asszisztenst kerestek. A szemeim rögtön felcsillantak. Bangori! Hosszú évtizedek óta senki sem tanult már akkoriban bangoriul, hiszen a nyelvek, ahogyan a ruhák is, kimennek a divatból. A nagymamám viszont e nyelv kutatója volt, a könyvtárakban számos műfordítói kötet található meg, melyek az ő tollából és tudásából láttak napvilágot. Nagymamám egész életében bangoriul társalgott velem, mert úgy gondolta, hogy nem árthat, ha több nyelven vagyok képes kifejezni magamat. Így hát mindenre elszántan indultam el a megadott címre.

A hely tökéletes volt. Nem is értettem, hogy eddig miért nem vettem észre a patinás épületet, ami csak húszpercnyi sétára volt a házunktól. Egy dekoratív fiatal lány nyitott ajtót és bevezetett a főnökhöz. A hatalmas íróasztal mögött egy alacsony, erősen molett hölgy ült, aki a negyvenes éveinek végét koptathatta. Kedves volt, de a leendő munkatársról szóló elképzelések ecsetelésekor szavai szigorúan pattogtak. Egy negyedórás kávézás közbeni bangoriul zajló beszélgetés után már tudtam, hogy enyém az állás.

Hihetetlen lelkesedéssel vágtam bele a munkába. Mindent meg akartam tanulni, a legjobb akartam lenni, önként túlóráztam, csak hogy bizonyíthassak. Akkor azt gondoltam, hogy önmagamnak, de most már kezdem azt hinni, hogy a helynek, ami elkápráztatott luxusával és eleganciájával. Sokáig nem derült ki, hogy mi a cég profilja. Egy hétig csak fénymásoltam, aktákat rendeztettem. Azt mondta a főnök, hogy ez sokat segít ám, ezzel szerzek rutint, hogy

mi hol van. A hollal nem is volt gond, csak a mivel... Egy hónap múlva édesanyám megkérdezte, hogy pontosan mit csinál a cég, ami ilyen jól megy. Nem tudtam válaszolni, ő kérdően felhúzta a szemöldökét. Habogtam valamit és úgy döntöttem, hogy itt az ideje végre kideríteni ezt. Anyukám, aki napközben Marci fiamra vigyázott, arra gyanakodott, hogy valami illegális vagy erkölcstelen dologba cseppentem.

A főnökömön kívül mindössze ketten voltunk a cégnél. A többieket alvállalkozóknak és partnereknek titulálta a kolléganő és a főnök. Előbbi nem akarta nyíltan megfogalmazni, hogy mi merre hány méter. Utóbbit pedig viszonylag ritkán láttam. Annyit kisakkoztam, hogy kereskedelembe utazunk. Adunk, veszünk. Mindent, amit épp lehet. Annyiért, amit a helyzet megkövetel vagy lehetővé tesz. Az árukat sosem láttam. Volt, hogy beérkeztettem több tonna cipőfűzőt, de másnap már nyoma sem volt a rendszerben. Gyakran gépeltem egy régi írógépen, számomra idegen nyelveken és csak azoknak a távoli egzotikus országoknak a neveit ismertem fel, amelyek a híradóban látottak alapján a pénzmosás fellegvárai voltak. Nem zavart, gondoltam, hogy ameddig megkapom a fizetésem, addig felőlem bármivel foglalkozhatunk, hiszen csak egy alkalmazott vagyok. A balhét úgyis a főnök vinné el.

Apropó, fizetés. Érdekes dolog, hogy az ember számára mennyire relatív dolog a pénz! Ugyanazt az összeget másabbnak értékeljük hó elején és hó végén. Jól kerestem. Ma már azt gondolom, hogy nem annyira jól. Az első fizetésem soknak tűnt, fokozatosan végre kifizethettem az elmaradt számláimat. Sok pénz volt olyan értelemben, hogy tudtam Marcinak játékokat és új ruhákat venni, és normális élelmiszert ettünk. Ugyanezt mondták diplomás barátnőim, akik papírjuk ellenére bolti eladóként robotoltak. Felmerült bennem, hogy az irigység mondatja ezt velük, hiszen ők tovább tanultak, én meg egyetem helyett dolgoztam egy ideig, majd férjhez mentem. Édesanyám szerint is jó volt a fizetésem, ugyanis már nem kellett anyagilag segíteniük nekem. Viszont segítettek másként, nyugdíjasként ők voltak a gyermekemmel, amíg én dolgoztam. A hó végét azért megéreztem így is, és nagy luxusra nem tellett, nem cseréltem le régi autóm, sem a bútoraimat és a külföldi nyaralás a szüleimmel négyesben csak távoli vágyálomként létezett.

Úgy félév után beszélgettem először a főnökömmel mint ember az emberrel. Kiderült, hogy teljesen magáévá tette az akkoriban divatos eszmét a pozitív gondolkodásról, a teremtő gondolatokról. Azt vallotta, hogy mindent, ami az életünkben jelen van, magunknak köszönhetünk, legyen az akár jó, akár rossz. Még kismamaként én is olvastam hasonló sikerkönyveket és igyekeztem felhasználni az abban szereplő tanácsokat, de férjem halála miatt kiábrándultam belőlük. Még hogy mindenről én tehetek?! A kisteherautó részeg sofőrje az tehet a tragédiáról, de én biztosan nem. Jobban szerettem a férjemet, mint bárki mást az életben,

legalábbis Marci megszületéséig. Miközben hallgattam az elszántsággal és lelkesedéssel a gondolatok erejéről beszélő főnökasszonyomat, mégis elcsábultam. Elhívott a tan követőinek egyik gyűlésére és vállvonogatva rábólintottam, hogy elmegyek egy ilyen, a „Baráti Kör” által rendezett összejövetelre én is.

Egy luxus ház nappalijában került sor a találkozóra. Körülbelül tizenöten lehettek jelen, és a bemutatkozáskor csupa ismerős neveket hallottam. Végre partnereink, alvállalkozóink egy része arcot kapott. Mindenki örült nekem, a kezemet szorították, és azt mondták, életem legjobb döntése, hogy eljöttem. Zavarban voltam, ezért megkönnyebbültem, amikor megjelent a Mester és az emberek áhítatosan köré gyűltek, hiszen elterelődött rólam a figyelmük. Engem taszított a Mester zsíros haja és ápolatlan megjelenése. Az összes ujján vastag aranygyűrűket párnázott be a háj, méregdrága ruhái rosszul festettek rajta. Mindent ébresztett bennem, csak bizalmat nem. Valami kiülhetett az arcomra, mert a főnökasszonyom a fülembé súgta, hogy *„Mi nem ítélkezünk és nem véleményezünk.”* Azonban nehéz volt nem véleményeznem a Baráti Kör ceremóniáját. Mikor azt mondták, hogy jön a meditáció, puha pokrócokat terítettünk a földre és lefeküdtünk. A háttérben halkán ment valami indiai zene, a levegőt betöltötte a füstölő illata. Feküdtem, és vártam, hogy megtanítsanak meditálni, csak hogy azon kívül, hogy harminc percig hallgattam a Mester horkolását, más nem történt. Egyszer akkorát horkantott, hogy maga is felriadt rá. Zavartan körbenézett, hol is lehet, és mikor felismerte a helyet, így szólt:

– Most, hogy egy magasabb tudati állapotba kerültem, és felvettem a kapcsolatot a szellemvilággal, kérdezzetek bátran, és válaszaimmal segítelek titeket.

S a megjelentek kérdezgetni kezdtek. Magas pozíciójú, befolyásos személyek teregették ki piszkos ügyeiket, családi szennyeseiket, hogy a Mester megadja a szellemvilág magasztos válaszát. És lőn, a Mester megadta. Mindenre válaszolt, néha intésére egy lelkes nő sört tett a keze ügyébe, és úgy tűnt, hogy a felső szintekről érkező válaszig a Mester sörözéssel erősíti a kapcsolatot. Nem kérdeztem, nem akartam. Engem taszított a Mester vizenyős malacszeme. A főnökasszonyomat nem, hiszen ő kérdezett és válaszát megkapván elégületen mosolygott.

A találkozó végén a sört adagoló nő egy persellyel jelent meg és megkérte a kedves egybegyűlteket, hogy adjanak pénzt a Mester útiköltségére. Nem nagy lelkesedéssel kotorásztam a tárcám után. A nő meglátta az általam elővett címletet és vicsorítva megszólalt:

– A Mester nagy távot tesz meg értünk, a lelkeink megtisztulásáért, ezért ennél komolyabb összeggel kell őt támogatnunk.

Kimondta a minimum összeget, amit rajtam, az első áldozón kívül mindenki tudott. A fizetésem negyede volt. Csak azért volt nálam annyi pénz, mert a havi nagybevásárlást a találkozó után kívántam elintézni. Összeszorított fogakkal adtam át a pénzt. A nő vigyorogva

tette bele a perselybe, de nem mozdult mellőlem. Idegesen arra gondoltam, hogy még kezdő felárt is kell fizetnem, de kiderült, hogy nem figyeltem eléggé, nem tanultam meg a leckét. Meg kell köszönni, mindent. Így hát összeprézeltem ajkaim közül kibukott a szó.

– Köszönöm.

A nő biccentett, majd elvitte az arcom elől a perselyt. Magamban folytattam: köszönöm, hogy megint nem tudom önerőből elintézni a nagybevásárlást és megint a szüleimtől kell kölcsönkérnem, köszönöm, hogy ezért gályázhattam egy hétig.

A bejárati ajtónál hallottam a Mester szavait, amint tagokat toborzott a házfelújításához. A nők lelkesen vállalkoztak, hogy majd ők takarítanak, a férfiak inkább újra a zsebükbe nyúltak és anyagilag pártfogolták az ügyet.

Az utcán parkoló kocsim az őszi hideg miatt alig akart indulni, ezért tisztán láttam, amint a Mester önelégült vigyorral hajtott el mellettem vadonatúj luxusautójával. Főnökasszonyom lassított, amikor elhaladt mellettem, és kiszólt, hogy használjam az univerzum törvényeit és higgyek benne, hogy mindjárt beindul az autóm. Nem a hideg miatt ült ki az arcomra a fagyos mosoly, amikor a tanultaknak megfelelően megköszöntem a tanácsát.

Következő munkanapomon egy dal szólt a rádióban, amit a gitárok mesterének titulált zenész kísért. Kibukott belőlem, hogy elegendem van egy életre a mesterekből! A kolléganő felkapta a fejét, hosszasan nézett rám, majd kihívott a konyhába egy kávéra. Tavasz óta most beszélgettünk először úgy igazán.

– Szóval téged is elrángigált a meditációra – állapította meg.

Elég volt bölintanom, és belőle máris ömleni kezdett a panasz. A cégnél töltött hat évről tömény keserűséggel mesélt. Miként próbálták behálózni a meditációkon, hogyan szedték el a pénzét, mi mindent ígértek neki a beavatási szertartások kifizetéséért cserébe, mennyire igyekeztek irányítani az életét. Azt mondta, hogy a vőlegénye nyitotta fel a szemeit. A férfi agymosásnak és lehúzásnak ítélte a Baráti Kör összejöveteleit, és próbálta bizonyítani igazát kolléganőmnek is. A nő elmesélte, hogy a társaság mi mindent megtett azért, hogy szétválassza őket, nehogy „*összeálljon egy beavatatlannal*”. Végül feladták a próbálkozást. A munkatársnőm lehalkította hangját, amikor a közeli terveiről beszélt. Elmesélte, hogy vőlegényével hamarosan összeházasodnak és másik városba költöznek. A megkönnyebbülés kiült az arcára, persze nekem is jó volt végre kibeszélni magamból a megtapasztalt sok furcsaságot. Épp ekkor libbent be a főnökasszonyom. Nem röppentünk szét, mint a rosszban sántikálók szoktak, de valamit megérezhetett, mert amint kettesben maradtunk, elmondta, hogy a meditáció segítségével ő mindent lát és szinte már az emberek gondolataiban is tud olvasni.

A munkatársnőm tavasszal ment el, majdnem ottlétem egyéves évfordulójakor. Megölelt és a fülembe súgta, hogy frissítsem az önéletrajzomat. Ennyit, nem többet, de értettem belőle. Búcsú buli vagy ilyesmi nem volt. A főnökasszony nem mondta ki, de a levegőben lógott, hogy árulónak tekinti a nőt, és talán bolondnak is, amiért elhagyta a Mester vezetésével működő tökéletes munkahelyet.

Sok minden szakadt a nyakamba, miután egyedül maradtam. A megígért új kolléga pedig csak nem akart megérkezni. Nem voltak szabad hétvégéim, igazából semmi pihenés. Gyakran előfordult, hogy a munkahelyemen a társalgó bőrkanapéján aludtam el hajnalban. A családomat alig láttam. Egy idő után anyukám is mondogatni kezdte, hogy nem lesz ez így jó, hiszen Marci hamarosan iskolába megy és még nagyobb szüksége lenne rám. Gyakorlatilag akkor ébredtem rá, hogy már három éve a kereskedelmi cég rabja vagyok. A lelki behálózásnak ellenálltam. A főnökasszony eleinte még elhívott a BK találkozókra (magamban már csak így tituláltam a közös meditációkat). Amikor azt mondtam, hogy nem mehetek, mert Marcival szeretném tölteni az időmet, ő azt felelte, nagyon rosszul látom az élet dolgait, ugyanis a család csak bilincs, ami az önmegvalósítás útjában áll. S hogy az ő kis világában ő a főszereplő, ő áll a központban, csak a saját érdekeit kell néznie. Mindezt a Mester mondta neki, tette hozzá talán az igaza mellett szóló végső érveként.

A Mester azt is megmondta, hogy hamarosan világvége lesz. Egy időben mindig erről beszélt, a hamarosan eljövendő végítéletről, amit csak a kiválasztottak szűk csoportja élhet túl. A főnökömben kétség sem volt arról, hogy ő köztük lesz. A világvége mégis elmaradt. Azt a magyarázatot kaptam, hogy igen, mert a Mesterrel egész este meditált a csoport és a szellemi energiájukkal megakadályozták az apokalipszist. A munkába is kezdett belopakodni a sajátos vallás. Az új partnerek telefonos eligazítást kaptak a helyes világszemléletről, aki nem kért belőle vagy a kritika eszközével élt, azzal a főnökasszonyom megszakította a kapcsolatot. Az üzleti ügyek eldöntésekor is egyre gyakrabban azzal indokolta a dolgokat, hogy „a Mester ezt tanácsolta”. S a bankszámlakivonatokon sokszor láttam ugyanazt a nevet, amiről kiderült, hogy a Mester polgári neve. Mert a világvégét zengő, a legfelső szellemvilággal közvetlen összeköttetésben lévő spirituális lelki vezető természetesen bankszámlával is rendelkezett.

Utólag visszatekintve be kell látnom, hogy titkon sokáig imponált nekem az a világ, amibe belecsöppentem. Természetesen nem kaptam annyi fizetést, hogy hasonló színvonalat megengedhessek magamnak én is, de ott lebegett a lehetősége. A luxus életvitel, a mindenből a kiváló minőség csábított engem is. Emellett tetszettek a kihívások, a munkámat nem lehetett könnyen megunni, mert folyamatosan változott, egyszerűen nem volt lehetőség arra, hogy rutinszerűen végezzem. Éveken át nem zavartak az éjszakázások, hogy nap végére fáj a fejem

a sok telefonálástól, a szemeim pedig a monitor bámulásától. Nem értettem még meg, hogy a céges mobiltelefon és az elektronikus posta megteremtette a modernkori rabszolgaságot. Mindig elérhetőnek kellett lennem, a nap 24 órájából 48-ban készenlétben. Ennél jobban zavartak a főnökasszonyom beszólásai, finom megalázásai, melyek akkor kerültek napirendre, amikor kiderült, hogy nem akarok megtérni. Sokat hajtogatta, hogy nem jó a sorrend az életemben, és bármit elérhetek, ha elképzelem. Képzelttem én a másik munkahelyet magamnak, de mégsem sikerült megteremtennem.

Mindezidáig senkinek sem meséltem a térítésekről és a dolgokról, amiket észrevettem. Például hogy megláttam a főnökasszony számítógépén az egyik BK-ról készült fotókat, mindenki meztelen volt a képeken, és nyilvánvaló volt, hogy mi célból vették le ruháikat. A Mester közösébe a bukszájukon kívül beletették önmagukat is.

Néha kölcsönadtak más cégekhez. Ezt viseltem a legnehezebben. Havonta pár napra csak, de kimerültem tőle. Mocskosul gazdag emberek szennyét lapátoltam a papírokkal és a telefonálgatásokkal. Olyan helyeken jártam, hogy még a WC is aranyozott volt. A tisztelt pótfőnökeim fogai helyén mégis fekete lyukak tátongtak. Máig sem értem, szájhygiéniára miért nem futotta. Ahogy azt sem értettem, miért kaptam egyre nehezebben fizetést, gyakran három részletben, mikor a cég bankszámláján sok számjegyes összegek voltak.

Elegem lett, de kitartottam. Az olvasás sokat segített, amikor kicsit nyugisabb időszakok voltak a munkában s tudtam erre időt, energiát fordítani. Olvastam evés közben, esténként, és amikor Marcit vártam az iskola előtt. Az olvasás időigényes elfoglaltságnak tűnt, de a könyvekben megjelenített világok magukkal ragadtak. Az olvasásnak köszönhettem Alex-szel való megismerkedésemet is, vagy, ahogy a Mester mondaná: bevonzásomat.

Marci első tanévének Mikulás ünnepségére siettem, de megcsúsztam az iskola előtt a jégen. Szerencsére nem estem el, de a táskámat leejtettem és tartalma szanaszét szóródott.

– Azt hittem, hogy rajtam kívül senki sem olvas már orosz realizmust – hallottam a hangot, akinek tulajdonosa a táskámból kiesett Dosztojevszkij: Feljegyzések a holtak házából című művét tartotta a kezében.

– Köszönöm – mondtam, mivel ezt már alaposan megtanultam és elvettem a felém nyújtott kötetet.

– Szívesen társalognék önrel a Feljegyzésekről – jegyezte meg a jóképű férfi, miközben segített a táska többi tartalmát is felszedni.

– Biztosíthatom róla, hogy én is, de vár a kisfiam.

– Ide jár? – kérdezte mosolyogva.

– Igen – válaszoltam és felegyenesedtem. – Köszönöm még egyszer! – mondtam és elindultam az iskola felé.

– Visszontlátásra! – kiáltotta utánam, és hangjában ott csengett az ígéret.

*

A férfi ott volt a következő tanítási napon is és beszélgetni kezdtünk egymással. Másnap ez megisméltódott, majd körülbelül két hét múlva telefonszámot cseréltünk. Hamarosan pedig előszedtem a legdögösebb ruhámat, mert este randink volt.

Romantikus volt, kedves, nagylelkű. Amolyan igazi öltöny nélküli úriember. Szeretett hallgatni, és ha megszólalt, annak volt értelme. Jól éreztem magam a társaságában.

A főnökasszonyommal akkortájt volt egy csúnya veszekedésem. Vagyis ő veszekedett velem, mert a Mester tanácsa mégsem volt jó, és ugye egy átlagos földi halandót könnyebb felelősségre vonni, mint az univerzummal egyesült médiumot. A főnök nem mondta, de láttam, hogy egyre több bírósági idézést kap, amiket a vonzás törvénye sehogyan sem magyarázott meg, és amik igencsak zavarták a közérzetét. Rajtam vezette le frusztrációit. Csúnyán beszélt velem, megbántott, én pedig nagyon igazságtalanságnak éreztem a szavait. Próbáltam elmagyarázni neki, hogy olyan dokumentumokat kér rajtam számon, melyeket nem is láttam, hiába díszleg rajtuk az ő aláírása. Nem érdekelte, amit mondtam. Jobb híján elővette a spirituális fenyegetést és biztosított róla, hogy ez vissza fog szállni rám.

Alex vígasztalt, amikor elsírtam magam, hogy mennyit dolgoztam egy panasz nélkül, és ez a hála? Azt éreztem kicsit, hogy végre nekem is van valakim, mint a volt kolléganőmnek a vőlegénye, aki megért és lelki támaszt ad nekem. Úgyhogy ömlött belőlem a panasz, sőt valami olyat is mondtam, hogy szívem szerint én is beperelném a főnökasszonyomat. Erre Alex komolyan rám nézett, és azt mondta, hogy nosza, kezdjem el a jogi egyetemem. Csodálkoztam a javaslatán, de azt mondta, emlékezett, hogy meséltem arról, hogy gyerekkoromban ügyvéd szerettem volna lenni. Leintettem őt, mondván, hogy lám-lám, ő sem vesz komolyan és csak gúnyolódik velem, de szavai szöveget ütöttek a fejembe.

Természetesen anyukámmal konzultáltam meg először a dolgot. Ő felhánytorgatta, hogy nem is érti, miért nem hallgattam rá középiskolás koromban, amikor rágta a fülem, hogy tanuljak tovább.

– Anya, ez már veszett fejsze nyele. Különb is, szinte egyik diplomás barátnőm sem tudott elhelyezkedni a végzettségének megfelelően, már amelyik egyáltalán dolgozik.

– Támogatlak, mert hiszem, hogy sosincs késő a tanuláshoz – zárta le a vitát az én okos édesanyám.

Marci fiam véleménye volt számomra a döntő. Elmagyaráztam neki, ha ebbe belevágok, akkor nekem is iskolába kell járnom és még kevesebb időt fogok tudni vele tölteni. Kisfiam példaértékű hozzáállást tanúsított, amikor azt mondta, semmi gond, legalább együtt fogunk tanulni, azt azért előre kikötötte, hogy a matematika feladatok megoldásában a továbbiakban is számít rám. Megölelgettem, és már aznap este elköszöntem szépirodalmi támaszaimtól, és elkezdtem készülni az egyetemi felvételre.

A nagy lelkesedés eleinte elfelejtette velem az álom anyagi vonzatát, de hamar rájöttem, hogy a lehetőségeim cseppet sem voltak pozitívak. Ahogyan már említettem, a fizetésemből bajosan tudtam volna finanszírozni a felsőfokú tanulmányaimat. A szüleim felajánlották a támogatásukat, de ezt végképp nem szerettem volna elfogadni, hiszen már az is kimondhatatlanul sokat segített, hogy vigyáztak Marcira. A hitel lehetősége gyakorlatilag fel sem merült bennem. A szüleim annak szellemében neveltek, hogy addig nyújtózkodjak, amíg a takaróm ér. Baráttól kérni... kevés barátom volt, és őket a későbbiekben is barátoknak akartam tudni, ezért ezt az utat elvettem.

A megoldás Alex fejéből pattant ki. Ő maga is segítő jobbot, vagyis pénztárcát ígért, de ezt még mérlegelni sem voltam hajlandó. Ugyan már, hiszen a szüleimnek sem mutattam még be! – mondogattam magamnak. Alex javasolta, hogy kössek egy tanulmányi szerződést a munkahelyemen. Először nevettem, aztán az ötlet megtelepedett a fejemben, és számtalan ellenérzésem dacára valahogy mégis egyre vonzóbbnak tűnt. Végül is, miért ne? Hiszen a főnök újabban elég sokat jár bíróságra, ő is hasznot szerezne belőle. A másik hang viszont arra figyelmeztetett, hogy ne kössem magam még jobban röghöz, ha úgyis jó ideje másik munkát keresek. Talán lemondtam volna az egészről, ha a főnököm nem hozza szóba a dolgot.

– Nóra, úgy érzem, hogy téged már nem elégít ki ez a munka. Gondoltál már arra, hogy továbbképezd magad? – némán bámultam rá. – Az egyik meditációm alkalmával láttalak tárgyalni téged egy bírósági teremben és olyan kiegyensúlyozottnak tűntél. – Mióta ismertem, ekkor először hittem el, hogy tényleg megérez dolgokat. Beszélgettünk, és viszonylag hamar megállapodtunk a tanulmányi szerződés megkötésében.

A szerződés... tele volt apróbbnál apróbb betűkkel... a jogi egyetem elvégzése után még minimum tizennyolc évet kell szolgálnom a gazdánál. A munkaszerződéselem átírásra került, annyi jogom sem maradt az élethez, mint egy poratkának. Az is benne volt, ha hamarabb el akarok menni a cégtől, kökemény összegű fájdalomdíjat kell fizetnem. Ne nevéssenek, ez volt a neve! Aláírtam mindent. Az évek így is, úgy is eltelnek, és ha ezt letudom, talán még utána a magam ura lehetek, gondoltam fásultan.

Anyukám a rá jellemző módon ciccegett nyelvével. – Nem pont így képzeltem.

Ami azt illeti, én sem. De addigra mindegy volt. Alex örült, a karjaiba kapott és felemelt a levegőbe, majd Marcival elvitt minket vacsorázni. A fiam nem érezte magát túl jól, azt mondta siessünk haza, mert tanulnia kell. Majd komolyan rám nézett, és megjegyezte, hogy ez rám is vonatkozik. Sokáig nem akartam észrevenni, hogy Marci kerüli az Alex-szel való találkozást, de annyira illedelmes fiúnak akartam nevelni, hogy sosem mondta ezt ki nyíltan.

A felvételem sikerült. Hurrá!

*

Sajnálathatnám magam, milyen nehéz volt egyszerre dolgozni, gyereket nevelni és tanulni. Igazából élveztem. Arra gondoltam, hogy ez a büntetés, amiért érettségi után a könnyebb végéről akartam megfogni a dolgokat. Minden jó volt, még az irodai mocskot is lazábban viseltem.

Legalábbis addig, amíg meg nem jelentek nálunk mindenféle hivatalos szervek *érdeklődni*. – Ők így mondták. A háborút megjárt nagyapám inkább úgy fogalmazott volna, hogy *szaglászni*. A főnökömet keresték, aki ugye sokadik évközi nyaralást töltötte valamelyik messzi országban, aztán hivatalos engedéllyel jöttek vissza átvizsgálni az anyagokat. A gyomrom görcsbe rándult, pedig elvileg nem kellett volna. A főnök elérhetetlen volt telefonon, biztosan azt mondta neki a Mester, hogy minden rendben, kapcsolja ki nyugodtan, engem pedig hagyjon csak a lótrágya legmélyén.

Mindenféle anyagot kerestem a hatóságoknak, és a szerencsémnek köszönhetem, hogy véletlenül lelöktem egy mappát a földre. Kiborultak az iratok és a papírkupacok között megláttam az aláírásomat egy lapon, amit előtte sosem láttam. Érdeklődve vettem fel és olvastam át. Meghatalmazás volt, évekkorábbi dátumra kiállítva, amely felhatalmazott engem, hogy a céges ügyekben mindenféle felső egyeztetés nélkül döntést hozhatok. Pislogtam nagyokat. Zsebre dugtam a papírt és dühömben autóba pattantam.

Nem volt világos úti célom, csak menni akartam, talán ki a világból. Pörgött az agyam, nem hittem el, hogy csak ez az egy példány készült ebből az iratból. Hol lehet a többi? Engem fognak meghurcolni mindenért? És még megannyi megválaszolhatatlan kérdés zakatolt az agyamban.

Hirtelen arra eszméltem, hogy a BK találkozóinak színteret adó ház környékén járok. A következő másodpercben két ismerős alakot láttam meg az épület előtt kezét fogni egy luxusautó mellett. Az én drága szeretett Alexem szorítgatta szíve minden melegével a hájjal benőtt gyűrűs kéz tulajdonosát. Bámultam rájuk, ők nem vettek észre, biztosan belefelejtkeztek a világmindenség rejtélyeibe.

Egymást kergették bennem a kérdések. Ismerik egymást? Mióta? Miért nem mondta soha Alex?

Mire megérkeztem a házunk elé, már mindenre tudtam a választ. Legalábbis sejtettem. A kirakó elemei összeálltak. Tajtékozva robogtam fel a lépcsőn és téptem fel az ajtót. Kellett valami, amin levezethettem a dühömet, ezért előszedtem a macit, amit a kisfiamnak küldött karácsonyra a főnököm, és amit Marci valamiért sosem szeretett igazán. Szegény plüssállat védekezés nélkül tűrte a tombolásomat. Hangosan kiabáltam, hogy elárultak, megaláztak, átverték. A kisfiam jobban látta a dolgokat, mint én! A maciból mindenfelé szállt a puha bélésanyag. Nevettem, úgy éreztem, mintha a hópihék beköltöztek volna a szobába. A maci gyomra azonban meglepetéssel is szolgált. Életemben nem láttam még lehallgató készüléket, de amikor megláttam azt a kis fém tárgyat, rögtön tudtam, hogy csak az lehet.

Azt hiszem, abban a pillanatban határoztam el, hogy megölöm a főnökasszonyomat.

Mire Marci iskolája elé értem, már lecsillapodtam valamennyire. A kezem nem remegett, a gyomrom is megnyugodott, gondolataim kristálytiszták lettek. A gyerekaszobában megszületett ötletet próbálgattam elhessegetni, de már akkor tisztában voltam vele, hogy éppen az a megoldás nyugtatott meg. Álltam az autó előtt, mosolyogva kitértam a karjaimat Marcinak, aki a gyerekekre oly jellemző futással rohant oda hozzám. Hosszasan öleltem, és magamban megígértem neki, hogy minden rendben lesz.

A macigyilkolás közben felmerült gondolat nem hagyott nyugton. Vagyis mélyen megbújva ott fészkelte bennem. Tudatosan viszonylag keveset gondoltam rá, de mégis felütötte a fejét. Mosogatás közben például rájöttem, hogy nem szeretném látni a főnökasszonyom kiömlő vérének. Zuhany közben arról határoztam a tudatom távoli zugában, hogy lesz hozzá egy utolsó mondatom.

Édesanyám megsejtett valamit, amikor reggel átjött hozzánk. Csak nézett rám az átható szemeivel és nekem szegezte a kérdést: mi rosszban sántikálok?

– Azóta nem láttam ezt az arckifejeződésedet, hogy három évesen eltörtél egy drága vázát és elrejtetted a csizmámban.

Eltereltem a témát, mire ő vállat vont és kávéért kért tőlem. Amikor kiöntöttem a zaccot a szemetesbe, anya meglátta az abban heverő maci darabjait. Kérdően húzta fel szemöldökét.

– Semmi baj, anya. Csak kidobtam, mert poloska volt benne.

Az irodát teljesen felforgattam. Kerestem a rám nézve terhelő papírokat, de nem találtam semmi gyanúsat. Aztán megjöttek a hivatalnokok és elvitték az akták jelentős részét. Az egyik férfi visszanezített rám az ajtóból és ugyanazt javasolta, mint az a nő, aki egy másik univerzumban velem dolgozott ennél a cégnél.

Alex gyakran hívogatott telefonon. Eleinte nem fogadtam a hívásait, de rájöttem, hogy ez nem jó, mert akkor megjelenik. Hol otthon, hol az iskola előtt, hol a munkahelyemnél, hol az egyetemnél. Kitértem kérdései elől. *Igen, jól vagyok. Csak sok a dolgom. Nem, dehogyis, nem haragszom. Bujkál bennem valami baci. Majd hívlak.*

Kitartó volt, azt el kell ismernem. Persze ekkor már nem a szerető férfit láttam benne. Még az ágyneműt is kidobtam, amin szeretkeztünk. Piócára írtam át a nevét a telefonomban. És a főnök meggyilkolása mellé még egy sürgős feladat került fel a listámra. – Megszabadulni Alex-től. Lehetőleg örökre.

Az ötletet anyukám adta, természetesen tudtán kívül. Mondogatta, hogy látja, nyomja valami a lelkem. Kitértem. Őt viszont nem csak háromévesen nem tudtam átverni. A széttépett macira terelte a szót. Erre kijelentettem, hogy nyugi, a kártevőket el kell taposni.

S már meg is volt az ötlet Alex eltávolítására. Nem örökre, de ugye aki időt nyer, az életet nyer. Vagy tönkretesz, hogy a saját életét visszanyerje.

Azon eltöprengtem kicsit, hogy céges, vagy saját. Mivel már úgyis vizsgálták a céget, a sajátom mellett döntöttem. Ha rosszul sikerül, akkor legalább olcsóbb lesz hozzá az alkatrész, zártam le a vitát magamban. Kocsiba pattantam és Alex munkahelye felé hajtottam. Már este volt, de éreztem, hogy bent van még. Türelmesen vártam a sötét utcán, és elnyertem jutalmamat. Amikor Alex kilépett az épületből, feléje elindultam és fokozatosan gyorsítottam. Ő telefonált, nem figyelt semmire, szétnézés nélkül lépett le az útra. A véletlen másodszer is mellettem állt. Senki sem látta, egyetlen kamera sem rögzítette, ahogyan elgázoltam Alexet és szemrebbenés nélkül elhajtottam.

A hívás egy órával később érkezett, mint vártam. Addig örömmel nyugtáztam, hogy az öreg tragacsomon, amit a férjemtől kaptam egyik oly távoli születésnapomra, még egy karc sem esett. Azért elvittem egy autómosóba, hiszen a szélvédőt is meg szoktam törölni, ha nekicsapódik egy darázs.

Alex nővére hívott, akit még sosem láttam, de ő elvileg sokat hallott rólam. Ja, az biztos, gondoltam, miközben a szomorú hírt hallgattam, és a megfelelő helyeken majdnem el is sírtam magam. Rohanok a kórházba, biztosítottam a nőt, és indulás előtt még elindítottam egy mosást és megpusziltam a békésen szuszogó fiamat.

Amint megláttam Alexet a kórházi ágyon, rögtön gratuláltam magamnak. Szinte semmilyen testrésze sem látszott ki a gipszből. Beszélni nem tudott, a rendőrök megígérték nekem, hogy elkapják azt az arcátlan cserbenhagyót. Sok sikert kívántam nekik, és leültem az ágy mellé. Néztem, hogyan emelkedik a tüdeje a lélegeztetőgép segítségével. Alex nővére sosem tudta meg, hogy a megkönnyebbülés könnyeit látta aznap éjszaka az arcomon.

Persze feltételeztem, hogy a megfigyelés alatt tartásomnak nem lesz vége ilyen könnyen. Az egyik megfigyelőm kiesett, de biztos voltam, hogy akad helyette más. Főként Marci iskolájánál vizslattam látok-e gyanús alakokat. Hogy tényleg voltak-e vagy csak én beszéltem be magamnak, már nem fog kiderülni. Mindenestre ezentúl gyakrabban beszélgettem Marci tanáraival és korábban mentem érte a sulihoz. Néztem az embereket az iskola körül, és azon töprengtem, vajon melyik lehet a Mester híve?

Egyszer késett Marci. Húsz percet vártam rá hiába. A gyomrom liftezett, nem bírtam tovább. Az iskolai szabályzatot megszegve átküzdöttem magam a portán és felrohantam az osztályába. Megkönnyebbültem, hogy eligazításon volt az osztályfőnökénél, amiért meghúzgálta az egyik osztálytársnője copfját. Beírást is kapott az ellenőrzőjébe, amit aláírtam egy megjegyzés kíséretében. *„Kedves Tanító Néni! Maga tényleg nem volt szerelmes gyerekkorában?”* Úgy döntöttem, hogy egy cserbenhagyásos gázolás után és egy gyilkossági kísérlet előtt nem hagyom, hogy packázzon velem egy pedagógus.

A főnököm váratlanul visszatért a pihenéséből. Kicsit meglepődött, hogy vizsgálódnak a cégnél, de gyorsan megnyugtatót. Azt mondta, majd ő elintézi: elképzeli, hogy egy nagy szél elviszi az iratainkat a hivatalnokok asztaláról. Még hogy szél! Egy orkán is kevés lett volna, véleményeztem magamban a főnök módszerét.

Egyébként kedves lett velem. Már-már elbizonytalanítóan kedves! Majdnem lemondtam a tervemről, és ha nem jött volna Móci, talán minden másképp alakult volna.

Az történt ugyanis, hogy a főnököm meghívott ebédelni. Ilyenre nem volt még példa és talán kibújási lehetőségként kaptam utána, hátha megkedvelem őt és szépen felmondok, vagy tisztázzuk a dolgokat és örökké neki fogok dolgozni, amíg világ a világ. Ezeken tépelődtem, amikor megláttam az étterem ablakából a kutyát. Azt hittem, hogy a gazdáját várja az épület előtt. Pár perc múlva esett le, hogy nincs rajta nyakörv, és ha a gazdáját várná, nem csóválná minden arra járónak a farkát. Az óvatlan eb majdnem kiszaladt egy teherautó elé, a látványtól felpattantam és felsikoltottam. A főnököm értetlenül nézett rám, és elmagyarázta, hogy megint rosszul látom a dolgokat. A Mester ugyanis azt tanítja, hogy nem szabad megsajnálni egy kidobott állatot, mert attól csak leesünk az érzelmi skálán és rosszul fogjuk érezni magunkat. Márpedig a MI világunkban csak MI számítunk, senki és semmi más, semmilyen körülmények között.

Próbáltam nem megérteni, amiket mondott. Kijöttünk az étteremből, a kutya meleg barna szemébe néztem, és már nem volt kétségem. Hamarabb elkéredzkedtem az irodából, vettem egy nagy extra húsos gyrost és húsz perc múlva boldog kutyatulajdonos voltam.

Marci majd' kiugrott a bőréből örömeiben, amikor meglátta a hátsó ülésen lihegő meglepetést. Anyukám kevésbé volt feldobva.

– Kutya, már csak ez hiányzott! – igyekeztem azzal megnyugtatni, hogy nekem is volt gyerekkoromban és káromra nem vált.

– Előnyödre se nagyon – motyogta anya, de azért észrevettem, hogy megsimogatta a kutya fejét, amikor azt hitte, hogy senki sem látja.

A főnökasszonyom azt is kifejtette, hogy megveti az olyan embereket, akik a házukban tartják a kutyát, ezért úgy döntöttem, hogy az új családtagunk a nappaliban fog aludni. Szerencsére szobatiszta volt, de mániákusan elrámolt minden. Megnehezítette a reggeli elkészülődést a cipők hosszas keresgélése, ám rengeteg boldog pillanatot csempészett az életünkbe.

– Elmócol mindent! – mondta Marci. Így kapta meg kutyánk a végleges nevét, a Mócit.

Móciról nem szóltam a főnökasszonyomnak. Valahogy nem is lett volna rá alkalmam, készítésem meg főleg nem. Alexhez be kellett mennem néha, hogy ne legyek feltűnő. Annyira jó volt, amíg nem tudott beszélni! Amikor már jobban lett, kezdtem elmaradozni a betegágya mellől, képtelen voltam eljátszani a szerető társat. Egyszer közöltem vele, hogy soha többet nem jövök el hozzá. Azt mondtam neki, hogy ez az én világom, aminek én vagyok a középpontjában, így csak magammal kell törődnöm. Szóhoz sem tudott jutni, bár gondolom nem tőlem hallotta ezt a hozzáállást először.

El-elgondolkodtam azon, hogy leteszek a tervemről. Ám minél többet gondolkodtam, annál inkább biztosabbá vált, hogy ez az egyetlen logikus megoldás. Egyik álláspályázatom sem volt sikeres, valahogy hiába volt hívogató az önéletrajzom, mégsem harapott rá senki. Külföldre nem akartam menni, képtelen lettem volna előlről kezdeni az életemet. A tanulmányi szerződéselem egyébként is keményen megkötötte a kezemet. Egyre jobban azt éreztem, hogy magával az ördöggel kötöttem szerződést. És Alex milyen finoman is vett rá erre a megoldásra!

A hatóság tovább vizsgálódott és nagyon úgy tűnt, hogy nem adják fel egyikönnyen. Engem is behívtak és sok mindenről érdeklődtek tőlem. Szerencsére barátságosak voltak velem. Látszott, hogy végrehajtként működő bábként tartottak számon, de azért természetesen kicsit rájátszottam a naiva szerepére. Amikor az egyik öltönyös odavetette, hogy egy gyilkosnál jobb főnököt is találhattam volna magamnak, az őszinte csodálkozástól kinyíltak ajkaim. A férfi mélyen a szemembe nézett:

– Ugye nem mondja komolyan, hogy maga nem hallott még erről?

Biztosan megszegett pár hivatali szabályt, amikor mesélni kezdett. Kiderült, hogy évekkorábban halálos betegséget diagnosztizáltak a főnököm lányánál. Már ezen is

meglepődtem, nem tudtam róla, hogy gyermeke van. A legjobb specialistákat ajánlották a nőnek, de ő elzárkózott. Azt mondta, hogy majd ő megoldja. Kezelgetni kezdte otthon. Láttam magam előtt... a főnőkasszonyom a gondolatai erejével akarta meggyógyítani egy szem leányát. Nem sikerült neki, és a lány hosszú szenvedések után meghalt.

– A szomszédok azt mondták, hogy hallották, amikor a lány segítségért könyörgött. Iszonyú fájdalmai lehettek, de a maga főnöke nem hívott hozzá senkit. Orvos nem látta a diagnózis óta. Végül felmentették a főnökét, mert a lánya nagykorú volt, és írt egy nyilatkozatot, hogy nem hisz az orvostudományban, ezért nem enged meg semmilyen orvosi beavatkozást.

Vajon a Mester is „kezelte”? Az anyai ösztön miként hagyhatta a dolgokat idáig fajulni?
– merültek fel bennem a kérdések

Otthon rákerestem a történetre az interneten. Szinte sokkot kaptam, amikor megtaláltam a lány fényképét. Ő volt az, aki az állásinterjúmon ajtót nyitott nekem! És nem sokkal ezután halt meg. S én semmit sem tudtam az egészből. Feltehetőleg ezért láttam annyira ritkán akkoriban a főnökömet.

Kerestem a válaszokat, de nem találhattam meg őket. A vonzás törvénye mégis működött. A főnökömön járt az agyam, és ő váratlanul megjelent a házunk előtt. Ekkor járt először nálunk és csodálkozva meredt Mócira. Nem mondtam meg neki az igazságot, hanem szemrebbenés nélkül azt hazudtam, hogy ez egy másik kutya.

A karácsony mindig fontos volt a családuknak. Egyedüli gyerek voltam, és a szüleim a világot megmozdították, hogy emlékezetessé tegyék számomra. Mind ilyen volt, három éves koromig az összes karácsonyomra vissza tudok emlékezni. Igyekeztem, hogy Marcinak is átadhassam ezt az élményt, ezért már december elejétől a karácsonyra készülődtem. Gyönyörű képeskönyveket vettem a második osztályos nagyfiamnak és minden tőlem telhetőt megtettem, hogy felejthetetlen ünnepekben legyen részünk.

Előre szóltam a főnőkasszonyomnak, ha a kutya a kovászba ugrik, akkor is a családommal szeretném tölteni az ünnepeket. Azt válaszolta, hogy bulit szervez, amire szeretettel meghív. Kitértem a meghívás elől és ragaszkodtam az elhatározásomhoz. Azt mondta, hogy tudomásul veszi, ám azért finoman kijelentette, hogy az ajándékomat szívesen fogadja. Hozzáfűzte, hogy olyan bulit szervezett szentestére, ahol az ajándékokat név nélkül teszik le, majd együtt bontják ki és egyetlen mondatból kell kitalálni, hogy ki volt az ajándékozó. Persze a raktárban elhelyezett töménytelen alkohol mennyiség sejtette, hogy milyen jellegű összejövétel is lesz valójában.

Minden év decemberében városunk főutcája felveszi az ünneplő ruháját, így volt ez azon az éven is. A sok díszfény, a karácsonyfák és az utcai árusok mézes süteményeinek illata

elvarázsolt. Esténként Marcival kimentünk sétálni, csavarogtunk a havas tájban, miközben Móci fáradhatatlanul futkározott mellettünk. Hógolyóztunk, csúszkáltunk a havon és boldogok voltunk. Együtt voltunk.

Kiszellőztettem a fejem, a problémáim eltörpültek az élet szépsége mellett. A túl hosszú ideje tartó tépelődésem lezárult. Fantasztikus szüleim vannak, csodálatos gyermekem, imádnivaló kutyám. Valójában mindenem megvolt, ami igazán fontos. Csak a szabadságomat akartam visszakapni, ezért úgy döntöttem, hogy megveszem a főnökömnek az ajándékot és első januári munkanapomon felmondok. A többi meg majd alakul. Hiszen férjem halálát is túléltem valahogy, pedig ebben sokáig nem voltam biztos.

Már csak az az egy bizonyos ajándék hiányzott és december huszonkettedikét írtunk. Kétségbeesetten gondolkodtam, mit kellene vennem. Anyukám azt mondta, hogy ne törődjek ezzel, majd elintézi, én inkább azzal foglalkozzak, hogy a két ünnep között tényleg ne kelljen bemennem dolgozni. Megköszöntem, de nem akartam újabb feladatot sózni anyukámra, hiszen úgylis ő vigyázott Marcira. Ráadásul aznapra épp mézeskalácssütést ütemeztek, és még emlékeztem rá, mekkora móka a mézeskalácsház elkészítése.

– Mit vegyek? – töprengtem. – Alkohol lesz bőven. Tollat, amit majd elkérek, amikor alá akarom íratni vele a felmondásomat? Egy könyvet, mondjuk az *Agymosás Felsőfokont*? Virágot minek, ha a saját gyerekére sem tudott vigyázni?

Életemben nem láttam még azt a kisboltot, ahová akkor véletlenül betértem. Soha előtte, ahogyan az állásinterjú napjáig a munkahelyem épületére sem figyeltem fel. Érdekes dolgok ezek... Még érdekesebbek voltak a boltban! Leginkább egy kis bazárra emlékeztetett. Kicsit lomos, kicsit turkás jellegű volt az egész, de barátságos és egyedi tárgyak néztek le rám a polcokról. A bolt kicsi volt, és a teret még jobban beszűkítette a közepén lévő rumli.

– Épp ma kaptunk árut, a csúszós utak miatt késett a szállítás – magyarázkodott az eladó a felfordulás miatt. – Válogasson belőle nyugodtan, hátha talál a kedvére valót.

Hirtelen a nagyszüleim padlásán éreztem magam. Haszontalanul haszontalanabb tárgyak kerültek a kezembe. Törött arcú moncsicsi, palotapincsire való kisruha... Inkább a polcok felé léptem, és hosszan nézegettem, forgattam egy kézzel faragott gyönyörű gyertyatartót. Szimbólumok is voltak rajta, amiket nem igazán ismertem, de gondoltam, a főnökömnek nem okozna gondot a megfejtésük.

– Afrikai fából készült, egyedi darab – mondta az eladó. Megfordítottam, és az alján lévő árcédula beszédesebb volt mindennél. Ennyit azért nem, elég volt a Mester benzinköltsége, gondoltam.

Körbejártam, és valahogy ismét a kupacnál találtam magam. Kezdttem feladni az ügyet, amikor észrevettem egy nyakláncot. Fura anyagból volt, mintha élt volna. Puha volt, de volt tartása. Fa és fém ötvözetének, megmagyarázhatatlanul különlegesnek tűnt. Egyedi darab lehetett, amit gondos ujjak dolgoztak össze különlegessé, és vitathatatlanul széppé. Elöl ugyanebből az anyagból készült medál lógott rajta, ami egy szemet formázott. A pupillát pedig egy kő alkotta benne. Lenyűgözött. A nyaklánc kapcsolója kis kezeket formázott. Az ártól tettem függővé, hogy magammal viszem-e. Örülne neki, gondoltam. Egy másik kis hang viszont azt felelte erre, *és az ugyan kit érdekel?*

– Mennyibe kerül ez a nyaklánc? – fordultam az eladó felé.

A lány elbizonytalanodott. – Nem is tudom... Az az igazság, hogy én csak beugró vagyok itt. A tulaj elment karácsonyfáért és megkért, hogy jöjjek be... de ezek itt új áruk, még nincsenek rajta az árcédulák...

Remek, gondoltam magamban. Végre találok valamit, ami tetszik, erre nincs ára. Jobban szemügyre vettem a lányt. Középiskolás lehetett, talán máskor csak a bolt tulajdonosának gyerekére szokott vigyázni. Nagy boci szemei voltak és szőkére festett haja. Fáradtnak tűnt.

– Rendben. Akkor másként teszem fel a kérdést. Ha ez a te boltod lenne, te mennyiért adnád el nekem?

– Nem is tudom... – elvette a kezemből az ékszert és megnézte. – Kicsit bizarr darab, nem? – nem értettem, mire gondol. – Mintha élő lenne... jó, ez bután hangzott... – elhallgatott. Azt hittem, hogy a nyaklánc okozta érzését akarja körbe írni, de nem, az árán gondolkodott.

Jó vásárt csináltunk mindketten. Vettem egy ajándékkártyát is, majd a lánytól kértem egy tollat és ott a boltban megírtam a felettebb rövid kísérőszöveget: „*Csakhogy tudd, EZ AZ a kutya.*” Másnap az egész csinosan becsomagolt ékszert bedobtam a kistraktárba, ahol a főnökön a távoli partnerek postán küldött ajándékait gyűjtötte.

A huszonegyedik meghiűt volt. Délelőtt még bementem az irodába, lezártam pár ügyet, elintézttem a postát. Este átjöttek a szüleim, ettünk, beszélgettünk, társasjátékoztunk, labdázunk Mócival. Nagyokat nevtünk és kibontottuk az ajándékokat is.

A karácsony ezzel telt. Pár nap múlva a televíziót néztem reggeli készítés közben. A hírműsor egy épületet mutatott, amit úgy ismertem, mint a saját tenyeremet. Elmondták, hogy a szenteste rejtélyes körülmények között megfojtott nő ügyében tovább zajlik a nyomozás.

Valamivel később felkerestek a rendőrök. Épp a fürdőszobában voltam, anyukám nyitott nekik ajtót és a falakon átszűrődő beszélgetésfoszlányokból sok minden kiderült. Szenteste az irodában tartott buli a tetőfokára hágott, szinte mindenki kiűtötte magát a 'harmadik szem-

nyitogató partin', és mire feleszméltek reggel, a főnökömet a kedvenc foteljében találták, nyakára csavarodva egy furcsa ékszerrel.

– Mintha azok a kis kapcsok a ... tudja, a nyaklánc kapcsolójánál, ujjak lettek volna, és azok szorították volna a ... – suttogta az egyik rendőr. A kollégája beléfojtotta a szót és kijelentette, hogy nagyon fontos velem beszélniük, mert tudják, hogy évek óta nála dolgoztam.

– Természetesen – felelte anyukám –, a lányom mindjárt kijön a fürdőszobából. Kérnek egy kis mézeskalácsot? Egyébként együtt töltöttük a szentestét és szerintem másfelé kellene a történetek után érdeklődniük.

– Hölgyem, a nyomozás...

– A lányom egy füstölőkészletet vett a főnökének. Egész pontosan én vettem meg és postáztam huszonharmadikán. Tudja, a lányom állandóan dolgozik, félttem hogy elfelejtkezik róla... Nem nagy ajándék, de a gesztus a lényeg, ugye? Látják, megőriztem az ajánló szelvényt is. Gondolom pont a lányom vette át az irodában huszonnegyedikén délelőtt a postástól... Ez valahogy jó ötletnek tűnt, mert úgy tudtam, hogy az lesz a szórakozás, hogy ki kell találni, melyiket ki küldte... Na, megyek szólok Nórának, mert hajlamos elaludni a meleg fürdővízben.

S anyám bejött hozzám a fürdőszobába. Az arckifejezése beszédes volt. *Tudom, hogy hallottál minden szót, és most kijössz és elismételed!* – Ez mind benne volt, pedig csak annyit mondott hangosan, hogy siessek.

Úgy tettem, ahogy kérte. Az egyenruhások elmentek, Marcit megreggeliztettük, felöltöztettük és hagytuk, hogy kiszaladjon a puha hóba hóembert építeni.

– Anya... – kezdtem, mikor kettesben maradtunk. – Én nem akartam...

És elsírtam magam. Lehet, hogy nem lelki-ismereti okokból, hanem a fáradtságtól és a sok stressztől. Mindenesetre vigasztalóan megölelt, majd végighallgatta a történetemet a nyakláncról.

– Nem tudtam, hogy ez fog történni... De te honnan...? – szípoztam.

Azt válaszolta, hogy valami olyan elszántság volt az arcomon, ami nyugtalanná tette. Valahogy csak kipattant a dolog a fejből. Azt mondta, hogy néha olyat is megteszünk a szeretteinkért, amit nem lehet megmagyarázni vagy megindokolni.

Elvégeztem az egyetemem. Főnököm halálával a tanulmányi szerződéselem semmivé lett. Munkát nem is kerestem diplomázásig. Otthon voltam, a fiammal törődtem és bangori nyelvleckéket adtam.

A cég elleni vizsgálat lezárult. Találtak furcsaságokat, de egyiket sem tudták ténylegesen rám terhelni. – Abból a bizonyos papírból mégiscsak egy példány készült.

Ugyanígy lezárult a rejtélyes haláleset ügyében a nyomozás. Végül úgy döntöttem, hogy a főnökasszonyomat nem is az az ékszer ölte meg, hanem a vonzás törvénye. Hiszen valahányszor üzleti út címén elutazott külföldre nyaralni, mindig azt mondta, hogy erre szüksége van. „*Úgy érzem, hogy megfojt az iroda.*” – hajtogatta folyamatosan.

Alexet azóta sem láttam.

Diploma után peches korszak kezdődött. Gyakorlati időmet olyan ügyvédi irodánál töltöttem, amely a munkaügyekre specializálódott és a munkáltatót képviseltük minden esetben. A bíróságon valamennyi ügyet elvesztettük, amelyikben részt vettem. Hiába, én megtanultam egy életre, hogy nem szabad ujjat húzni egy túlhajszolt alkalmazottal!

Azóta saját irodám van. Nincs főnököm! Higgyék el, hálás vagyok érte.

Elkaptam a Mester grabancát is. Ez persze így túlzás, hiszen én csak eljuttattam a megfelelő terhelő papírokat a megfelelő hivatalokhoz. Biztosan Önök is hallottak a csoport körüli botrányról, hiszen heteken át ezzel foglalkozott a sajtó. Minden volt ott, nagymértékű vagyonelleni bűncselekmény, öngyilkosságba hajszolás, nemi erőszak, biztosítási csalás, és még sorolhatnám.

A főnököm temetésére alig mentek el az emberek. Gondolom úgy voltak vele, hogy majd a következő életükben találkoznak – más oka nem nagyon lehetett, hiszen a BK tagjai akkor még szabadlábbon voltak. De az is lehet, hogy tényleg jól gondolta a főnököm, egykori úrnőm és parancsolóm. Talán tényleg ő volt a főszereplő, és halálával lement a függöny, amivel lezárult a mi kis misztikus tragikomédiánk.

A toronyszoba lépcsője

A fiatal nőt messziről szólította el a telefonhívás. Kedvetlenül nyúlt a laptopja mellé, a könyvek alatt lapuló vezetékes telefon után.

– Igen? – szólt bele.

– Én vagyok. Ráérsz kicsit?

– Nem igazán – felelte kelletlenül. – Le kell adnom azt a tanulmányt, holnap éjfél a határidő.

– Tudom, de... – csak ekkor figyelt fel Vali zavart hangjára. – A lépcsőt akarják megnézni.

A nő nagyot nyelt a válasz hallatán.

– Miért? – kérdezte feszülten.

– Valami műemlékes – válaszolt Vali. – Gyere le a portára, kérlek.

Rózsa rossz érzéssel emelkedett fel a székéről. Megvonta a vállát, amikor a feldolgozásra váró könyvkupac mellett elsétált az ajtóhoz. A holnap éjfél még messze van.

A portán egy enyhén túlsúlyos, szakállas férfi várta. Ki sem kellett nyitnia a száját, hogy Rózsa tudja, a fővárosból jött. Csak úgy sugárzott belőle a hely iránti megvetése, valami felsőbbrendű gőg. Pedig még nem is a legrosszabb fajtából való, állapította meg a lány, miközben Vali feléje sietett.

– Ne haragudj... csak.. a lépcső... tudod... – nézett zavartan a férfi felé.

– Tudom – sóhajtott a fiatal nő. – Mit szeretne a lépcsővel? – fordult Rózsa kérdésével a férfi felé.

– Bemutatkoznék... – mondott egy nevet, amit Rózsa nem kívánt megjegyezni. – A műemlékvédelmi egyesülettől jöttem. A lépcsőjüket kell lefotóznom.

– Parancsoljon, egy gyönyörű reneszánsz kőlépcsőn jött fel hozzánk. Érdekesség, hogy a források bábos korlátos lépcsőnek nevezik és...

– Nem arra vagyok kíváncsi – vágott közbe a férfi. Rózsa csak ekkor figyelt fel rá, hogy a hanghordozása mögött kellemes hang bujkál, valahol mélyen, mint az elővigyázatosság.

– A toronyszoba lépcsőjét kívánja megtekinteni az úr – mentegetőzött Vali.

Sejtettem, gondolta Rózsa. Valira nézett és a szeméből mindent kiolvasott. Ő már ezer módon próbálta lebeszélni a férfit a vállalkozásáról, mielőtt még telefonált Rózsának. A nő az emeleti dolgozószobában heverő könyvekre, tanulmányokra és jegyzetekre gondolt. Holnap éjfélig le kell adnia azt a munkát. Nagyot sóhajtott.

– Rendben. Megmutatom az úrnak – Vali szomorúan nézett rá. Neki szimpatikus volt a férfi.

– Biztos? – Vali az egyszavas kérdése hangsúlyával próbálta lebeszélni Rózsát a döntéséről.

– Igen. Mondtam, sok a dolgom. Mindjárt holnap éjfél. – Rózsa válasza hallatán Vali a száját harapdálva nyomta kolléganője kezébe a kulcsokat. A nő biccentéssel köszönte meg, a férfinak pedig intett, hogy indulhat a bejárati ajtó felé.

– Nemsokára visszajövök – szólta vissza Rózsa az ajtóból Valinak, de nem nézett rá, tudta mit látna munkatársnője arcán.

A férfi kicsit lelkesebben ereszkedett le a bábos korlátos lépcsőn, útközben a fényképezőgépét állította be. Rózsa balra intett. A lépcső mögött egy eldugott kis ajtó vezetett fel a toronyszobába. Rózsa kielőzte a férfit, amíg az megállt a fényképezőgépével bíbelődni.

– A francba! – mordult fel a látogató. Rózsa lehunyta szemeit. Kedves hangja van ennek az ürgének, és biztosan nem is tud róla. Másról sem tud – nyugtatta magát, de valami mégis megállította őt.

– Maga semmiféle műemlékvédelemtől nem jött, ugye? – szegezte neki a kérdést.

A férfi meglepődve nézett rá. A szeme is kedves – állapította meg Rózsa.

– Ezt most miért kérdezi?

– Nézze uram, ha maga onnan jött volna, a reneszánsz kőlépcső minden egyes négyzetmilliméteréről sztárfotót készítené. Magát csak a toronyszoba érdekli, ugye? Nem a lépcső, az csak egy állomás a szobához.

A férfi zavarba jött.

– Honnan jött maga? A „*Keressük a rejtélyeket!*” blogról vagy ilyesmi? Nézze, sokan kísértették itt a szerencséjüket, de a legtöbbször elfogyott a visszaútig. Mesélek magának valamelyik várkisasszonyunkról jó kis szaftos történeteket, de ne menjen be oda.

A férfi közelebb lépett Rózsához és az arcába hajolt.

– Maga ezt nem érti. Nekem kell az a sztori! Rengeteget kutattam már utána. Valami rejtélyes oknál fogva, a jó történetek itt vannak a világvégén, eldugva a sok paraszt közé.

Rózsa a férfi szemébe nézett. Sosem tartotta a paraszt jelzőt lealacsonyítónak, s mikor lehunyta szemét, a férfi azt hitte, a sértést kívánja a nő megemészteni. Valójában Rózsa szemei elé az a hat üres oldal képe úszott be, melyet meg kell töltenie holnap éjfélig tudománnyal.

– Rendben. Megmutatom – mondta nyugodtan a nő.

Rózsa előreindult és elfordította a kulcsot a zárban. Mielőtt kinyitotta az ajtót, ismét a férfi szemébe nézett.

– Felkísérem magát a toronyszoba ajtajáig. Addig elmesélem magának a történetét a tárlatvezetés kifizetése nélkül, csak hogy lássa milyen nagylelkűek is ezek a parasztok vidéken!

– Rózsa hangja végig nyugodtan a csengett. A nő feltárta az ajtót és felkapcsolta a villanyt. A sok évszázados fából készült csigalépcső végét elnyelte a sötétség.

– Sokáig azt hitték, hogy ez a torony állt már a vár elődjének számító monostor idején is. Csak pár évtizede derült ki, hogy nem így volt, hanem a vár első nagy átépíttetője készítette el, úgy a XVI. század utolsó évtizedeiben. Nem voltak szép idők azok, még a békeévek idején is dúlt a háború. Ember ember ellen támadt. Jártak itt császári, oszmán csapatok, a szomszédos várak katonái, még a tatárok is. Árulók voltak mindenhol. A főúr minden egyes kémnek ítélt személyt idehozott, fel a toronyba, aztán elengedte őket. A lépcső bejáratát valamikor a XVII. század második felében befalazták, de olyan ügyesen, hogy sokáig azt feltételezték a kutatók, hogy csak kívülről lehetett megközelíteni. Aztán a régészek megtalálták.

Rózsa könnyen beszélt, sok lépcsőfok volt ugyan, de nem voltak magasak és ő már rutinosan járta az utat. A férfi nagyokat lihegett, nem volt elég levegője ahhoz, hogy kérdezzen. Rózsa persze tudta mire kíváncsi. A feltáráskor sokan jártak a toronyban. Többen közülük ezt követően rejtélyes eseményeket szenvedtek el. Volt olyan munkás, aki ordítva kiugrott a toronyszobából, mások elfutottak és az utakon bolyongva kamion elé vetették magukat. Minden eset más volt, csak egyben egyeztek: a toronyszobában megkezdve eszelősen ordítottak mindaddig, amíg be nem rekedtek, ezt követően pedig mindannyian kárt tettek magukban. A toronyszoba nem hatott mindenkire. Rózsa és Vali például sokszor jártak ott és az áporodott, jellegzetes szagon kívül semmi mást nem érzektek. S mivel nem minden látogatóval történt furcsa esemény, meg végül is egy műemlékről volt szó, a torony megmaradt. Mindössze csak lezárták, ahogyan a sok halálesetet is a rendőrök. A toronyba vezető lépcső ajtajára nagy lakat került és valahogy kikopott a város lakosainak érdeklődési köréből. Csak néhány, rejtélyes esetek után kutató figura bukkant fel időnként a lépcső iránti érthetetlen rajongással.

Rózsa némán rózta tovább a fokokat. Lehet tényleg paraszt, amiért csak a rövidített verziót mesélte el, de az út további részében tanulmányán gondolkodott.

A lépcső tetején megállt, és bevárta a férfit.

– Gondolja meg még egyszer, kérem. Lehet nem tapasztal semmit, de ne kísértse a sorsot. Van itt még más látnivaló, írhat azokról éppen eleget.

A férfi fűjtatva érkezett meg a nő mellé. Lehajolt és megpróbálta megakadályozni, hogy tüdeje kiessen hullámszó melléből. Fejét rázva nemet mondott Rózsa kérésére. Összeszedte magát, kihúzta hátát, miközben bekapcsolta fényképezőgépét, a nőre nézett.

– Maga szerint mi van ott bent?

– Ugyan mi... Vérzivataros múltunk megannyi árnya – felelt Rózsa és elindult lefelé. Amikor meghallotta a toronyszoba ajtózáranak nyikorgását, gyorsabbra vette lépteit.

A fiatal nő a laptopja előtt ült. A tanulmány még mindig üres oldalakban végződött. Bárki kérdezte volna, hogy mire vár, Rózsa azt felelte volna, ihletre. Pedig csak arra az ordításra, amit hamarosan meghallott. A férfi kiabálását felerősítették az ódon falak.

Rózsa az ablakhoz lépett és szemével követte a távolodó hang tulajdonosát.

– Kár érte, kedves hangja volt.

Megvárta, amint Vali lemegy a bábos korlátos lépcsőn és visszatér a kulccsal.

Rózsa az asztalára nézett. A holnap éjfél mindjárt itt van. Legalábbis neki. Ő megéli.

Antal, az utazásszervező

Mai napig emlékszem az első találkozásomra Antallal. Magas, szikár, idősödő úriember volt. A modora, a beszéde, mindene egy igazi úriembert idézett. Szemei világosak voltak, régen sötétkékek lehettek, de ekkorra már halványra szívtá őket az idő. Egyenes tartásán jól festett a fekete öltöny. Általában ilyet hordott, télen egy hosszú világos barna kabáttal. Mindig volt nála kalap, és fehér sálját úgy tudta levenni, mint senki más. Haja ősz volt, feltételezéseim szerint korán megőszülhetett, és ez még vonzóbbá tette.

1985-ben kerültem a nyomtatványboltba. Előtte egy nagy gyárban dolgoztam mint „*irodistalány*”, de akkoriban már érezni lehetett a változás szelét. Egy szülői jó barát azt tanácsolta, hogy inkább egy kisebb helyen vállaljak munkát, hátha azok „*megmaradnak*”. Nehezen hittem neki, de mégis hallgattam rá. S az idő az ő meglátásait igazolta, hiszen a nagy gyárak a következő években egymás után megszűntek. Az én nyomtatványboltom is változatos sorsot futott be, hiszen folyamatosan új tulajdonosai voltak és tizenöt év alatt legalább hat tulajdonosi váltást éltem meg. Eközben én maradtam a helyemen és különböző cégnév alatt végeztem a munkámat ugyanott, ugyanúgy. Merthogy ránk valahogy szükség volt, nem úgy, mint a termelő üzemekre. Talán mi azért maradtunk fenn, mert azok felszámolásához biztosítottuk a nyomtatványokat.

Még csak pár napja dolgoztam a boltban, amikor először találkoztam Antallal. Azt se tudtam, mi hol van. Bejött, udvariasan köszönt, majd mondta, mit kér. Összeráncolt homlokkal néztem körbe a kis helyiségben, hogy hol is lehet az az áru. Ő kedvesen megmondta, hol találok. Vagy a segítőkészsége, vagy a kisugárzása miatt jegyeztem meg őt.

Az élet furcsa sebességben telik. Minél idősebbek vagyunk, annál hamarabb telnek a napok, és annál jobban emlékezünk a távolabbi múltra, mint a tegnapi. Fiatalként belevesztem az aznapba, és sokára tűnt fel, hogy Antal mindig ugyanazt vásárolja: tintát bélyegzőhöz. Nem vitt nyomtatványokat vagy üres papírokat. Kedves volt, de igazából nem beszélgettem vele. Most már úgy gondolom azért, mert mindig az aktuális problémáim kötöttek le. Például az, hogy a vőlegényem elhagyott egy háromgyerekes férjzett asszony miatt, akibe teljesen belehabarodott. Akkoriban még nagyon megszólták a harminchoz közeli egyedülálló nőket, és kínosan próbáltam elkerülni a vénlány státuszt, ezért sokféle fazonnal elmentem randizni. S azt hiszem az általuk okozott permanens lelki gyötrődések sem hagyták, hogy a mindennapjaimra úgy figyeljek, ahogyan az érdemes lett volna.

Amikor az egyik barátom egyszer kezet emelt rám, örökre véget ért a férjkeresési hadműveletem. Nemes egyszerűséggel: feladtam ez irányú próbálkozásaimat, s kinyílt a szemem a világra. Ráébredtem, hogy a munkahelyemen nem csak nyomtatványokat kell adnom az embereknek, hanem kedves szavakat is, merthogy abból az új rendszerben valahogy mindenkinek kevés jutott. Panaszban derékig álltunk, de mosolyból és reményből oly kevés volt.

Sokszor nem úgy mentek a dolgom, mint szerettem volna, néha háborúnak éreztem a létfenntartásomat. Nehéz volt megélni, s bár egyedülálló voltam, a szüleim életében egyre fontosabb támasszá váltam. Aztán úgy az évezredforduló környékén, negyvenévesen sokféle betegség választott gazdájául. Nem örültem ennek, és egyre keservesebben teltek a napjaim.

Antal továbbra is jött, és mindig vitte a bélyegzőbe a tintát. Miután már nem érdekelték a férfiak, a memóriám is sokat javult, például kívülről tudtam a legtöbb vásárlónk számlázási címét. Antal a „*Cyrano Bt.*” nevére kért számlát, melynek székhelye a közeli kisvárosban volt. Néha jártam arra, de nem emlékeztem, hogy valaha láttam volna bármi ehhez a cégez köthető kiírást, reklámot. Erre az észrevételeimre Antal csak mosolygott.

– Akinek valóban szüksége van a szolgáltatásainkra, az megtalál minket – biztosított róla.

Antalon egyébként nem fogott az idő. Lehet csak azért, mert ahogyan magam is idősödtem, már nem láttam olyan öregnek mondjuk egy ötvenévest, mint huszonöt éves koromban. Egyre távolabbra tolódott ki bennem az öregség kezdete. Mindenesetre Antal szokatlanul jól dacolt az idővel. Fekete öltönyében továbbra is fess úriember benyomását keltette.

Az évek múltával Antal továbbra is csak tintát vásárolt, s nem tette szóvá, hogy annak ára idővel szépen fokozatosan a többszörösére emelkedett. Mély beszélgetéseket sosem folytattunk egymással, de pár kedves szavunk mindig volt a másikhoz. Azt hiszem, az életem egyik biztos pontja Antal és a tintavásárlása volt.

Az idő okozta sérülések napról napra mélyültek a testemen. Általában türelmes voltam magamhoz, másokhoz pedig kedves és megértő. Persze engem is kikezdett a fájdalom és elhatároztam, hogy alaposan kivizsgálatom magam.

A szenvedéseim ellenére rendületlenül dolgoztam tovább, sőt időközben nyomtatványboltunk kibővült, egész nagy papírírószer bolt lettünk, ahol mindenféle dolgot lehetett kapni és már számítógéppel írtam a számlákat. Egy-két alkalmazott is került a szárnyaim alá. Fiatalok voltak és rettentően mások, mint egykor én. Őket is meghallgattam és próbáltam segíteni nekik, de nem hinném, hogy megértették, valójában mit mondok nekik.

Az orvosok közben kiderítették, hogy menthetetlen beteg vagyok. Egy ritka betegség szedte rajtam a vémjárt. Nem biztattak sok jóval, bár teljesen őszinték sem voltak hozzám, mert ha azok lettek volna, akkor felkészítettek volna a rám váró fájdalomra.

A kórházból hazafelé tartó buszom áthaladt Antal kisvárosán, s életemben először észrevettem a főútcán a *Cyrano Bt.* tábláját. Egy viszonylag apró, olyan 30*20 centiméteres aranyozott táblán láttam a begravírozott nevet. A napfény megcsillant az elegáns táblán. A buszból hosszan utána is néztem, és elhatároztam, hogy megmondom Antalnak, hogy végre nem csak a számlatömbben találkoztam a bétéjével.

Csak kevés embernek mondtam el a szörnyű helyzetemet. Ők igyekeztek megvigasztalni és erőt merítettem belőlük, majd úgy döntöttem, vállalom a hosszú és esetenként sajnálatosan fájdalmas kezeléseket. A kezelésekre busszal jártam, az utazási időt próbáltam kihasználni arra, hogy pozitív gondolatokkal erősítsem szervezetemet. S hiába leselkedtem a buszról, sosem láttam meg azt az aranytáblát.

Az állapotom nem javult, ezért befektettek a kórházba, és természetesen ott is vidámságot vittem az emberek életébe. Meghallgattam őket és vigaszt szolgáltatottam nekik. S volt alkalmam olvasni! Utoljára az 1980-as évek végén volt erre időm, amikor a nyomtatványboltom először cserélt gazdát, és a régi tulaj már nem, az új meg még nem rendelt árut, és az üres boltban ülve olvastam hosszú órákon át. Egy ilyen napon még Antal is felbukkant. Elnézést kért a zavarásért, és a boltból kifelé menet, visszanézve nem jó olvasást kívánt, hanem sok erőt a szolgálathoz.

A kezeléseket felettébb fájdalmasak voltak. S természetesen eredménytelenek. Egy este *Christianna Brand: Az apák bűnei* című novelláját olvastam. Egész éjjel nem aludtam, mert rájöttem, hogy én nem leszek jól már soha többé. A novellában a bűnevők vették át a megboldogult bűneit és terheit, én pedig az általam meghallgatottak lelki nyavalyáit szippantottam be. Megértettem, hogy egyszerűen csak megteltem, *vége*. A kevés szerettem, akikkel valódi sorsközösségben éltem, már mind elhagytak. Minden tettem, amivel másoknak segíték, az én életerőmet meríti ki, és feltöltekezni nem tudok már. Viszont képtelen vagyok nemet mondani mások lelki támogatására. Fenyegetheted azzal a rózsával, hogy ne illatozzon, mert hamarabb elpusztul... A kezeléseket nem segítettek, legalábbis közel sem annyira, amennyire a velük járó fájdalom indokoltta tette volna. Nem vágytam további erőltetett életre, de szenvedésre sem.

Reggel közöltem az orvossal, hogy hazamegyek.

A mentő sokára jött volna, ezért inkább a tömegközlekedés hagyományos módját választottam. Az aranyozott tábla vigasztalóan nézett rám, miközben elhaladt mellette hazafelé

tartó buszom. „Akinek valóban szüksége van a szolgáltatásainkra, az megtalál minket” – csengtek a fülemben Antal szavai.

*

Pár napig tépelődtem, és nem tudtam eldönteni, hogy hülye vagyok, vagy örült. Azt sem tudtam, mit fogok tenni, vagy egyáltalán, mit fogok mondani, csak annyit, hogy mást már nem veszíthetek, csak a fájdalmat és a szenvedést.

Nem voltam túl jól akkor sem, amikor lenyomtam a *Cyrano Bt.* ajtájának kilincset. Ha valaha is elgondolkodtam volna azon, milyen lehet Antal irodája, ilyennek képzeltem volna el. Elegáns, visszafogott és diszkrét.

Egy fiatal hölgy ült egy közepes méretű tölgyasztalnál.

– Antalhoz jöttem – mondtam ki az egyetlen mondatot, amivel nem csináltam bolondot magamból.

– Anikó, már vártam – nyílt ki a hölgy asztala mellett az alig észrevehető párnázott ajtó. Antal könnyed léptekkel odajött hozzám és karomat a karjába fonta, úgy vezetett az irodája felé. – Jöjjön, van miről beszélgetnünk.

Szóról szóra nem tudom idézni a szavait, de legjobb tudásom szerint visszaadom őket.

– Maga egy nagyon kedves hölgy, vagyis egy *segítő*. És mi is segítők vagyunk, csak mi a másik irányban. Maga azoknak segít, akik itt vannak, mi azoknak, akik el akarnak utazni. Persze az utazás nem mindig olyan egyszerű, mint ahogyan azt szeretné az ember. A behívó általában váratlanul jön, ezekben az időkben különösen, mert sokan úgy hiszik, hogy ők örökre itt maradnak. Kevesen készülnek fel rá... S vannak mások, akik hiába várják, csak nem akar megérkezni. Siettetnék, de ez egy rendkívül kényes kérdés, ami számtalan morális kérdést vet fel. A legtöbb vallás tiltja az utazásnak ezt a módját, s nem is véletlenül... Anikó, láttam a szemeiben, hogy sokszor felmerült Önben, mivel is foglalkozik a *Cyrano Bt.* Nos, utazást szervezünk. Ezeket a kényesebb utazásokat. Nem avatkozunk bele, nem biztatunk senkit, de akinek szüksége van ránk, az megtalál bennünket, ahogyan Ön is... A körülményeket szervezzük meg, hogy az utazás egy korábbi időpontra hozódjon. Finom behatások, semmi erőszak.

Azt mondta, gondoljam át, hogy mikor akarok utazni, várok-e arra, ami még biztosan odébb lesz, és talán a falat is lekaparom addig a fájdalomtól, vagy igénybe veszem a szolgáltatásukat. Felhívta rá a figyelmemet, hogy szép napjaim biztosan lesznek még, hiszen azok mindenkinek vannak, aki nyitott szemmel él, de mérlegeljek.

Túl sokat nem kellett töprengenem. Meghallgattam egy ismerősöm panaszáradatát, ami megmaradt erőimet is legyúrta.

Egy nagy halom papír várt a *Cyrano Bt.*-nél. Mindet ők gyűjtötték össze, engedélyek, hozzájárulások voltak cégektől, hivataloktól, és mindegyiken ott volt a Bt. bélyegzője. Akkor esett le, ha lenne olyan statisztika, ami az elmúlt évtizedek életbe belefáradtak „*váratlan*” halálzási rátáját mutatná és azt egybevetném Antal bélyegzőtinta fogyasztási görbéjével, akkor kísértetiesen hasonló vonalat látnék.

Az ő részükről egyik dokumentumon sem volt aláírás, vagy szignó, csak a bélyegző, mégis biztos voltam abban, hogy a papírokkal minden a legnagyobb rendben van.

Megígérték, hogy az utazás csak engem érint, nagyon körültekintően járnak el és potyautas sosincs. Nekem mindösszesen egyetlen papírt kellett aláírnom, melyen vállaltam tettem következményeit, minden létező fórum előtt. Az utazásommal kapcsolatban sok információt nem kaptam, nehogy a gyanú árnyéka vetüljön bárkire is.

Nem búcsúzkodtunk túl vehemensen Antal irodájában, egyszerűen csak megszorította a kezem és jó utat kívánt. Antal szemeibe néztem. Akkor utoljára volt alkalmam elgondolkodni az idő furcsaságairól. Negyvenhárom évesen, a halál küszöbén Antal életkora ismét másnak tűnt. Mennyire idősek is azok a szemek! Nem 70, 75, vagy 85 éves szempár nézett rám. Akár e számok többszöröse is lehet... Mégis ott bujkált bennük valami kortalanság, időtlenség és nyugalom.

Most hogy vagyok? Köszönöm, jól. Nem félek. Hiszen ez is csak egy kaland, mint minden utazás.

A cipőpucolás misztériuma

A szélfogót takarítom és sepregetés közben megemelem a cipőimet. Az egyik pár rettenetesen koszos. Ráfér némi kozmetika. Gondolkodás nélkül viszem a férjemnek.

– Ez már válóok! – közli. – Tudom, tudom... Édesapád minden vasárnap ebéd után az egész család cipőkészletét megpucolta, miközben ti nők a konyhát tettétek rendbe. Tudom. Ismerem a sztorit, ezerszer elmondtad. De nem! Inkább elválok.

Nem érti! A férjem ezt nem érti! Látom magam előtt, amint a koszos cipőhalmazból csatasorban álló fénylő bőr-sorozat lesz. A cipőkefe hangja, ahogyan fényesíti a bőrt... Ez egy csoda. Édesapám szeretete... Mert ez nem csak a cipők tisztaságának kérdése! Édesapa az, aki rendbe tudja hozni a dolgokat, aki a koszosból tisztát varázsol, bárhol, nem csak a cipők körül. Ő a férfi, akire lehet támaszkodni.

E gondolatok, érzések, emlékek hálójában elmerülve teszem le férjem elé a cipőt. Nincs bíróság, aki váláskor neki adna igazat, gondolom.

Különben is, a férjem zsörtölődés közben már előkészítette a cipőtisztító készletet.

Elengedés

Vándorkiállítás érkezik hozzánk. Már a kivitelezés végén járunk, a kiállítás készítői közül két lány nálunk van, hogy minél jobban sikerüljön a tárlat idegen térbe adoptálása. Az egyik utolsó kép felhelyezésénél jár a két kolléganő, azonban a kép minden törekvés ellenére ferde.

– Engedjük el! – javasolja az egyik.

– Hogyisne! Hogy leessen?! Hiszen még nincs is megfelelően rögzítve! – gondolom magamban méltatlankodva.

De a lány másra gondol. – Engedjük el ezt az egészet! Úgysem lehet tökéletes.

Csodálkozva meredek rá. A lány körülbelül huszonkét éves lehet. És lenyom még egy bölcseletet arról, hogy semmi sem lehet tökéletes, nem szabad túlzottan ragaszkodni, ezért idejében el kell engedni dolgokat.

Én is ezt teszem. Elengedem – haza őket. Fáradtak, késő van, messzire utaznak. Menjenek csak, majd mi befejezzük ez elmaradtakat.

S igen. Dolgozunk egész éjszaka. Mérünk, pontosítunk, farigcsálunk. Azt az ominózus elengedős képet legalább tíz percig kínozzuk még.

Sertepertélünk, nézelődünk, kötözködünk. Mindezt avégből, hogy minden a lehető legjobban nézzen ki.

– Most már tökéletes? – kérdezi egy kolléga, miközben háta mögött már pirkad az ég.

– Nem. Tökéletes sosem lesz, csak ha Isten készíti. De nekünk legalább törekednünk kell rá – válaszolom.

Másnap délután a két kolléganő visszatér a kiállítás megnyitójára. Korábban érkeznek, szétnéznek a termekben. Megállnak a kép előtt és csodálkoznak milyen egyenes. Meg a többi dolog is olyan... olyan... olyan *helyükön lévőbb*. Nem kérdeznek, fel sem merül bennük, hogy ez az állapot nem az ő munkájuk eredménye.

– Látod, mondtam, hogy el kell engedni! – hangzik az elégedett, szinte önelégült vélemény.

Igaza van. El kell engedni. Van egy pont, ahol mindent el kell engedni. De az a pont nem kívül van, hanem belül, a szívünk mélyéről indul abból az őszinte meggyőződésből, hogy mi mindent megtettünk, ami tőlünk telt.

Mári néni öröksége

Mindannyian sokra értékeltük Mári nénit, családunk külön vénekisasszony tagját. Nem, nem szeretjük. Kifejezetten utáltuk, amiért a családalapítást leszámítva mindenben annyira nagyon sikeres volt. Bővelkedett az anyagiakban, az évek során háza kastéllá alakult, amely köré rengeteg munkával szinte mesébe illő kertet alakított ki. A munkát szó szerint kell venni, mert Mári néni mindent egyedül csinált. Ő ugyan nem fizetett azért senkinek, hogy feltörje kertjében a földet, ledugassa az oltványokat, kapálgassa az ágyásokat. Mári néni gőzhengerként dolgozott a saját romantikus hangulatú kertjén, azonban az amint elkészült, a néni kezének munkája nyomán újabb offenzívát elszenvedve fokozatosan átalakult. A család értetlenkedve figyelte mit csinál Mári néni. A kérdésekre ő azt válaszolta, hogy franciává alakítja a kertet, mert abban több a Rend. Igen, így, nagy kezdőbetűvel mondta, ezt mindnyájan éreztük, azt azonban továbbra sem értettük, hogy mit is csinál *valójában*.

Nem segítettünk neki, de hát mi erre nem is igen értünk rá. Mári néni két testvére, fivére és nővére korán megházasodtak és gyermekeik egymás után születtek a rosszabbról rosszabbra forduló házasságaik fészkeiben. Istvánnak egy lányt és két fiút; Miminek, édesanyámnak két lányt és egy fiút (engem) adott az Isten. Évente többször meglátogattuk Mári nénit és a családi alkalmak, naptári nagy ünnepek alkalmából ő is felkeresett minket. Sokszor nem értettük, hogy miről beszél, de azért mindig öröm volt az érkezése, mert csodás ajándékokkal lepett meg bennünket, gyermekeket. A szüleim sem igazán értették meg őt, de ők is igyekeztek jópofát vágni a családi bankként funkcionáló Mári nénihez. Aki kért, annak kölcsönadott és soha egy rossz szót sem szólt a pénz késői vagy hiányos visszafizetése esetén. Alapvetően irigység övezte, amiért mindent elért, amit csak akart. Egészségesnek, sikeresnek, szerencsésnek láttuk, aki a családalapításon kívül az összes vágyát megkapta. A család oly gyakran kérdezte gúnyolódva a sikere titkát s ő válaszolt is, de szavai nem találtak értő fülekre. Így hát a titok fessegetése helyett egyre inkább csak a kölcsönkérés került szóba Mári néni jelenlétekor.

Egyszer István bácsi nagy összeget vett fel kétes ötletű vállalkozása finanszírozására. Mári néni nem lett különösebben boldog a hír hallatán, hogy az üzlet megbukott, amikor pedig arról is értesült, hogy tudtán kívül a házára felvett jelzáloghitel miatt ingatlana veszélybe került, szeméi villámokat szórtak. Mégis szokott udvarias módján viselkedett, majd egy időre eltűnt a családtagok szeme elől, a telefont sem vette fel, majd megjelent a házát fenyegető hitel teljes törlesztését jelentő összeggel. István bácsiban ezentúl bujkált némi rosszérzés, szinte büntudat Mári nénival kapcsolatban, a szüleim viszont vérszemet kaptak, amiért ők bezzeg semmilyen

pénzhez sem jutottak, s mottóvá vált mifelénk: „*ha nem vigyázunk, István kizsigerálja és nekünk semmi sem marad!*” Erre alapozva nővéreim és én viszonylag gyakran töltöttük időnket Mári néninél.

Őszintén szólva nem tudtunk ott mit kezdeni magunkkal, mert a néni gyakran tevékenykedett a kertben és a ház körül, mi meg halálosan untuk magunkat a dolgozószobában gazdagon sorakozó könyvek ellenére is. Olykor azért csak segítettünk neki, amit ő hálásan megköszönt és távozásunkkor szép ajándékkal búcsúzott el tőlünk. A fő feladatunk azonban nem a segítség volt, hanem – mondjuk ki nyíltan – a kémkedés. Apám és anyám nem értették, hogy Mári néni miért érzi olyan gátlástalanul kiegyensúlyozottnak magát, és István bácsi pénzügyi malőrje után miként állhatott olyan hamar talpra. Kérdezték tőle is, és Mári néni azt válaszolta, azért, mert Rendet kell tartani. Nem értették a szüleim, ezért Mári néninél töltött időnkben – amikor nem untuk halálra magunkat – figyeltük őt. Azonban ez is nagyon unalmas volt. Korán kelt, majd rengeteget írt a dolgozószobájában, ráadásul mindezt kézzel és hallani sem akart számítógépről, ahogyan később internetről sem. Kertészkedett, főzött, délután idegeneket fogadott, akik elég vegyes társasághoz tartoztak. Egy részük láthatóan rászoruló volt (anyám mindig nagyon ideges lett, amikor ezekről a látogatókról értesült, mert attól rettegett, hogy elszedik Mári néni összes pénzét), a többiek amolyan szerzetesfélék voltak, némelyik katolikusnak, másikkal buddhistának tűnt, de érkeztek üzletemberek is. Este könnyűt vacsoráztam, majd a nap végén ismét írt és olvasott. A franciakert építésének egyik időszakában el-eltünedezett.

– Elvonulásra mentem – közölte velünk s mi ezt épp annyira nem értettük, mint amikor a hála, a kedvesség és a szeretet erejéről beszélt.

Testvéreimmel mi is elkoptunk Mári néni villájából, hiszen felnőttünk és a nyári szüneteket nem akartuk a bogaras jelzővel emlegetett néninél tölteni. Néha meglátogattuk és be kell vallani, arcán a kor előrehaladtával ráncok helyett a fényesség dominált. *Fényes lett* – ez a jó kifejezés. Fényes, mosolygós, kedves, figyelmes és nagyon csendes idős asszony. Olykor kértünk tőle pénzt, na jó, nem csak olykor, hanem elég gyakran. Egy idő után azonban már nem adott nekünk, unokáinak sem. Azt mondogatta, hogy az örökségével majd mindent megkapunk. Az unokatestvéreim, testvéreim egyáltalán nem tudtak bánni a pénzzel, minden kifolyt a kezük közül, ezért kimondatlanul is mindannyian várni kezdtük mikor jön el az örökség napja.

Eljött. Mári néni egy napon elszenderült dolgozószobájában, ahol évről évre jelentősen gyarapodott a könyvek száma. Igen, az „*egy napon*” a jó kifejezés, mert pontosan melyiken, azt a halottkém sem tudta megállapítani, hiszen napokon át senki sem nézett Mári néni felé. A magára hagyott halott arcon mégis fényesség ragyogott.

Az annyira várt nap nem a temetés napja volt, hanem a végrendelet kihirdetéséé. István bácsi és családja (még unokái is), a mi családunk mind Mári néni ügyvédének irodájában tolongott. Az ügyvéd orrára húzott szemüvege felett szigorú szemmel végignézett rajtunk.

– Mind itt vannak. Akkor kezdhetjük – mondta méltóságteljesen.

Miközben az ügyvéd törvényekre hivatkozott meg mindenféle általánosságra, alaposan megnéztem magamnak. Ősz volt, szemei között mély barázda tört felfelé, mutatva, hogy tulajdonosa komoly, derűtlen és örömtelen ember. Rendezett, ápoltság megjelenése, udvarias stílusa mégis szimpatikussá tette. Biztosan kedvelték egymást Mári nénival – gondoltam –, valahogy illenek egymáshoz.

– És most vonuljunk át a szóban forgó ingatlanhoz! – szólított fel minket. A család egy része morgott, miért nem egyből odamentünk. Másik része viszont örült, hogy kiszabadultunk az ügyvéd apró irodájának fojtásából. Azonban a fojtás, a szorító érzés bennem mégsem múlt el teljesen, hiába hagytuk magunk mögött a szűkös ügyvédi irodát. Autóba ültünk és a külváros egyik legszebb háza, Mári néni villája előtt álltunk meg. Kiszálltam az autóból és miközben bevártam a többieket, szétnéztem. Rám zuhant, milyen régen jártam itt utoljára. Megbámultam a villát és az azt övező kertet, s beláttam: igaza volt Mári néninek, az idő őt igazolta. A zavaros, impresszív kert helyett valóban jobb választás volt a szigorúan megtervezett barokk kert. Gyönyörű volt, RENDEZETT. Harmonikus és semmi esetre sem mesterkélte.

Amikor mindannyian megérkeztünk, az ügyvédet követve a tornácon foglaltunk helyet. A nagy fonott kerti fotelekben izgatottan fészkelődtek a rokonaim, a kert varázsa egyáltalán nem érintette meg őket. Inkább a villa fehérre meszelt, tiszta falait bámulták, várták, hogy az ügyvéd szavaira feltáruljon Ali baba mesés barlangja.

Az ügyvéd ismét végigjáratta rajtunk szemüvege kerete felett a szemeit.

– És most felolvasom Önöknek az elhunyt végakarátát – az ügyvéd szigorú hangjába mintha belevegyült volna Mári néni halk, kellemes hangtónusa, miközben a nénikénk szavai hangzottak fel a tornácon.

„Kedves Családom! Annyi mindent szeretnék elmondani Nektek, amivel könnyebbé és szeretetteljesebbé tehetném az életeteket. Persze tudom, hogy nem érdekel Titeket, hiszen akkor még életemben meghallgattatok volna. Annyiszor próbáltam, de mindhiába. Csakhogy azóta rájöttem, azt értékeljük az életben igazán, amiért mi magunk megdolgozunk. – A szavak nyomán némelyek fészkelődése a fotelekben nagyobb intenzitásra kapcsol. – Mondhatni, nincs ingyen kegyelem. Viszont az irántatok érzett szeretetemből vezérelve ezennel megkapjátok utolsó ingyen ajándékomat. A villa és a kert az autista gyerekekkel foglalkozó alapítvány tulajdonába kerül és így elhagyhatják azt a penészes belvárosi lakást, ahol oly áldatlan

körülmények között élnek. Nektek is látnotok kell azt a helyet, hogy döntésemet megértsétek és maradéktalanul elfogadjátok!”

Mindannyian felháborodásunknak adtunk hangot, a Mári néni által feltételezett együttérzésnek a csírája sem volt meg bennünk.

Az ügyvéd köhintett egyet.

– Ez az ingatlan sorsa! Az ingóságok még hátravannak! – fogta fel István bácsi a köhintés mondanivalóját és erre a remény átjárta a családot.

– *„A ház és a kisház minden ingósága – azok kivételével, melyekre az alapítvány igényt tart – árverésre kerül. A befolyt jövedelem a végrendelet mellékletében tételesen felsorolt, természetgyógyászat oktatásával foglalkozó iskolákhoz kerül.”*

– De hát...!

– Kisemmizett!

– Megtámadjuk!

– A vén ...ja!

– Lehetetlen!

– Hogy merészelte ezt tenni velünk?!

– A vagyon!

Hangzott egyszerre a felháborodás különböző szintje és kifejeződése.

– Maradjatok már csendben! – kiáltottam rájuk. – Mári néni azzal kezdte a végrendeletét, hogy az utolsó nagy ajándékát még megkapjuk!

– Igazad van! – bólogatott egyik nővérem.

– A bankbetétei! Biztosan azokat örököljük! – szólt nagynéném, mire csend lett a tornácon, és az ügyvéd zavartalanul folytatta a felolvasást.

– *„Bizonyára emlékeztek rá, hogy évek óta hajtogatom, hogy mindent Rátok hagyok. Így is van. Most átadom Nektek azt a tudást, amely megszerzése oly’ sok évtizedembe került. 1. Kérj és adatik! Kérjete! Tiszta szívvel kérjete és kaptok. A kéréshez legjobb módszer az írás. 2. Kérdezzetek! Legyen Bennetek a mértéktelen, szinte csillapíthatatlan kíváncsiság és a kapott válaszokat értékítélétől mentesen fogadjátok. S írjátok le őket, mert az elme könnyen elfelejti a számára kellemetlen igazságot. 3. Kritikusan gondolkozzatok! Ne higgyetek el mindent, saját magatoknak meg főleg ne! 4. Koncentráljatok! Az élet csodás, amennyiben képesek vagyunk a számunkra fontos dolgokra fókuszálni. A koncentrációt segítik a mantrák. Javasolom, hogy a céljaitok eléréséhez szükséges mantrát 108 napon át napi 108-szor írjátok le. Minden tudásomat, kincseimet ezennel Rátok hagyományozom. A dolgozószobámból minden a Tiétek. Legyetek boldogok!”*

Mári néni az ügyvéd tolmácsolásában elhangzó utolsó szavait a család már nem hallotta. Egymást lökdösve rohantunk a dolgozószobához. Apám korát meghazudtoló erővel tépte fel a helyiség ajtaját. Minden falat polcok borítottak, azokon pedig könyvek sorakoztak. Lenyűgözött a teli polcok látványa, hiszen gyerekkoromban töredéke sem volt még itt. A szoba közepén állt Mári néni nagy, kopott fotelje, háttámláján a vörös kendő láthatóan hazavárta gazdáját, ahogyan a fotel előtt heverő lábzsámoly is.

A baloldali falat teljesen beborító könyves szekrény polcain sorjázó könyvek gerincén színes feliratok hirdették az adott könyv címét. A jobboldaliak gerince azonban csupasz volt. István bácsi feltehetően ezt nem érezte, amikor törni–zúzni kezdett a szobában. A könyvek egymás után potyogtak le a polcra, ahogyan szisztematikusan tépte ki őket a helyükről. Amikor már nem érte el a soron következő polcot, átvonult a szobán és a jobboldaliak következtek. Ezek is nemes egyszerűséggel hullottak a halványzöld, egész padlót betérítő puha szőnyegre. Kinyílt lapjaikon nem nyomtatott szövegek látszódtak, hanem Mári néni gyöngybetűi.

– Mi a fene... – csodálkozott rá István.

Mindannyian felvettünk egy-egy kívülről könyvnek ható elegáns füzetet.

– Ez itt hálanapló – szólalt meg anyám.

– Kívánságfüzet. Nézzétek! Tele van piros pipákkal, így jelölte meg mindazt, amit sikerült elérnie.

– Ezekben a céljai vannak...

– Ebben valamilyen idegen nyelven sormintaszzerűség, telis tele vele az egész füzet! – szólalt meg unokahúgom, aki nem a tájékozottsága vagy intelligenciája miatt volt népszerű a férfiak körében. Kivettem a kezéből a könyvnek ható füzetet.

– Mantra. Azt hiszem, ez épp az Isteni Szeretet mantrája.

– Honnan veszed ezt a marhaságot? – szegezte nekem nagynéném a kérdést.

– Anna lányomat érdeklik a keleti filozófiák – lehunytam a szememet. Megértettem, mekkora határtalan butaságot követtünk el testvéreimmel és unokatestvéreimmel, amikor távol tartottuk gyerekeinket Mári nénitől. – Ő szokott ilyeneket írni, a hagyományok szerint 108 napon át napi 108-szor kell leírni ahhoz, hogy a mantra kifejthesse jótékony hatását.

Biztos vagyok benne, hogy szavaimat nem fogta fel a rokonság. Tomboltak még a könyvtárszobában, majd távozáskor megfenyegették az ügyvédet. A többiek színpadias, heves elvonulása után az ügyvéd bejött hozzám a szobába. Teljes nyugalomban lapozgattam a könyvek, füzetek egy részét Mári néni foteljében.

– Maga mit gondol? – szegeztem neki a kérdést, azonban inkább kíváncsian, mint támadólag.

– A néne szerint épp a gondolatok okozzák a bajt az ember életében. Azt mondogatta, hogy rákos daganatként burjánzanak el rajtunk, ha nem koncentrálnak. Nála a koncentrációt segítette az írás – hangzott a válasz.

*

A családból senki sem mutatott érdeklődést az örökség iránt, így Anna lányommal rámostuk ki a szobát, hogy az alapítvány elfoglalhassa a házat. A könyvek egy részét könyvtáraknak adományoztuk, egy részét Anna megtartotta. A maradékot a füzetekkel és a naplókkal együtt elégettük a kert hátsó részében. Anna átböngészett minden naplót, feljegyzést és kimondhatatlan szeretetet érzett a számára ismeretlen Mária néni iránt.

– A néni akkora misztériumokat tárt fel...! Mindent el tudott érni az általa 4K-nak nevezett módszerrel.

– 4K? – értetlenkedtem.

– Kérj! Kérdezz! Kritikusan gondolkozz! Koncentrálj! – a lányom szavait hallva eszembe jutott az ügyvéd által felolvasott levél. – Apa, Mária néni a mindenséget hagyta Rátok – mondta Anna csendesen és a tűzre dobott még egy naplót.

A jó öreg Mária néni mindent meg tudott teremteni a naplóiban leírt soraival, csak családja szeretetét és megbecsülését nem, gondoltam az örökségéből rakott máglya mellett.

A jóslat

Ádám és Krisztina egy faluban nőttek fel. Ugyanabba az általános iskolába jártak és együtt töltöttek az iskolai szüneteket s általában, együtt cseperedtek. Három év korkülönbség volt köztük, Ádám javára. Amikor Ádám középiskolás korba lépett, a szülei úgy döntöttek, hogy elköltöznék a faluból, közelebb a városhoz, hogy a fiúnak ne kelljen sokat buszoznia az iskolába. A lakhelyváltoztatás miatt a két fiatal személyes kapcsolata meggyérült, de szorossága nem engedett: rendíthetetlenül leveleztek egymással, majd Krisztina ugyanabba a városba került, ahol Ádám tanult. Igaz, mire a lány elsős lett, a fiú végzős, azonban a levelek továbbra is jöttek–mentek közöttük, s a személyes találkozósaik is gyakoribbakká váltak, mert bár más iskolába jártak, amikor csak tudták, együtt töltötték szabadidejüket. Természetesen egymásba szerettek. Hogy ez mikor történt meg pontosan, azt senki sem tudta volna megmondani, de bizonyára még jóval középiskolás koruk előtt. Egy párt alkottak, tiszta és őszinte szerelmük örömet csalt mindenki arcára, aki ismerte őket.

Középiskola után Ádám sikertelen felvételi vizsgát tett az állatorvosi egyetemre s úgy döntött, hogy a következő felvételre készülés helyett inkább letudja a kötelező sorkatonai szolgálatot, hadd pihenjen meg a tanulásban. – Így hát Ádám bevonult két évre katonának. Krisztina szomorkodott, de Ádám felvidította: a katonaság után feleségül veszi őt. Krisztina folytatta középiskolai tanulmányait, Ádám pedig „kopasz” lett. A kapcsolatuk intenzitása mit sem változott, továbbra is sokat leveleztek és Ádám a szabadságolás nagy részét Krisztinával töltötte.

A bevonulás után másfél évvel később kezdtek megfogyatkozni Ádám levelei. Krisztina aggódott és még gyakrabban írt, azonban a hosszú leveleire érkező egyre ritkább és semmitmondóbb válaszok egyáltalán nem nyugtatták meg. Végül sok-sok sírás, átvirrasztott éjszaka után kénytelen volt bevallani magának, hogy Ádám feltehetően talált magának valaki mást.

A fiú a leszerelése után sem mutatott érdeklődést a lány iránt Krisztina úgy döntött, maga keresi fel a fiút és elment Ádám szüleihez. Épp akkor csöngetett be a házba, amikor az utca végén feltűnt Ádám. A fiú szótlánul rámeredt a lányra, aki bátorítóan mosolygott és kedvesen intett neki. Ennek láttán Ádám hátat fordított és elrohant az ellenkező irányba. Ádám anyukája ekkor jelent meg a kapunál és beinvitálta a zokogó lányt. A házaspár teával és keksszel kínálta majdnem menyüket, de ő csak zokogott és a szülők tehetetlenül nézték. Ádám anyukája

Krisztina mellé ült és magához szorította, igyekezett megvigasztalni. Ádám édesapja az őszinteségekben látta a kíméletlen, de hatásos gyógyírt.

– Felejsd őt el! Mi mindig a lányunkként fogunk Téged szeretni, de mondj le róla. Nem tudjuk mi ütött ebbe a fiúba, de az első szerelem általában ilyen kiszámíthatatlan.

Szavait Krisztina szívszaggató sírása követte.

*

Az évek nem pusztán elteltek, hanem elrohantak. Krisztina leérettségizett és egy könyvelő irodában kezdett el dolgozni. Magas, karcsú alakja és hosszú szőke haja ellenére magányos lány volt. A fiúk udvaroltak ugyan neki, de... de... „*De egyik sem az igazi!*” mondogatta a könyvelőiroda tulajdonosa. Az idős hölgy azzal nyugtatta a lányt, hogy „ezekkel” nem is kell törődni, hanem „*Majd csak az Igazival!*” Az Igazi azonban nem jött, helyette megérkezett a rendszerváltás, Krisztina pedig elhagyta a könyvelő irodát és vállalkozóként ingatlanértékesítéssel kezdett foglalkozni. Becsületes és korrekt volt, így nagyon megkedvelték őt a kereslet és a kínálat oldalán is. Élete egész jól haladt, csak az a bizonyos Igazi, vagy legalább a kisbetűs igazi... na az nem akart jönni, ezért Krisztina nem várt tovább, hanem egyik udvarlóját kinevezte annak és feleségül ment hozzá. A férfinak azonban Krisztinánál is nagyobb szenvedélye volt a játékgépezés, ezáltal a közössé vált nagyon hamar olvadni kezdett, Krisztina pedig a romok megőrzése érdekében elvált és még nagyobb energiával vetette bele magát a munkába. Hitt abban, hogy az ingatlanokat meg kell nézni, azonban a papírmunkát asztal mellett szükséges elvégezni, ezért a lakások megtekintése után mindig kávéra invitálta az érdeklődőket az adott ingatlanhoz közeli valamelyik kávézóba.

Egy alkalommal Krisztina fiatal párral beszélgetett a gőzölgő fekete mellett, de mindvégig feszélyezettnek érezte magát, mintha valaki őt nézné, azonban hiába forgolódott, senkit sem látott. Pár nap múlva visszatért a kávézóba, s az érzés illetve a hiábavaló forgolódás megismétlődött. Harmadszor egyedül ült be, a kávé mellé sütit kért és türelmesen várta mi történik. Persze nem történt semmi és már távozni készült, amikor egy férfi árnyéka vetült az asztalra. Krisztina kíváncsian felnézett, majd örömmel konstataálta, hogy ül, hiszen teátrális mozdulat keretében úgyis leült volna.

Ádám állt felette, a kávézó pincéreként.

Krisztina hellyel kínálta őt és a várt feszengés elmaradt. A közel húsz évvel azelőtti esemény, a kapu előtt ácsorgó lány láttán elrohanó Ádám képét feledésbe szorította ez a mostani Ádám. Még mindig jól nézett ki és barna hajába egyetlen ősz hajsza sem vegyült. Ádám tisztában volt vele, hogy gyerekkori emlékeiknek és a meglepetés erejének szolt a nő barátságos, közvetlen modora és a szakítás kimondása helyetti gyáva sunnyogásról történő

látszólagos meglepedezés, ezért önnön érdekében olyan elővigyázatos és udvarias volt, mintha aknamezőn sétálna s csak Krisztina szüleiről, közös ismerőseikről érdeklődött. A beszélgetés így is hosszabbra nyúlt mint Ádám munkahelyén és munkaidejében illő lett volna, ezért Krisztina szedelőzködött és Ádám arra vonatkozó kérdésére, hogy találkoznak-e még, igent válaszolt.

A nő már másnap megjelent a kávézóban. Ádám szabadnapos volt, ezért a találkozó elmaradt. Krisztina pár naponta visszatért, s ezentúl csak akkor kereste fel a kávézót, amikor Ádám dolgozott. Így is sok időt töltött ott, amikor Ádám tudott, leült mellé és beszélgettek. Sok mindenről viszont nem. Gyakran semmitmondó témákról, közhelyes dolgokról esett közöttük szó, mintha a lényegi kérdések feltétele összetörné a közös varázslatukat. Mert kettejük között ismét – vagy még mindig? – ott volt a varázslat. Érezték a pillangókeretet a gyomrukban, látták egymás körül az apró fénygömböket és a szerelmesekre jellemző többi tünetet önmagukon és a másikon.

Így ment ez hónapokon át. Krisztina sok időt töltött a kávézóban, igaz, néha már kezdte ezt unni és nem értette, Ádám miért nem hívta még meg egyetlen randira sem. Célozgatott a férfinak, de az nem vette a lapot. Arról, hogy közösen töltsék a karácsonyt, szó sem esett. Krisztina ezt nem tette szóvá Ádámnak, csak szimplán végigsírta az ünnepeket és elhatározta, az újévet azzal kezdi, hogy tiszta vizet önt a pohárba, kideríti Ádámnak van-e kapcsolata, mert a férfi mindeztidáig az erre irányuló kérdésekre semmitmondó válaszokat adott.

Január elején felkereste a kávézót, hogy boldog újévet kívánjon a férfinak, de ő nem dolgozott, ezért Krisztina pár nap múlva visszatért, azonban ekkor sem találta őt ott. A kollégák kitértek arra vonatkozó kérdése elől, hogy Ádám mikor dolgozik legközelebb. Hetek teltek el így. Krisztina azzal nyugtatta magát, ha baj lenne, az megmondták volna.

Két hónap, azaz nyolc hét tel el az évből s Krisztina már alig járt be a kávézóba. A gondolatai nagy része Ádám körül forgott: hol lehet, mit csinál, felmondott, zűrösen távozott, megsérült, megbetegedett, meghalt? Változatos variációk forogtak a fejében, s egy nap mire feleszmélt gondolatai ködéből, a kávézóban találta magát. Számára ismeretlen fiatalember volt a felszolgáló, Krisztina nagy levegőt vett és odalépett hozzá. Kedvesen, Ádám iránti barátságát hangsúlyozva érdeklődött a férfi iránt.

– Épp elkerülték egymást! – sajnálkozott a fiatalember. – Az előbb volt bent, a gyerek nagyon szép. – Krisztina értetlenül nézett rá.

– A kisbaba! A felesége a feje búbjáiig bebugyolálta, nehogy megfázzon, de még így is látni lehetett milyen szép kislány.

Krisztina értette a szavakat, de mégsem tudta az ő kérdésére adott válaszként értelmezni őket. – A felesége?

– Igen! Karácsonykor feleségül vette Esztert, pedig annyira ígérette itt nekünk, hogy soha többet nem nősül, bárki bármit is mondjon neki – kacagott a férfi, majd Krisztina döbönt arcát látva elbizonytalanodott. – Biztosan ugyanarról az Ádámról beszélünk? – kérdezett vissza.

Krisztina nagyot nyelt.

– Kétlem – válaszolta, s elhagyta a kávézót.

Érezte, hogy minden rá fog zuhanni, de igyekezett késleltetni a pillanatot. A várost kettészelő folyó felé sétált. Minden eszközével a külvilágra összpontosított (*Milyen szép az a kabát a kirakatban! De mérges ez a kutya! Szegény néni alig bírja el a szatyrát!*), hogy addig se férjenek be elméjébe a fiatalember szavai. Addig sem kellett szembenéznie az Ádámról szőtt álmképei összeomlásából eredő, a lelkét beborító törmelékekkel, sem azzal a hibájával, hogy alapvetően önmagát sodorta ebbe a helyzetbe s ragaszkodnia kellett volna ahhoz, ha a múltat nem is, de a jelent érintő legfontosabb kérdéseire őszinte, egyenes választ kapjon. Csak állt és nézte a folyót. Lábai átfagytak, de ezt sem érzékelte. Ahogyan a külső hideg átjárta a lábujjait, a belső hideg a szíve tájékáról indult el s terjedt szét szervezetében. Csak két gondolat tudott áthatolni a fájdalom elől lezárt elméjén: „Karácsonykor megnősült”, „gyermeke született”.

Heteken át tartott hibernált állapota. A lábujjai felengedtek ugyan, de a lelke nem. Csak a legmateriálisabb feladatokra, a könyvelési és lakáseladási kérdésekre volt hajlandó gondolni. A kávézónak még a környékét is elkerülte. Nem sokkal a fiatal pincérrel folytatott beszélgetése után mégis megjelent a kávézó utcájában. A lábai ösztönösen, tudatos gondolkodása kizárásával vitték oda. Akkor eszmélt fel, amikor egy nagyon fiatal nő babakocsit tolt ki a kávézó ajtaján, amit egy barna hajú férfi nyitott ki neki. A nőnek hosszú barna haja volt, alacsony termetét drága bunda védte a hidegtől. A mozdulataiból is látszott, de a hangja megerősítette az affektáltságra, kényeskedésre való hajlamát. Magas, nyújtott hangon szólt a férfinak, akinek arcán felhő suhant át. Na igen, Ádám kamaszként sem szerette a hisztis nőket... Krisztina egy oszlop mögé bújt, nehogy meglássa őt a házaspár. Hátát az oszlopnak szorította és megvárta, amíg beszállnak a drága autójukba és elhajtanak.

Ezt követően heteken át nem gondolt semmire. Önmagával kapcsolatban csupán a Gárdonyi Géza sírján szereplő szavak jutottak eszébe: „*Csak a teste.*”

Tavaszi végén kezdte fokozatosan megnyitni elméjét, szívét, lelkét a történetek előtt. Csak egy-egy részproblémára koncentrált, és hosszas belső munkával, a kérdések egymás utáni felvetésének módszerével végül arra a végkövetkeztetésre jutott, hogy ez így van jól, ahogy van. Mert csak így lehet, különben másképp lenne. S megérdemli a történeteket, miért nem

faggatózott Ádámnál a jelen iránt? Miért lovalta bele magát egy romantikus álomba? Ostorozta magát a naivitásáért, szándékosan maga elé képzelte Ádám karácsonyi esküvőjét a lehető legromantikusabb klisékkel, miközben ő végigsírta az ünnepeket a férfi iránti vágyában. Kedvelt módszere volt önmaga bántására a tükör előtt hosszan nézni a sírástól, szomorúságtól megnyúlt és elcsigázott arcát, sápadt bőrét és maga elé idézni azt a fiatal barna hajú nőt.

– Bolond lett volna téged választani! – mondta ilyenkor tükörképének.

Nyár vége volt már, mire túrhetően érezte magát. Önmaga előtt felvállalt minden rossz lépését, döntését és egyre kevésbé szadizta saját magát. A munka mellett jótékonykodással töltötte az időt, a városi gyermekkórház kórtermeinek vidám mesejeleneteit ábrázoló festésénél segédkezett. Elfogadta, hogy ennyire jutott az életben és megbocsátott magának, amiért sem férjre, sem gyerekekre nem tett szert. Megbocsátott magának, amiért szerette Ádámot és ritkán még azt is, hogy még mindig szerelmes a férfiba. Mindenféle önképző körökbe lépett és az ott megismert lelki gyakorlatok végzése révén a megbocsátás érzését kiterjesztette a férfira is.

Legalábbis így gondolta, érezte egészen addig a szeptemberi napig, amikor Ádám megjelent mögötte. Krisztina a létra tetején állt és épp egy csillagot pingált a kórterem falára, amikor meghallotta a nevét. Megrázta a fejét, hallucinációnak vélte a hangot, amely kínzóan emlékeztetett Ádáméra. Végül győzött benne a kíváncsiság és odanézett.

– Te mi a... – Krisztina szavai kevésbé illettek a gyermekkórterembe. Ádám zavartan próbálta erre felhívni a nő figyelmét. Krisztina elhallgatott, a férfira nézett, majd a falon félkész állapotban mosolygó csillagra. A következő pillanatban már repült a festékes vödör Ádám felé, aki elugrott ugyan, de így is bőségesen kijutott neki az ezüstszínű festékből. Krisztina dacosan lemászott a létráról, elvonult a férfi mellett, majd visszafordult és ismét ránézett. Ádám nehézkesen nyelt egy nagyot, Krisztina kivette a férfi kezéből a virágcsokrot, a földhöz vágta és páros lábbal jól megtaposta. A virágok pusztulásával Ádám a megbocsátás esélyeit is elveszítettnek érezte, ezért – illetve önnön biztonsága érdekében – a falhoz lapulva némán nézte, amint Krisztina büszke királynőként elhagyja a tett színhelyét.

Ádám azt már nem látta, hogy Krisztina a kórháztól a lakásáig futott és az elfojtott könnyei mind utat törtek felfelé. A kamaszkori csalódottság óta felgyűlt, gondos munkával mindeddig visszafojtott csalódások, szerelmi bánat most mind elhagyta a nőt. Huszonkét évnyi sírás jött elő belőle 800 méteren.

A sírástól feldagadtak Krisztina szemei, jártányi ereje sem maradt, ezért másnap lemondta az összes ügyfelét. Két nap múlva elemózsia vásárlás miatt hagyta el először a lakását. A házzal szembeni park egyik padján ismerős üstököt fedezett fel.

– Na ne... nem... nem... nem örülök meg! – bizonygatta magának és további oldalpillantás nélkül haladt a sarki pékség felé.

A visszafelé vezető úton az üstök közelebb húzódott a ház bejáratához és Krisztina bevallotta magának, hogy egyelőre csak a hozzávágott festék miatt ezüstös Ádám frizurája, de rendkívül jól fog állni neki az őszi haj. Ettől függetlenül némán vonult el a férfi mellett.

Ádám másnap reggel ismét ott ült a parkban, ahogyan a következő reggel is. Minden reggel két óra hosszát ott tartózkodott az egyre hűvösebbé váló őszi időjárás ellenére. Pár nap után Krisztina már nem tolt az indulást az Ádám távozása utáni időpontra és elhagyta a biztonságos lakását. Ádám megörült a látványnak, de óvatosságból csak biccentett és szótlánul fürkészte a nő arcát. Krisztina sebzett vadként sietett el előtte.

Ezt követő napon Ádám kicsit közelebb ment a házhoz, Krisztina pedig lassabban menekült. Következő alkalommal a férfi tovább közeledett, a nő pedig tovább lassult.

Egyszer csak Krisztinának feltűnt, hogy szokásához képest jóval tovább szépítkezik és nehezebben választ ruhát. Önmagának sem tett erre vonatkozó megjegyzést.

Egy reggel Ádám nem volt sem a háznál, sem a parkban. Krisztina komótosan ballagott, azonban hiába forgatta a fejét, nem látta a férfit. Lehajolt bekötözni ki nem oldódott cipőfűzőjét, majd hasztalan keresgélt valami soha nem létezett tárgyat a táskájában, de Ádám nem érkezett meg, ahogyan a következő napokban sem. Krisztina ébredés után az ablakhoz rohant, azonban hiába leskelődött a redőny lyukain keresztül, Ádám nem került elő.

Két hét múlva látta legközelebb Ádámot. Haragjáról, sértettségéről megfedkezve őszinte örömmel a férfi felé indult, de amikor a közelébe ért, ráeszmélt tetteire és megállt. Ádám rámosolygott.

– Szerintem beszélnünk kellene, mert most megúsztam egy makacs meghűléssel, de legközelebb talán tüdőgyulladást kapok a hidegben ácsorgástól.

Krisztina közelebb lépett hozzá és kezét a férfi feléje kinyújtott kezébe helyezte. Ádám megvitatta magában, hogy biztonságosabb sétálni a nővel az utcán, semmint beülni mindenféle törékeny holmival, esetleg késsel teli vendéglátó ipari egységbe. A folyó felé indultak és Ádám végre valahára mesélni kezdett.

– Mindig szerettelek. Gyerekkorom óta szerelmes vagyok beléd, de értsd meg, nem vehettelek feleségül! – kezdte.

Krisztina értetlenül nézett rá és Ádám egyre jobb döntésnek érezte, hogy a nő kezét szorongatta, bár nem látott semmilyen, testi épségben károkozásra alkalmas tárgyat az utcán.

– Az egész a katonaság alatt kezdődött. Azt még tudod, hogy előléptettek. – Krisztina bólintott. Erre tisztán emlékezett, mert utána fogyatoztak meg, majd tűntek el a férfi levelei. – Beosztottak alám újoncokat is. És az egyik... az egyik a híres Brigitta unokája volt.

– Ki az a Brigitta? – kérdezte a nő.

– Te nem tudod ki az a Brigitta? – csodálkozott a férfi. – Az a híres jósnő, akivel minden év elején interjút készítenek a televízió társaságok, hogy mi várható az új évre.

– Soha nem volt tévém!

– Pedig újságokban, magazinokban is szerepelt. Na mindegy. A lényeg, hogy a híres jósnő unokája, és volt benne valami különös. Elmondhatatlan... – Ádám zavartan kereste a szavakat, végül sóhajtott egyet. – Nem tudom elmagyarázni, látnod kellene, ahhoz, hogy értsd. A szeme színe elmélyült, áthatóan nézte az embert, majd mondott egy jóslatot.

Krisztinát nyugtalanság környékezte, főleg Ádám egyre mélyülő zavara láttán.

– Mindig úgy lett, ahogy mondta... még a hangja is megváltozott olyankor... és a szeme.. elmélyült... elrévedt valami számunkra láthatatlan világba...

A nő lassacskán érteni kezdte a dolgot. – Neked mit mondott? – szegezte a férfinak a kérdést.

– Hogy hamarosan megnősülök, születik három lányom és elválunk. Azt mondta nem vesznek fel az állatorvosira és kétkezi munkával keresem majd a kenyeremet. – Krisztina a levegőt kapkodta. Három lány? Ezért nem lett Ádám állatorvos? És még annyi minden kavargott a fejében, de nem szólt, hagyta, hogy Ádám folytassa a történetet.

– Azt mondta, újból megnősülök és abból a házasságból is születik egy lányom. Aztán megint elválok. – Ádám elhallgatott.

– Aztán?

– Többet nem mondott, csak annyit, hogy a második válás után gyökeresen megváltozik az életem... Igen, pontosan így fogalmazott: *gyökeresen megváltozik...*

– Hol jársz most... ebben az egészben? Az előírás végrehajtásában? – kérdezte csendesen Krisztina.

– A második válásnál.

Hosszú percekig némán sétáltak tovább, majd megálltak a folyó partján. Ádám maga felé fordította Krisztina arcát. – Érted már miért nem vehettek feleségül?

– Nem! Az egészet nem értem!

– Nem akartam tőled elválni. Tőled nem!

Ádám kétségbeesetten nézett Krisztinára és a szeme előtt lepergett mindkét házassága. Első feleségét akkor vette el, amikor még annyira eleven volt Krisztina emléke, érintése. A lány

Krisztina pontos mása volt, az esküvőn egyesek összetévesztették az ifjú arát s következetesen „Krisztának” szólították, Ádám pedig a vendégek ittas állapotával magyarázta újdonsült feleségének a viselkedésüket. Sok mindenben megkönnyítette a dolgokat a külső hasonlóság. Szürkületben és éjjel Ádám már-már Krisztinának látta azt a másikat. Biztosan ezért csinált neki három gyereket – gúnyolódott rajta egy kis hang a lelkében. Amikor a felesége belső tulajdonságait nem fedték el tovább a Krisztinára emlékeztető külsőségek, elvált. És megkereste Krisztinát. Ő volt az az ügyfél, aki azt a sok kérdést felvető s egyeztetést kívánó belvárosi házat meg akarta venni. Heteken át egyeztetett telefonon a nővel s minden alkalommal ügyelt rá, hogy Krisztina ne ismerhesse fel a hangját. Végül Brigitta unokájának szavai felülírták bátorságát és a titokzatos ügyfél soha többé nem jelentkezett. Második feleségét kevésbé céltudatosan választotta ki; igaz az élet egyébként is úgy hozta, hogy a tőle jóval fiatalabb – a bizonyos gonoszodó kis hang szerint a legidősebb lányával egykorú – hölgyemény egyáltalán nem emlékeztetett Krisztinára, sőt amiben csak lehetett, az ellentéte volt. Alacsony, barna szemű és hajú, alapvetően hisztérikus lány. Belső tulajdonságai nyomokban sem emlékeztettek Krisztina vagány s mégis nőies vonásaira. Persze nem kellett sajnálni Ádámot, ahogy mondani szokás, az egójának kifejezetten jót tett a fiatal és szemrevaló barátnő, aki szó szerint csüngött a férfin. Ádám nem akart megnősülni. Úgy döntött, felülírja a jóslatot és ellenállt barátnője kéréstől könyörgésen át zsarolásig terjedő házasságkötést kierőszakolni igyekvő eszköztárának. „Majdnem apósa”, ahogyan tréfásan nevezte a lány apját, különböző pszichológiai és pénzügyi, házasságkötési szándékát serkentő nyomása szintén lepergett Ádámról.

S ekkor jelent meg ismét Krisztina az életében. Ahogy meglátta a nőt, Ádám újra kamasznak érezte magát, a Krisztina iránt érzett szerelme fellángolt és majdnem elsöpörte a barátnőjével való kapcsolatát. Csakhogy a jóslat újra foglalkoztatni kezdte. Krisztinától elválni... azt nem lehet! Ő olyat soha nem tenne, csak ha Krisztina megcsalná. Megcsalná? Elhagyná? Vajon mivel érné el Krisztina, hogy elváljon tőle? Mit tenne? – tépelődött magában még a kapcsolata ötödik évfordulója alkalmából eltöltött wellness hosszú hétvégén is, amely során értetlenül pislogott, amikor a barátnője letette elé a babacipőket. A jóslat beteljesülését látta közeledni s ebben nem kis szerepet tulajdonított magasabb erőknek, mivel józan esze és elővigyázatossági lépései szerint barátnője nem eshetett volna teherbe. Ádám ettől nagyon ideges lett. Elszállt az összes lehetősége, hogy Krisztinának őszintén elmondjon mindent, de képtelen lett volna megszakítani a kapcsolatot a nővel. Egyre borzalmasabban érezte magát, amikor Krisztina szemében a megbocsátás mellett a szerelem fényeit nézte.

Utálta magát azért, amit barátnőjével, Krisztinával és önmagával tett, és mélyeket lélegezve újra megnősült. Második házasságát rövidnek és titkosnak szánta, ezért nagyon dühös lett

kollégájára, aki beszámolt arról, hogy elújságolta az Ádámról szóló híreket egy nagyon csinos szőke nőnek. Végül nem bírta tovább, elhagyta feleségét és szabadidejének nagy részében Krisztinát várta a ház előtt.

A történet végére érve Ádám Krisztinára nézett.

– Te akkora kretén vagy! – foglalta össze a véleményét a nő, majd odalépett a férjhez és megcsókolta. A hosszú csókolózás után, hiszen Ádám már biztonságban érezte magát, beültek egy étterembe, ahol zárásig beszélgettek olyan elvont témákról mint önbeteljesítő jóslatok, eleve elrendelés, s olyan erkölcsi kérdésekről mint például hol a határ, vagyis mennyire szólhat bele valaki egy másik ember életébe?

Ezek a témák sok más mellett gyakran előkerültek közöttük a következő években is. Ádám Krisztinához költözött és szerelemben, boldogságban éltek egymással. Krisztina a negyedik X-hez közeledvén nem vállalt gyereket, azonban az élet kárpótolta őt a veszteségért, mert Ádám első házasságából született lányai meglepően hamar elfogadták őt és könnyen szót értett velük. Krisztina egyedül a jósnak nem tudott megbocsátani, nem csak a saját életébe történt beavatkozás miatt utálta a számára ismeretlen férfit, hanem amiatt is, mert Ádám lemondott az állatorvosi pályáról. Krisztina nem adta fel és addig rágta a férfi fülét, amíg az el nem végezte az állatorvos-asszisztensi tanfolyamot és a kávézót állatorvosi rendelőre cserélte. *„Gyökeresen megváltozott az életed!”* mondogatták egykori kávézós kollégái a boldogságtól kicserélt férfinak. Természetesen Krisztina élete is alaposan megváltozott, és azon sem csodálkozott, hogy korábban elképzelhetetlen programokon vett részt a férfi és lányai oldalán. Például cirkuszba ment, Krisztina ugyan sosem szerette a szórakozásnak ezt a formáját, azonban a gyerek szívszaggatóan kérte, hogy menjenek el. Aztán kiderült, hogy Ádámra hivatali feladatok vártak az egzotikus állatok körül, ezért magával vitte a kislányát és Krisztinát is.

A nézőtéren ültek és ámulva figyelték az artistákat, amikor Ádám odaintett a vörös függönyök mögül kikandikáló férfinak. Krisztina kérdésére halkán, hogy másokat ne zavarjon, odasúgta a nőnek:

– Ismerem, még a seregből. Igaz, ezer éve nem találkoztunk, most is csak véletlenül, az oroszlánok ketrecénél. Ő volt az, aki a jóslatot mondta. Mint kiderült, a társulat hivatásos jövendőmondója és ma este ő is fellép.

A szavak könnyedén csúsztak ki a száján, azonban amikor Krisztinára nézett és meglátta a szeretett nő szemében a borzalom övezte rettegést, neki is jeges kéz markolt a szívébe. Az artisták után elvonszolta kislányát a cirkuszból, majd vanília fagyival vesztegette meg a csalódott gyermeket. Krisztinának nem vett semmit, számára a távozás volt a legnagyobb ajándék.

Másnap reggel a korai órákban hosszú csengetés ébresztette Krisztinát. A fürdőből kiszűrődő hangok alapján Ádám zuhanyozott, ezért Krisztina köntöst húzott és kinyitotta a bejárati ajtót.

Ösztönei hamarabb megsúgták, mint ahogyan a színpadias öltözet elárulta, hogy Brigitta unokája áll a küszöbön.

– Jó reggelt! Ádámot keresem – szólalt meg mosolyogva a férfi.

Krisztina a férfi szemébe fúrta pillantását. – Nézzen jobban a kristálygömbjébe, mert ezúttal eltévesztette a címet! – mondta és a férfira csapta az ajtót.

Krisztina még aznap lemondta az összes újság és magazin előfizetését, mert ezentúl horoszkópot sem volt hajlandó elviselni az életében.

Onnan tudom, hogy öregszem, hogy a velem egykorúak virtuálisan fiatalodnak

Próbálom fejben tartani a születésnapokat, de bevallom, nem mindig sikerül. Ilyenkor jól jönnek az ismerőseim születésnapjaira emlékeztető különböző programok, alkalmazások.

Nemrégiben egyik ismerősöm nevénél megjelent a figyelmeztetés, hogy ma van e neves napja. Gyorsan írtam neki egy köszöntőt.

Nem vagyok egy kortól stresszelő személy, de gondoltam, mivel nemsokára én is betöltöm ugyanazt az évet, megnézem miként hat ez a szám felírva egy név alá. Így hát megnyitottam fentebb említett ismerősöm adatlapját, és csodálkozva láttam, hogy kisebb szám szerepel ott. Gondoltam biztosan a program hibásodott meg, ezért lejjebb görgettem az adatlapot. S nem, nem a számítógép hibázott, mert a születési évnél valóban két évvel kevesebb szerepelt. Bennem egyetlen kérdés merült fel, és mocorog azóta is: ha már valaki fiatalítani akarja magát, *miért pont két évvel? Mire elég két év?*

Azt még megértem, bár átérezni kevésbé tudom, ha valaki nem akarja átlépni az amúgy cseppet sem bűvös kerek születésnapokat. De az, hogy lecövekeli magát kicsivel utána, és nem engedi, hogy az élete hajója eggyel–kettővel távolabbi kikötőbe menjen...

Ilyenkor az ember minden évben eggyel feljebb veszi a születési évét?

Meddig akar egy nő ugyanannyi éves lenni?

S mit gondolnak a régi ismerősök, akik nagyon is jól tudják, hogy nem ez a helyes évszám? Nevetnek? Sajnálkoznak? Vagy kedvet kapnak ők is a virtuális fiatalodáshoz?

Mert igen, azt a korszakot éljük, amikor a fiatalság dívik, és a kor előrehaladtával az ember azt érzi, hogy mellékvágányra kerül.

Legalábbis ez van benne a köztudatban és a média generálta felfogásban. Azonban az érem másik oldala az, amikor az ember végignéz idősebb ismerősein, és rájön, hogy teherbírása és szakmai tapasztalata miatt gyakorta több mindenre alkalmas egy hatvanéves, mint egy húszas éveit elején járó személy. Amikor a nyugdíjasok aktívan élik az életüket, és jut idejük olyanra, amire egy munkás harmincas és negyvenes álmában, ha gondolhat. Majd csak akkor, ha megéli a nyugdíjat...

S nem értem, miért épp két év? Miért nem három? Vagy öt? Az már sok? De mit tud a mínusz 2, ami miatt egyáltalán felkerülhet egy adatlapra?

S mit gondol az, aki feltette? Hogy ebben a rohanó világban az ismerősök úgysem tartják nyilván az ő születési évét? *De ha nem tartják nyilván, nem érdekel senkit, akkor miért veszi a fáradságot arra, hogy meghamisítsa?*

Kérdéseim egy részére jövő ilyenkor fogok választ kapni, mert ennek az illetőnek a születését biztosan nem felejttem el és árgus szemekkel fogom figyelni, hogy a hónap és a nap előtt milyen évszám szerepel, s ő lesz az első, akinek nem boldog születésnapot, hanem boldog fiatalodást fogok kívánni...

*

Utóirat: sajnos nem tudtam feltenni az örök fiatalság kérdését feszegető kérdésemet, ugyanis az illető eltávolított ismerősei közül és feltehetően baráti körömből is elvesztettem. – *Fiatalság, bolondság!*

Lívia, avagy semmi sem az, aminek látszik

Egy szállítmányozási cégnél dolgoztam, amikor megismertem Líviát. Már régóta kerestünk egy megbízható személyt, akinek vállait a vállalat sok-sok gondja nyomhatja. Én magam több munkakört láttam el, többek között a munkaügyet is, azonban most nem rólam van szó.

Lívia önéletrajza kifejezetten érdekes volt. Kiváló szakember, több nyelven beszél... a fényképén pedig igencsak megakadt a szemem. Az átható, nyugodt szempár rabul ejtett. Az életkorára néztem, s nem hittem a szememnek: negyvenhárom éves! A kép alapján alig harmincnek gondoltam. Mint tuti esélyest a kupac tetejére téve adtam át a személyi anyagokat a nagyfőnöknek. Ő le is emelte, s még a szobában voltam, mikor meghallottam nevetését.

– Nézd már! Negyvenhárom éves és milyen képet mellékelte magáról! Bírom az ilyen embereket, akik nem tudják megemészteni, hogy felettük is eljár az idő! – s teli torokból nevetett. – Na, kíváncsi leszek a személyes találkozóra!

Ezzel én is így voltam. Már a telefonban is éreztem valami hihetetlen erőt a vonal másik végéről. Hát még amikor megláttam! Éppen úgy nézett ki, mint a fényképén! Nem negyvenesnek, de még harmincévesnek sem gondoltam volna. Egyszerűség és elegancia jellemezte. Mosolygott, kedves volt – olyan kedves, ami csak az erős emberek sajátossága. Elbeszélgettünk, igen, beszélgettünk. Nekem észnél kellett lennem, hogy ne a magánéletéről, hanem a szakmai előképzettségéről faggassam. S ő arról beszélt, de tudtam, hogy annyi minden mást is elmondhatna, hogy felnyissa a szemem, mert általam nem ismert titkok gazdája ő.

Felvettük. Naná! Még a főnököm is ledöbbsent, amikor meglátta élőben. Hamarosan az egész iroda a hatása alá került. Jókedvű, derűs nőnek ismertük meg. Egy jelenség volt. Lívia volt.

Minden munkát elvégzett. Szakmai felkészültsége alapján tudtunk is, hogy sok feladatot rutinosan fog végezni, de az újak sem okoztak neki gondot. Hihetetlen gyorsan tanult. Az empátiát és a határozottságot általam korábban nem látott módon vegyítette. A legelégedetlenebb ügyfeleket is könnyedén lecsillapította – olykor még ők küldtek Líviának utólag engesztelő ajándékot. A munkakerülő kollégákkal elbeszélgetett, s ők utána lelkesen püfölték a számítógépet.

Soha nem fáradt el. Kitartó volt, állhatatos. Bent maradt, ha bent kellett, de munkát nem vitt haza. Keveset beszélt, s amikor megszólalt, mintha angyalok hárfáztak volna. Imádtuk. Voltak, akik próbálták faggatni, de ő nem beszélt önmagáról.

– Annyi érdekes dolog van a világban, ne ragadjunk le nálam! – mondogatta nevetve, és már témát is váltott. De ő mindenkit meghallgatott. S okosan kérdezett. Nem, nem adott tanácsokat. Csak kérdezett. Kérdéseivel a velejéig lecsupasztotta a problémát, s a másíknak nem maradt választása: szembe kellett néznie a megoldással, amit Lívia módszerével önmaga szedett elő saját fejéből.

A korát senki sem hitte el. Azt mondogatta, hogy szerencsés örökség, és az anyukája még hatvanévesen is alig tűnt negyvennek.

Pontos volt. Megbízható. Kiderült, hogy egyetlen szenvedélye a varrás. Ő varrta magának a gyönyörű kosztümjeit, ruháit, mindenét. Volt, hogy hajnal ötíg varrt. De reggel fél nyolckor már a cégnél ült a székén.

Az elején gyakran elkerültem. Pedig mennyire drukkoltam, hogy őt vegyék fel! Más rajongott érte, én viszont azt éreztem, hogy tisztelnem kell. S úgy gondoltam, hogy a tisztelet legjobb jele, ha békén hagyom. Felnéztem rá. Ő mindig kedves volt velem. Sokszor úgy beszélt velem, mintha a lánya lennék. Csodáltam, de nem akartam ezzel terhelni. Hamar felszámolta távolságtartásomat. Sokat beszélgettünk, s kiderült, hogy ő is szeret sétálni. Sokszor órákon át sétáltunk munka után, buszozás helyett. Annyi minden szóba jött az ilyen alkalmakkor! Kulturált, olvasott, intelligens nőnek ismertem meg, kifejezetten jó humorral. S néha már beszélt önmagáról is. De inkább rólam. Olyan volt, mintha fiatalabb önmagát látta volna bennem, s ezért akart volna segíteni nekem és oly sokat segített is! Néhány kérdése összeszorította a szívem, de mikor válaszoltam rájuk, mindent más fényben láttam. – A Lívia által megvilágított, s mint utólag kiderült, helyes nézőpontból.

Két évet dolgoztunk így és nagyon összebarátkoztunk.

*

Egy tavaszi nap odajött hozzám és tájékoztatott a felmondásáról. S mesélt. Most az egyszer önmagáról.

– Tizennégy éves voltam, amikor megláttam a leendő férjemet. A világ megfordult bennem, rögtön tudtam, hogy ő az igazi. Szerettem, imádtam. Tizenhat éves voltam, amikor összeházasodtunk. Ő harmincnyolc. Ő vezetett be a művészetekbe, a jó társaságba, megismertette velem a tudományokat, de még az okkultizmust is. Két gyerekünk született. A kislányom egy éves volt, amikor meghalt. Meghalt. – Ennyi volt egy éppen megszületett lélek sorsa a földön. Tíz éve voltunk házasok, mikor a férjemnél gyógyíthatatlan betegséget diagnosztizáltak. Küzdött, miattunk. Önmaga miatt már nem tette volna, minket nézett akkor is, ránk volt tekintettel. S akkor is, amikor megkért, hogy halála után egy évvel legyek a legjobb barátja felesége. Azt mondta, a barátja majd gondoskodik rólam, s legalább úgy szeret, ahogyan

ő engem az első pillanattól. Nehéz időszak volt, amikor haldoklott. Otthon akart meghalni a dolgozószobájában, hát hazavittem. Ott ültem a lábánál összekuporodva, ő olvasott a hintaszékében. A kedvenc regényét. Tudtam, mi fog történni. S valóban. A kötet kiesett a kezéből, ő pedig elment. Nem örökre. A legjobb barátja annyira hasonlított rá! Megtettem, amit a férjem kért. Halálának első évfordulóján megházasodtam. Kicsit minden jobb lett. Enyhült a magányom, a hiánya. A fiam egyébként is nagybátyjaként tekintett rá, és nem volt kifogása az esküvő ellen. Tíz évet éltünk együtt. Másmilyen volt, de valahol mégis hasonló. Szerettem őt. Nem úgy, hiszen úgy csak egyetlen embert szeretünk életünk során, de jó volt vele. S tíz év után vért láttam a fürdőszoba mosdójában. Először azt hittem, álmodok. De nem, sajnos nem az első férjem jött vissza kísérteni. Ugyanabban a betegségben halt meg, ugyanannyi évnyi házasság után. Ugyanúgy szenvedett, s én mellette is ott voltam. Hazavittem. Ő a fiamra bízott. A fiam egy hónappal később halt meg. Infarktust kapott alig húszéves egyetemistaként. Azóta egyedül élek.

Lívia pár pillanatig csendben elmerengett, majd folytatta.

– Miért megyek el innen? Nem is tudom, talán elég volt. Talán csak nem akarlak téged jobban megkedvelni. Félek, ha lányomként szeretnék, rossz sorsot hoznék rád. Elmegyek és többé nem találkozunk. Ugyan, ne tiltakozz, mindketten tudjuk, hogy így lesz! Egyetlen dolgot mondok neked. Soha nem adtam tanácsot, de kérlek, ezt az egyet fogadd meg! A dolgok csak ritkán azok, aminek látszanak. A fényképem egy huszonnyolc éves nőt mutat. Kétszeres özvegy vagyok, aki minden szerettét elvesztette. Az első férjemről sokan azt hitték, hogy kapuzárasi pánik miatt szedett fel. Ő volt életem igazi szerelme. A második férjem miatt megszóltak, hogy épp csak megvárom a gyászév leteltét. Azért mentem hozzá, mert a szerelmem rábízott. A lányom hamarabb meghalt, minthogy élni kezdetett volna. A fiam egészséges fiatalembernek tűnt, aki előtt ott az egész élet. A boncolási jegyzőkönyvből derült ki, hogy rendellenességgel született, s szíve egy időzített bomba volt. Mindenki azt hiszi, hogy szeretek varrni. Pedig gyűlölök, mert édesanyám varrónő volt, aki engem is annak akart nevelni, de megszöktem otthonról és titokban férjhez mentem. Mikor felkerestem volna, addigra ő sem élt már. Vezeklésként varrok esténként, semmi másért. Sorolhatnám még hosszan, de okos lány vagy, érted te ennyiből is. *A dolgok csak ritkán azok, aminek látszanak.* S ne adj tanácsot senkinek, csak kérdezz. Mert csak így jöhet rá arra, hogy ő mit minek vél, s az mi lehet valójában.

Megölelt.

S kisétált az ajtón és az életemből. Nem kértem meg, hogy maradjon, tudom, hogy úgysem tette volna meg. Valahol úgy éreztem, hogy csak az lehet ilyen erős, kifinomult lélek,

az tudja ilyen méltósággal viselni a Sors csapásait, akinek súgnak egy másik, racionalitáson felülálló világ szellemei, én pedig nem mertem ellenszegülni annak a világnak a parancsainak.

Azóta sem láttam. De nincs nap, hogy ne gondolnék rá, szenvedéseire, hihetetlen erejére és életbölcességére.

Gábor, a tünemény

Őszintén hiszek abban, hogy sok mindent vonzónak találhatunk valakiben a másik nem szemszögéből, de abban is biztos vagyok, hogy igazán csak egy dologgal varázsolunk, s ez egyénenként nagyon eltérő. Az is meggyőződésem, hogy ez az egy dolog az évek előrehaladtával változik az ember életében.

Nekem sokáig a szemem fogta meg a pasikat, majd a hangom. Tudom, hogy a következő a fanyar őszinteségem lesz, de ehhez még nekem és a férfiaknak egyaránt érni kell még. De kanyarodjunk vissza a hangomhoz, aminek csábereje nélkül másként alakult volna az életem.

Új munkahelyemre kerülve örültem, hogy megszabadultam a telemarketingtől. Az állítólag szexi hangom miatt sikeres voltam benne, csak hogy engem nem elégtett ki a telefonon történő értékesítés. Az új munkakörömben szinte rögtön megkaptam a céges telefont. Sok hívást bonyolítottam, és továbbra is én voltam „a Hang”, a csábító beütésen túl egyfajta telefonos lelki segélyként is üzemeltem, hiszen mindenki panaszáradatát türelemmel és odafigyeléssel hallgattam végig.

Egy kora nyári késő délután kellett felhívnom egy Gábor nevű kollégát az ország másik felében. A hangja, vagyis már az a kis csend, amikor felvette a telefont, szíven ütött. Volt benne valami, ami elvarázsolta, és megfordította a Föld keringési irányát. S ő ugyanígy volt énvelem. Hallottam, ahogy én ugyanezt váltottam ki öbelőle.

Aznap legalább ötször hívott. Leegyeztettünk olyanokat, amik teljesen evidensek voltak mindkettőnk számára. A lényeg a másik lénye volt a telefon végén. Közel kétszáz kilométer választott el minket egymástól, de mégsem volt köztünk semmi, hiszen eggyé váltunk valami misztikus térben.

Rengeteget beszéltünk. Fura, de családi állapotunkat nem feszegettük. Nem tudtam miként mondjam el, hogy vőlegényemmel élek, de nem túl nagy boldogságban. Éreztem, hogy ez a Hang mindennél többet jelent számomra. Egyszer elszólta magát, hogy alig várja, hogy a kisfiával lehessen. Egy tör repült felém és kegyetlenül landolt a szívemben. Tartottam magam, de miközben mesélt – már a munkájáról, ami miatt nem siethetett a gyermekéhez – szó szerint a falba vertem a fejemet. Mert ki az a bolond, aki komolyan vesz egy ismeretlennel folytatott beszélgetést? Ugyan ki, hát én! Azt hittem, elsüllyedek, és gyorsan elköszöntem. Ő pedig visszahívott. Elmondta, hogy nem akart megbántani, csak akit ő szeret, annak szeretnie kell a kétéves fiát is. Kérte hát, hogy fogadjam el ismeretlenül is a kisfiát. És én elfogadtam.

Udvarolt rendületlenül. Sokszor túlórázott csak azért, hogy este még beszélhessünk, persze már privát számon. Rengeteg mindent tudtunk egymásról. Ismertem a hobbijait, vágyait, kedvenc helyeit, a közvetlen kollégáiról szinte mindent megtudtam. Egyetlen homályos pont volt csak: a felesége.

Annyit meséltem erről a férfiről a legjobb barátnőmnek, mint senkiről még előtte. Nem értették, miért nem kérdezek rá a nejeire, hiszen „*vagytok olyan viszonyban*”. Igen, voltunk. Csak túl gyáva voltam ahhoz, hogy meghalljam, hogy élete szerelmével él együtt, nevelik tündéri kisfiukat, miközben én szép lassan belezúgtam és több gondolatot fordítottam rá, mint arra a férfira, akivel együtt éltem. Gábor sem feszegette ezt a témát, s bennem szép lassan megszilárdult az a feltételezés, hogy valami titok van a háttérben. Valami fájdalmas epizód, ami lehet gyász, vagy keserves válás. Egyszerűen nem bírtam nyíltan rákérdezni, utalásaimat és célzásaimat pedig finoman hártotta.

Az a nyár végig Gáborról szólt. A hangjáról, az üzenetekről, e-mailekről, egymásnak küldött fényképekről. Abban maradtunk, hogy nyár végén találkozunk és megiszunk együtt egy italt. Nevetett, hogy biztosan nem ezzel fog véget érni az az este. Tudtam én is, hiszen hihetetlen módon vonzódtam hozzá.

A kitűzött időpont előtt eltűnt. Nem tudtam elérni egyik telefonszámon sem, egyetlen üzenetemre sem válaszolt vissza. Felszívódott. Karácsonykor ő volt az első, aki sms-ben kellemes ünnepeket kívánt. Megköszöntem és érdeklődtem hogyléte felől, de arra már nem érkezett válasz.

Tavaszközepén bukkant fel újra. Elemi erővel udvarolt telefonon és üzenetekkel, de eltűnését nem feszegettük. Azt is csak sokára mondtam el, hogy elhagytam a vőlegényemet, szabad nőként élem az életemet. Mindennap beszélünk, ami hihetetlen jó volt számomra. A hangja adott erőt reggelenként, hogy felkeljek. Nyár elején megígérte, hogy eljön, meglátogat. Azt tervezte, hogy együtt töltünk egy hétvégét, a programok megtervezését rám bízta, mondván, ő csak velem akar lenni, más kérése nincs. Kétkedtem szavai igazságában, de végül meggyőződtem. Minden áldott nap letette a nagy esküt, hogy találkozunk ősz elején.

Számomra ez volt a várakozás nyara. Életem leghosszabb nyara! Nemhogy a hetek, de még az órák sem akartak eltelni. Mindenki nyaralni ment, én pedig tiszta szívből készültem az őszre. Programokat készítettem elő, szállásokat kerestem, ruhatárat frissítettem... Próbanapokat csináltam, hogy a találkozásunk tökéletes legyen majd. Nem sorolom, de mindenre felkészültem. Lelkem mélyén arra is, ami történt.

Augusztus elejétől nem tudtam őt elérni. Eltűnt. Hogy csalódott voltam-e? Inkább szenvedtem.

Gáborral volt közöttünk valami kötelék, ami első pillanattól fogva előre elrendelte, hogy hatással legyen rám. Az álmok, megérzések vele kapcsolatosan különösen megbízhatóan működtek. Álmomban csecsemővel láttam. Tudtam, hogy ennyi volt. Bálint napon azért jelzett, hogy gondol rám.

Éppen egy évvel később a tavaszi ostrom nyitányától üzenetet kaptam. Rövid s velős volt. „Gólyahír.” Leültem. S bekapcsoltam agyamban a „Töröl” gombot.

Ideiglenesen jól ment a feledés. Nyár első hetében mégis becsaptam magam, amikor felvettem neki a telefont. Sokáig beszélgettünk, a kényes témákat gondosan elkerülve. Nem tettem szemrehányást, nem hisztiztem. Hülye módon csak örültem lényének. Gyerekei iránt érdeklődtem. Első szülöttéről továbbra is rajongó szeretettel mesélt. Másodikról kelletlenül annyit, hogy megvan. De kérésemre elküldte fényképét. Egy gyönyörű baba mosolygott rám. Egy baba, akinek egy normális világban a kettőnk közös gyermekének kellett volna lennie, hiszen akkor fogant, amikor annyira közel éreztem Gábort magamhoz. Egész éjszaka sírtam. Ezt nem tudtam megbocsátani, a hazugságokat, a beetetést igen, de hogy nem szereti a kislányát, azt nem.

Aztán valahogy a Sors úgy hozta, hogy végre aktív szereplője lehessen az életemnek. Egy kedves volt kolléganóm, aki már évekkel ezelőtt elköltözött kisvárosomból, meghívott az esküvőjére, ami éppen 50 kilométerre volt Gábor lakóhelyétől. A meghívásra igent mondtam, és küldtem egy üzenetet Gábornak, hogy hol leszek azon a hétvégén. Nem lepődtem meg a hallgatásán.

Az esküvőn ismerkedtem meg Attilával, aki az érdeklődés megannyi jelét mutatta felém. Azért egy üzenetet még írtam Gábornak, hiszen Mohamed ha nem is a hegyig, de annak lábáig elment. Válaszul dacos szavak jöttek, de nem csináltam gondot belőle, mert megvigasztalódtam Attilával.

Még hajnalban hazaindultam, Attila aggódva integetett utánam, mert féltett, hisz fáradtan vágtam neki az útnak. Épségben megérkeztem, fejemet épp letettem a párnámra, amikor felhívott Gábor egy számomra ismeretlen telefonszámról, mert biztosra vette, hogy a sajátját nem venném fel neki. Hosszasan magyarázkodott s én éreztem, amint ismét bolondot csinálok magamból. Rengetegszer hívott aznap, sms-ek jöttek-mentek, persze semmi különleges tartalommal, az egész a szokásos blabla volt. Este négy órás telefonbeszélgetést áldoztunk egymásra, végre minden kérdésemet feltettem, s ő szintén válaszolt mindegyikre.

A feleség, akit én minimum bolondokházában, vagy a föld alatt véltem, kiderült, hogy nagyon is él. Persze, hiszen megszülte második gyermeküket, mert megérezte, hogy valaki miatt véget érhet a házasságuk. Gábor sosem szerette a nejét, azért vette el, mert már mindenki

ezt várta el tőle. A közös munkánk kezdetén akkor már hat éve házasok voltak. Nem értettem a történetet, hiszen amikor elhagytam a vőlegényemet, én egy tízéves kapcsolatot rúgtam fel és ingóságaim jelentős részét elvesztettem, de ez sem érdekelt. A beszélgetés során olyan szavak hagyták el Gábor száját, amelyek értelmét talán fel sem tudta fogni. Azt állította, minden reggel velem ébredt, ő maga nem érti, miként hiányozhatok neki ismeretlenül is. Jönni akart, értem meg, hogy fontos vagyok neki. Azt állította, hogy el akarta hagyni a feleségét, eljönni a fiával, de megfogant a kislánya. Győzködött, hogy ismeretlenül is szeret és újrakezdi velem az életét.

Jönni fog – ígérte.

Várjak rá – könyörögte.

Minden héten beszélni fogunk. Soha többé nem tűnik el – állította.

Pár üzenetet még váltottunk, aztán megszakadt a kapcsolat. Soha többé nem válaszolt az üzeneteimre, egyik telefonját sem vette fel, még munkaügyben sem.

Időközben munkahelyet és privát telefonszámot cseréltem. Megszüntettem azt az e-mail címet.

Soha többé semmi hírt sem kaptam felőle.

A Hang sosem öltött testet. Nem nézhettünk egymás szemébe, és szerintem ezért volt nehéz őt elengedni.

Jött helyette más. Attila. Akiről meséltem Gábornak, aki jókat gúnyolódott rajtam, miért hiszem azt, hogy mással pótolhatom őt?

– Mondhatsz bármit, örökké várni fogsz rám! – mondogatta magabiztosan.

Egyébként is szeretett velem élcélődni.

– Találkozni fogunk. Lehet, hogy csak az öregek otthonában. Egymás mellett lesznek az ágyaink és úgy fogjuk fogni egymás kezét. – mondta utolsó beszélgetésünkkor, amire én azt válaszoltam, hogy lehet, de előtte biztosan szétverem a hátán a görbebotomat.

Évek óta semmit sem tudok róla. Sok őszt telt el azóta... Sokáig nem hittem el, hogy így van vége ennek a történetnek, hogy így vége lehet. Hogy az élet ilyen borzasztóan pocsék lezárást produkál. Nem is lezárást, csak befejezést...

Nem több ő, mint egy álom. Jelenés. Szavakkal csábító hitszegő tünemény.

Gábor megtanított várakozni. Ugyanakkor arra is, hogy nincs az életben semmi olyan, amire megérné várni. – Hogy a várakozással töltött minden egyes pillanatban ellopod önmagadtól a lehetőséget, hogy olyat tégy, ami boldogságot jelent számodra. Várakozni tudni nem erény, hanem büntetés és én már megbűnhődtem.

Azóta férjhez mentem. Ahhoz, akin nevetett. Jó Attilával, de őszinte leszek: egyszer hátranéztem a templomban az „igen” kimondása előtt, hátha ott van Gábor. Nem volt ott. Soha. Sehol.

Talán csak az én lelkemben létezett. Az az érző, intelligens, humoros ember, akibe ismeretlenül is beleszerettem, biztosan.

Tudom, hogy infantilisnak tűnhetek, hiszen értelmes, felnőtt emberrel mindezt nem lehetett volna megtenni. Vele kapcsolatosan a megérzéseim is csődöt mondtak, hiszen még most is azt súgják, hogy nem szándékosan járatta velem a bolondját. Az biztos, hogy hazudott. De hogy nekem, vagy önmagának, azt nem tudom megmondani.

Jobban szerettem őt, mint bárki mást, hiszen Gábor csak egy tünemény volt, akit én ruháztam fel tartalommal és jelentéssel.

József, a majdnem

Úgy gondolom, az öregedés legbiztosabb jele az, hogy a dolgokat kezdjük egyszerűen értelmezni. Már nem érezzük szükségét a hosszas filozofálgatásoknak, barátnőikkel folytatott lamentálásoknak. A „*Szerinted komolyan szeret?*” jellegű végtelen és eredménytelen beszélgetéseket felváltják a válaszorientált és egyre fontosabb kérdések, mint például a „*Te télen milyen gyakran tápszószod a növényeidet?*” A praktikus és logikus dolgok kerülnek előtérbe, az átvirrasztott nyomorult éjszakák a múltunkba vesznek.

Életemben nem volt szerencsém a fiúkkal. Utána a srácokkal. A prímet a férfiak vitték. Egyszerűen elkerült a boldogság! Az igazi, őszinte, valódi, kölcsönös szerelem érzését sosem tapasztaltam meg. Helyette más jellegű csodálatos dolgok történtek velem. Így például szerettem főiskolára járni, mert kiváló emberekkel kötöttem barátságot és a kulturális események kárpótoltak érzelmi életem sivárságáért.

Diploma után nehéz volt munkát találnom, de persze nem csak én voltam ezzel így, tudom jól. A szerencse végül mellém állt és egy színházba kerültem. A jelmeztervező mellett „dolgoztam”, na jó, csicskáztam. Nem izgatott, nem derogált, de nem is estem hanyatt a tényről, hogy a színpad mögött dolgozom. Szerettem, és kész.

A napjaim a végtelenségbe oltott gyermeki és felnőtti lét egyvelegének tündek. Komoly is volt a munkám, meg nem is. Más világ az! Az igazi előadások sokszor a színpad mögött zajlanak. Rendkívül érzékeny emberekkel voltam körülvéve, a tehetség gúnyájának súlya sokukat nyomott. Szerettem őket, ugyanakkor nehéz volt „*egyben*” maradnom és nem feloldódnom a sok jellem, darab, egyéniség között, de még ez is sikerült.

S aztán megérkezett életembe a „*de*”.

Fél évvel volt idősebb nálam. Addigra már az ország több színházának közönsége előtt bemutatkozott és sok női szívet megdobogtatott. Magas volt, vékony, rövid szőke hajjal és világoskék szemekkel. Hangja kellemes, kezei ápoltak. Ő volt a lányos anyukák álma. Mindenkit elvarázsolt, pedig nem ez volt a célja. Csak azért élt, hogy játsszon fent a színpadon. Egyébként mélységesen hallgató és magának való figura volt. Talán nem ez a legjobb szó rá, de enyhén antiszociálisnak tűnt.

Pár hónapra jött át hozzánk vendég játszani. Csendes volt, kerülte azokat az embereket, akikkel épp nem volt dolga. Lopkodtam, hogy ne vegyen észre, ne zavarjam meg, amikor a próbák között félrevonult elmélkedni. Persze nem tudtam észrevétlen maradni, mert az az igazi elefánt és porcelánbolt kompozíció vagyok. Nekimegyek, beleütközöm, felborítom, leverem,

kiöntöm... Sokat viccelődtek rajtam, hogy legalább nem dohányzom és a színházat nem gyújtom fel. Egyetlen fegyverem volt önmagam ügyetlensége ellen: a humorérzésem. Gúnyt űztem magamból, s a többiek nem rajtam, hanem velem nevettek. Sokszor idéztem színdarabokból, vagy imitáltam a társulat egy-egy tagjának híres mozdulatait az általam okozott romok felett. Kacagtunk, hogy segédnek gyenge vagyok, de azért a lényegét mily' jól megragadom. S mivel igazi viccet csak az tud gyártani, akinek nagy a lelke, én lettem az ügyeletes lelki szemetesláda. Amelyik meghallgat és néma marad, bárki faggatózik is.

Jó volt őket meghallgatni, hiszen velem soha nem történt semmi. Életem egyik napról a másikra folyt el, s titokban minden este megkönnyebbültem, hogy vége lett megint egy napnak.

József öltözőjében serteperéltem, amikor hirtelen belépett, én pedig magamra borítottam a fogast, a ráaggatott sok-sok jelmezzel együtt. A ruhakupac alól is a humor jött belőlem. Ő kiszabadított és kezét nyújtva felsegített. Hellyel kínált és beszélgetni kezdtünk. Visszatekintve elmondhatom: a fogassal együtt felborult az én szép kis nyugalmas világom is.

Ezt követően tudatosan kereste a társaságomat. Mindenben segítettem neki, fokozatosan kisajátított és az övé lettem. A többiek somolyogtak, és bár hiányoztam nekik, szívből drukkoltak nekem, hogy végre megtaláljam a boldogságomat.

A talány lefoglalt. Nem értettem, József miért van egyedül, hiszen rajongói darabokra szednék. Senki sem várta haza, nem volt senkije. Csak én, én pedig jól éreztem magam a társaságában. Rengeteget nevtünk, még a titkait is felfedte előttem. Sosem volt senkije, mert aki lehetett volna, azt így-vagy úgy, de elvette tőle az élet, akár külföldi ösztöndíj, akár halál képében. József úgy érezte, hogy ő megfosztott a boldogságtól, a társtól.

József magányát és szomorúságát a velem töltött idő kicsit elfújta arcáról, s persze az enyémről is. Érdekes jelleme magával ragadott.

Kár is tovább ecsetelnem, összelekedtünk. Azt mondta, hagyjuk csak apránként kibontakozni kapcsolatunkat. Azt tervezte, miután lejár a szerződése, majd gyorsabb tempóra kapcsolunk. Gyakran némán ücsörögtünk, miközben fogta a kezemet. Egyébként kifejezetten kerülte az érintéseket, s néha már az is felmerült bennem, hogy volt-e valaha testi kapcsolata.

Láttam a szemében a szerelmet, ami átjárta és beragyogta egész lényét. Rám is jó hatással volt a boldogság. Végre nem bénáztam, elsőre mindent ügyesen végrehajtottam. Sziporkáztam, humorizáltam. Szóval ragyogtam én is.

A többiek néha megkérdezték, hogy akkor mi most együtt vagyunk-e. Kitértünk a válasz elől. Ami azt illeti, magam sem tudtam, elvégre nem voltam a kérdés nagy szakértője. A vágy ott volt közöttünk, az érzelmek is elmélyültek, de nem volt az a klasszikus „járás”.

Az utolsó fellépését másképp vártuk. Ő szomorúan, mert egy korszak végét jelezte, én pedig örömmel, mert egy új kezdetét. Tudtam, hogy amíg közeli kollégák vagyunk, nem leszünk szerelmi kapcsolatban, amit egyébként nem is bántam, mert hittem abban, hogy ebből csak a gubancok lennének.

Az utolsó fellépése utánra találkozót beszéltünk meg a közeli parkba. Aznap este nem is mentem el a színházba, hanem magamat, a lelkemet készítettem fel a csodára, hogy két összeillő ember ezentúl egyként éli az életét.

Csinosan, elegánsan, ragyogó szívvel és nyitott lélekkel vártam őt a parkban.

Láttam, amint az emberek hazaszállingóztak az előadás után, de ő nem érkezett meg. Egy szívemhez közelálló színész nő jött oda hozzám, amikor már egy ideje az esőben álltam. Fejem fölé emelte az esernyőjét, belém karolt és kérte, menjek vele. Ráztam a fejem, hogy nem. Dolgom van. Várok valakire. Lesütötte a szemét, úgy mondta, hogy ne tegyem. Mert lovagom egy jó órája elment a pályaudvarra, feltehetően már a vonaton ül, úton a főváros felé.

*

A közvetlenül ezt követő eseményekre csak homályosan emlékszem. Az biztos, hogy nagyon fájt, úgy mélyen, csontig hatóan. Nem azért fáztam, mert átáztam. A kezembe nyomott forró tea és a hátamra borított takaró nem melegített fel. A többiek, akik nem kollégák voltak már, hanem barátok, körbeálltak. Hülyén kellett volna éreznem magam, amiért látták lebögésemet, de a szemükből az együttérzés és a szomorúság nézett rám.

– Pécsre szerződött – mondta egyikük, és fejével intett a többieknek, hogy hagyjanak magamra. Lilla, aki kihozta az ernyőt, velem maradt. Megölelt s kérte, hogy sírjak, mert jobb lesz. Nem sírtam, mert nem akartam, hogy ilyen könnyen enyhüljön a bánat.

Naivitásom győzedelmeskedett minden racionális érvem felett, amikor felhívtam a pécsi színházban. Magam sem tudom miért, de megtettem. Meghallotta a hangomat, és könnyen lereagálta a helyzetet.

– Nem akarok párkapcsolatot. Vigyázz Magadra!– mindössze ennyit mondott és letette a telefont.

Zavaromat kényszermozgással igyekeztem levezetni és lázas pakolászásba kezdtem a színház amúgy általában nem bolygatott részein, hiszen így a többiek azt sem láthatták, hogy lomolás közben elmorzsoltam egy-egy könnycseppet. Az egyik folyosó végében álldogáló szekrény fiókjában találtam egy apró ládikót, tele kis címletű bankjegyekkel. A jelmeztervező bevallotta, mi az.

– Gyűjteni kezdtünk az esküvőtökre. Mindannyian biztosak voltunk abban, hogy őszinték és tisztességesek veled a szándékai. – Hát, erre még én sem tudtam mit mondani.

Lillával sokat tippelgettük, József miért tette azt, amit tett. Bennem győzött az egyetlen elfogadható magyarázat: szórakoztattam és aztán eldobott.

Olyan két év múlva kezdtem randizgatni. Nem kellett volna.

Az egyik komoly jelöltömről kiderült, hogy súlyos drogproblémái vannak. Ellopta a lakásomból az arany ékszereimet, és amikor kerestem őket, azt mondta, sosem látta az értékeimet. Az igazságot csak a rendőrségen vallotta be: egyszerűen kirabolt, mert nem akartam rájönni, ki is ő valójában. Próbáltam megérteni viselkedését, tetteinek okait. Magamat hibáztattam, hogy nem kapott tőlem elég kedvességet és szeretetet, biztosan a lopással akarta felhívni magára a figyelmet. Most már belátom, ekkor kellett volna feladnom az egész társkeresést. Sajnos a bennem élő naiva főszerepet kapott és rendkívüli szorgalommal dolgozott a szomorú végkifejleten.

Ricsivel közel egy évig éltem együtt. Nem volt a legtökéletesebb társ, de legalább nem zaklatott senki a „*vénlány maradsz*” szlogennel. Néha napokra eltűnt, de ezen nem agyaltam, mert elhittem neki, hogy dolgozik. Aztán egy nap megjelentek a színházban a rendőrök, és felvázolták a tényállást, miszerint Ricsi bizony nem a klasszikus értelemben vett utazó ügynök, bár ügynöknek ügynök, és utazik, csak épp fegyverben. Aznap elköltöztem. Nem kapkodott utánam, egyszer sem hívott fel, hogy hová tűntem. Bár lehet, hogy a sittről nem rám pazarolta korlátozott mennyiségű telefonhívásait.

Keresgettük Lillával az okokat, miért ilyen fazonokat találok magamnak. Igazából szívem mély bugyraiban egyáltalán nem lepődtem meg a saját párkapcsolat-ellenes aknamunkámon, ugyanis egyik „udvarlómat” sem szerettem igazán. De igyekeztem megfelelni az elvárásoknak s keresgéltem tovább, mígnem az élet dobott még lehetőséget, vagyis elrettentő példát.

Zoli kicsivel negyven felett volt, amikor megismerkedtünk. Megkedveltem és valahogy elkezdődött a szokásos randis történet. Megtudtam, hogy elvált, három gyermek szerető apukája. S mikor már azt hittem, hogy na végre... megtört az átok, akkor kiderült, hogy Zoli az alkoholt jobban szereti, mint engem. Pénzt kért, amit a gyerekeire költött. Nem lett volna ez gond, ha a saját fizetését nem itta volna el, és nem zárkózott volna el a közös gyermek vállalásának gondolatától. Egyszer nem adtam neki pénzt, amin ő feldühödött és eltűnt. Zolit már nem elemezgettem.

Amikor az ember úgy dönt, hogy „*oké, semmi baj, ha nem jó a magánéletem, akkor majd a munkámra koncentrálok*”, akkor az égi rendező úgy gondolja, „*nehogy már*”. Személy szerint az akkoriban lezajló színházi költségvetések racionalitásának estem áldozatul: kirúgtak.

Érdekes korszak volt. Nem találtam megfelelő munkát, mert ami lett volna, az kevés bért ígért és grátiszba adtak hozzá sok-sok lusta és idegesítő főnököt. Már nem is tudom hogyan jött az ötlet, de úgy döntöttem, ruhákat fogok tervezni.

Sok feltétel adott volt, ami meg nem, azt kölcsönökből és optimizmussal pótoltam. A bizniszem lassan indult be, de az egész helyzetben a legrosszabb az volt, hogy távol kerültem a színházi barátaimtól. Lillával eleinte sokat, majd kevesebbet találkoztunk. Ő pörgött, miközben én lébecoltam, pedig próbáltam harminc felett valami stabilitást adni az életemnek, és egyáltalán nem értettem, miért vagyok egyedül és biztos megélhetés nélkül. Amikor egyszer erre panaszkodtam, Lilla mesélni kezdett és máig sem tudom, hogy barátnőm reményt és erőt akart-e adni, vagy egyszerűen csak kibuktak belőle a szavak.

Elmesélte, hogy hónapokkal azelőtt találkozott Józseffel, aki rengeteget kérdezett rólam, sőt viselte az évekkel korábban tőlem kapott kis bőrkarkötőt. Lilla széttárta a karját.

– Nem tudom miért tette veled azt, amit tett, de fontos vagy neki mind a mai napig – sóhajtotta.

Az általam tervezett ruhák eladásában az igazi áttörés váratott magára, így hát unalmamban kikerestem a pécsi színház címét és képeslapot küldtem Józsefnek.

Hamar válaszolt, leveleink jöttek-mentek az országon át, majd áttértük a telefonra. Aztán viharos sebességgel a vonaton találtam magam, mert utaztam hozzá.

Megnéztem József előadását. Régen is tehetséges volt, de ekkorra már vérbeli profivá vált. A nők elolvadtak tőle. A rajongóin keresztül nézve lépett oda hozzám, könnyedén megpuszilt és senki mással sem törődve maga után vont. Vacsorázni vitt egy kellemes helyre, majd sétáltunk. Időutazásba merített lányregény volt. Kacagtunk, tiszta szívből. Boldog voltam, nagyon régóta most először repdesett a szívem.

A városon kívül élt, egy csendes kis kertes házban. A tornácon ülve beszélgettünk és végre elnézésemet kérte. Elmesélte, mennyire szégyelli magát a tette, vagyis épp a nem tette miatt. Vallomása szerint egyszerűen csak félt, hogy megint elveszíti azt, aki fontos neki, ezért inkább lemondott rólam, de mégsem tudott soha elengedni.

A csókja maga volt a szerelem, az együtt töltött éjszakánk pedig addigi életem leggyönyörűbbje. Tényleg nem volt túl tapasztalt szerető, s ez is a történetét igazolta. Hozzábújtam, és hallgattam lélegzetvételét.

*

Könnyű álom borult rám, és a szél játékára ébredtem. Az ablakhoz léptem, és a házzal szemben elterülő napraforgóföldet néztem. A szél őszt idézve játszott a magasra nőtt napraforgók között. Hátranéztem, az én gyönyörű szerelmem békésen aludt tovább az ágyban.

Átjárt a hála. Boldog voltam. Újból lehetőséget kaptam! Pedig mennyi rossz dolog történt velem! Annyi szemét alakkal találkoztam, hogy felfoghatatlannak éreztem, miként történhetett ez meg velem. Zoli, aki sosem szeretett, csak azért kellettem neki, hogy anyagilag támogassam az alkoholizmus mocsarában. Ricsi, aki egy bűnöző volt és azt hazudta, hogy műszaki termékeket terjeszt az országban, ehelyett fegyvereket csempészett. Akkor ott volt az, amelyik ellopta az összes ékszeremet. Újra Józsefre néztem és elmosolyodtam. De most már jó helyen vagyok, végre biztonságban!

A szél hangosan söpört végig a földeken és a tornácon. Megborzongtam. Így fújt a parkban is azon az estén, amikor észre sem vettem, hogy bőrig áztam, mert csak álltam, és vártam. „*Nem akarok párkapcsolatot.*” – s ha azért hívtam volna fel, hogy jól leordítsam? Végig sem hallgatott, sosem tudta meg, mit akartam neki mondani! Fogta magát és elment, anélkül, hogy valaha is a szemembe nézett volna.

Szeret – mondtam magamnak, de már hiába. Az elmúlt tíz év súlya holtteherként nyomta a szívemet.

Körbenéztem a szobában. Mindenhol az ízlés nyoma. Hát itt él ő, egy szép kertes házban, ahová bármikor visszavonulhat a rajongói elől. Sehol nem voltam jelen, csak a pár órája ideérkezett testben az ablaknál és egy elnyűtt karkötőben a csuklóján. Itt semmi máshoz sem volt közöm, hiszen ez József szép, kényelmes otthona, élete. A fejemhez csaptam a felismeréstől. Én jöttem ide, mert ő még arra sem vette a fáradságot, hogy eljöjjön hozzám! Én vártam rá akkor, én hívtam fel, én küldtem a lapot, én jöttem. Hallottam, amint Lilla hangja azt mondja bennem, hogy „*Nagy az egód!*”, de nem vettem róla tudomást.

Egyedül éltem, gyakorlatilag a lehetetlennel harcoltam, hogy megélhessek. Ő meg így és itt szenvedett kettőnkért...?!

Szeretett régen is? Akkor miért...? A lelkem megfájdult. Hogyan tehette ezt? Ha valaha is szeretett, akkor miként engedhetett el? Miért mondott le rólam, mindarról a sok csodáról, amiket együtt éltünk át a vendégszereplésekor? Hogyan szolgáltatathatott ki másoknak? Az a sok szemét férfi soha nem kerülhetett volna a közelemben, ha ő vigyáz rám. Boldogan élhettünk volna már egy évtizede.

Újra Józsefre néztem. Ő ebből egy szót sem értett volna. Hiszen neki azok az évek egyszerűen elmúltak, és kész. Nem hiányoztam neki annyira, hogy áldozatot hozzon értem.

Semmi keresnivalód nincs itt, suttoztam önmagamnak és eljöttem. Ez így jól hangozna, nem?

De nem. Megvártam a reggelt, nem akartam az állomáson csövezni egész hajnalban. Felébredt, főzött nekem kávé, én pedig elmondtam, mire jutottam. Hogy amíg ő vígan éldegélt,

én mi mindenben mentem keresztül. Nem értette. De soha nem is értett meg. Azon az éjszakán ismertem fel, hogy amin sokat gondolkodunk, hogy megértsük, azt jobb elfelejteni. Hogy ami túl bonyolultnak és érthetetlennek tűnik, az valójában nem az, az egyszerűen csak egy tüske, amit egyszer és mindenkorra ki kell húzni magunkból.

Hazaértem, és meglátogattam egykori közvetlen főnökömet. Pár óra múlva már én voltam a színház egyik ruhatervezője és beszállítója. Nem is értettem, miért nem jutott eszembe ez a megoldás hamarabb, hiszen országunk mindig a kapcsolati tőke alapján működött. Szóval ismét sokat lógok a színházban, régi és teljesen új barátokkal.

Szerelem az nincs. Egyszer majd talán megmelegszik az a lány a színház büféjében, de nem a kezében tartott forró italtól, vagy a vállára terített meleg plédől, hanem mert találkozott valakivel, aki soha nem várokozta őt meg egy esős éjszakán. Ez a lány pedig addig is nézi a barátai által színpadra vitt sok-sok szerelmet, kérdéseivel pedig nem elméleteket gyárt, hanem válaszokat vár.

Barna, a jövő idő embere

Sokan találkoztunk olyan emberrel, aki szeret ígérgetni. Aki többet beszél a jövőről, mint a jelenről.

Az én jövőbeni, de nem jövőbelimet Barnának hívták. Hosszú évek óta ismertük egymást, de ő házas volt, én pedig elváltam saját kis világomban. Aztán elvált, és valahogy úgy hozták a körülmények, hogy egymásra találtunk.

Itt álljunk meg egy szóra, kérem. Azt hiszem, női betegség bizonyos eseményeknek túl nagy jelentőséget tulajdonítani. Néha a dolgok megtörténte csupán egy magyarázat van: „Csak.” Ennyi. Nem több. Értjük be ezzel! Nem kell minden mögött jeleket keresnünk. Vagyis keresnünk lehet, de találni nem kell. – Ó, jaj, tudom. „*A nem jel is jel.*”

Csodaszép volt a kapcsolatunk. Törődött velem, udvarolt. A munkája miatt keveset találkoztunk, ő pedig mesélt, hogy mennyi gyönyörű helyre megyünk majd el együtt, hogy milyen közös programjaink lesznek, mennyi csodás kaland vár ránk. Ritkán találkoztunk, a jövő idő indokolt volt. Aztán valahogy feltűnt, hogy akkor sem vagyunk együtt, amikor lehetnénk.

Már a második randinkon mondta, hogy két hét múlva bemutat az édesanyjának. Két hónap múlva jött fel újra a kérdés.

– Majd – válaszolta.

Házat újít fel. Nem ér rá. Majd együtt leszünk, ha végez. Majd találkozunk, ha nincs dolga, ha a gyerekei nem szólnak, ha kisörözi magát a legjobb barátjával.

Amikor együtt voltuk, az mesés volt. Álomszerű. Sok-sok véletlen látszott összekapcsolni minket. Boldogság, harmónia.

S persze az a hülye szemellenző, ami azért valahogy végül csak lecsúszott rólam. Nem lehetett nem észrevenni, hogy mi minden áll előttem a rangsorban.

Mindenre volt egy „majd”. Mindenre ez volt a válasz. Majd találkozunk. Majd összeköltözünk. Majd, ha felnőnek a gyerekek. Nem is. Majd ha meghal az anyukája.

Tudtam, hogy őszintétlen az egész, és nem szeret, csak a szája jár, és azt is, hogy egyetlen majdot sem gondol komolyan. Mégis hinni akartam neki, a sok-sok véletlenről azt gondoltam, hogy fontos szerepet predesztinálnak neki az életemben. Esetleg lehet, hogy csak türelmesnek kellene lennem, s megkapom cserébe a szívét.

A leckét azért mégiscsak megtanultam valahogy. Rájöttem, hogy a sok véletlennek egy szerepe volt: ébredjek rá, hogy nincs majd. Mert lehet, hogy sosem jön el.

A vége? Fájdalommentes. Nem szakítottunk. Felültetett. Megbeszéltük, hogy együtt leszünk egy napot, távol mindenkitől, mindentől. Indultam volna a megbeszélthelyre, de üzenetet kaptam tőle: „*A ma tárgyaltan. Majd pótoljuk.*”

Maradtam otthon a szabimon, egyedül és ekkor eldöntöttem, hogy ebből ennyi elég volt. Két hét múlva jelzett legközelebb, de igazából semmi lényegeset. Nem reagáltam az üzenetére.

A jelenben szakítani sem tudtunk, hiszen a kapcsolatunk mindössze ennyi volt: „*Majd.*”

Timi és a vízipálma

Viszonylag ritkán találkozok gumiszervizben nővel. Az a tapasztalatom, hogy a legtöbb nő szereti valamilyen férfi családtagra vagy ismerősre bízni az ilyen irányú feladatokat. Talán ezért is örülök, amikor nővel futok össze és kicsit elbeszélgetjük a várakozás idejét. Meg talán akkor már nem is érezzük magukat olyan egyedül és idegenül ebben a főként pasis világban...

Így ismerkedtem meg Timivel is. A tavaszi gumicsere idején a hosszú sorban épp ő volt előttem. Már ugye a neme feltűnt, aztán pedig észrevettem az autója hátsó ülésén helyet foglaló vízipálmát, s innentől kezdve hamar beszélgetni kezdtünk. Hamarosan már csak ő mesélt magáról és utasáról, a vízipálmáról.

*

„Ott kezdődött talán, hogy egy kolléganőmtől kaptam egy vízipálmát, egész pontosan annak egy hajtását azzal az indokkal, hogy aki gyereket akar, az előtte készüljön fel rá, kutyával, de minimum páfránnyal. S mivel neki nem volt páfránya, így vízipálmát hajtott le nekem azzal a feladattal, hogy megnézzük, valóban akarok-e és képes vagyok-e a gyermekvállalásra.

Leginkább csak mosolyogtam ezen, hiszen mindenképpen átgondolt lépésnek tűnt. A vőlegényemmel már hat éve együtt voltunk, még az egyetemen ismerkedtünk meg. Minden jól működött köztünk, ezért kezemben a vízipálmával, a gyerekvállalás indikátorával siettem hazafelé közös otthonunkba.

Mire számítottam pontosan? Gondolom nagy nevetgélésre, élcelődésre, de arra biztosan nem, ami fogadott. A hálósobánkban két alak húzta magára riadtan a takarót. Az egyikről rögtön tudtam ki az, a hirtelen ex jelzöt kapott vőlegényem, de másik... A paplan alól kilógó bokatetoválásáról ismertem meg. Még szép, hogy megismertem azt a tetoválást! Hisz ezzel ünnepelte meg a rettegett harmadéves szigorlatának sikerét. Egyébként is megismertem volna a bokáját, az ember azért egész jól ismeri legjobb barátnője lábát...

Akár hozzájuk is vághattam volna a pálmát, de azt hiszem a Sors előre elrendelte, hogy e növény ennél jóval fontosabb szerepet kapjon az életemben. Szimplán csak lehúztam róluk a paplant, és gratuláltam nekik. – Nem, nem vagyok ennyire úrinő, inkább ezt hozza ki belőlem a hirtelen helyzet.

Hónom alá kaptam a pálmámat, levettem a vőlegényem kocsis kulcsát, amit szintén nem értek miért tettem, hiszen sosem szerettem vezetni, mindenesetre autóba vágtam magam, a vízipálmát a hátsó ülésre tettem és elindultam..

Aztán felmerült bennem, hogy hová... A szüleim háza felé vettem az irányt, és olyan csalódott voltam, hogy el is felejtettem mennyire nem szeretek vezetni. Végig beszéltem az utat, leginkább ilyen jellegű mondatokat ismételgettem: „*Ezt nem hiszem el!*”, „*Hogyan teheték ezt velem?*”, s mivel nem akartam teljesen idiótának tűnni, környezetem egyetlen élőlényének sóhajtoztam, a pálmának.

A szüleim megértőek, kedvesek voltak és arra kértek, maradjak náluk. De nem akartam. Nem tudom miért, csak arra vágytam, hogy úton legyek és arra figyeljek, ne a bennem lévő fájdalomra. Mindenesetre pár napig velük maradtam, és álláshirdetésekre vadásztam, mert eldöntöttem, hogy új életet kezdek.

Talán nem is ez a jó szó, hogy eldöntöttem. Túl nagyképű ehhez az élethelyzethez. Inkább csak korábbi énem háttérbe szorult és hagytam, hogy valaki más irányítson helyette. S ez a másik jól csinálta, amit csinált. Ezt most megcáfolni látszik, de először is felmondtam a fix állásomat.

Otthagytam a békés könyvtári pozíciómat és egy energiatalokat forgalmazó cég kereskedelmi menedzsere lettem. – Ezt régen utazó ügynöknek hívták. Szerencsém volt, mert fiatal nőt kerestek, aki járja az országot, havonta csak pár napot tud otthon tölteni. Emiatt kevés nő jelentkezett a munkára, viszont én boldogan vállaltam e feltételeket.

Egy kis bőröndben elfértek a cuccaim. Fel sem merült, hogy a pálmát a szüleimnél hagyom. Egyrészt közeli ismerősömmé vált a *rajtakapás* nevű akció során, másrészt folytatni akartam a gondozását, hiszen gyermekre – a történetek ellenére – továbbra is vágytam.

A szüleim ágáltak a döntésem ellen, és csúnya jelzőket akasztottak volt vőlegényemre és egykori legjobb barátnőmre. Féltettek a vezetési rutinom hiánya miatt, ugyanis a jogosítványt csak azért csináltam meg, mert korunk elvárásának éreztem, de az exem szinte sosem hagyott vezetni.

A céges feladatköröm mindössze annyi, hogy az ország különböző pontjain felkeresem a termékeinket forgalmazó cégeket, bemutatom az új áruinkat, viszek nekik prospektusokat, ilyesmi. Semmi komoly. Viszont mindez azzal jár, hogy állandóan úton vagyok és gyakran szállodai szobákban alszok. Havi egyszer kell bemennem a fővárosi központba, és havonta 3–4 napot otthon tölthetek.

Hogy miért nőt kerestek egy ilyen feladatra? Elárulom. S ezzel azt is, miért vagyok benne olyan sikeres. Ez főként a férfiak birodalma, a gumiszervizekhez hasonlóan. A főnökök az itallal együtt engem is az ő bevételüket növelő terméké tettek. S én növelem, igencsak! Csinos, egyedülálló, fiatal nő vagyok. A férfiak azt hiszik azért, mert a kalandot keresem. Kihasználtak volna minden alkalmat, hogy az ágyukba cipeljének, de nem igazán sikerült nekik. Viszont

akkor is nyitottabbakká válnak a termék iránt. Valójában sokszor én vagyok a termék, nem az ital.

Kevésbé érdekeltek a férfiak, a történetek feldolgozása hosszú út volt, és ezen nem alkalmi partnerekkel akartam elindulni.

Egyébként hamar kiderült, hogy szeretek vezetni és egész jól is megy. Azt hiszem, ezzel jóval több nő lenne így, ha a párja nem magyarázná belé az ellenkezőjét...

A barátnőm árulása legalább ennyire fáj. Talán jobban is, hiszen a vőlegényem egy pasi volt, de ő a barátnőm, szinte a testvérem. Hiányzott... Már nem volt kivel megbeszélmem a lelki és mindennapi életem történéseit. Az egyetlen lény, aki hűségesen kísér az utamon, a vízipálmám. Igaz, neki sok választása sosem volt, egyszerűen viszem magammal mindenhova. A hátsó ülésen jól elvan, miközben én mesélek neki a múltamról, a jelenemről, terveimről. Olykor elparodizálok neki a nyomulós partnereinket, s minden szerénység nélkül állíthatom, némelyik egész jó alakítás. A pálmám pedig mindent végighallgat, olyan némán, hogy az már szinte figyelemnek és megértésnek tűnik.

Kétségtelenül kevesebb gond van vele, mint egy állattal, de azért őt is gondozni kell, s ő ezt meghálálja. Sokat nőtt és terebélyesedett, mióta nálam van. Közel egy méteres, és negyedévente át kell ültetnem. Az biztos, hogy nem kell megállnom, mert pisilnie-kakilnia kell, vagy szeretne futni egy kört. Viszont nyáron naponta kétszer meg kell itatnom. Ilyenkor megállok, kiveszem az autóból és alulról megöntözöm, amíg ő felszívja a vizet, addig én eszek. Úgyhogy legalább nyáron fixen megvan a napi két étkezésem, általában egy bevásárlóközpont parkolójában. A hőségben mindig úgy parkolok le, hogy amíg tárgyalok, árnyékban legyen az autó. A hideget nem szereti a növénykém, egyszer sajnos megfázott, azóta kínosan ügyelek rá, nehogy a hideg autóban felejtsem. Tavasszal és kora ősszel az autóban éjszakázik. Télen a szobámban alszik, az ország bármely pontján is legyen az a szoba. Eleinte különleges alkalmakkor vettem neki díszeket, de mivel úgy nézett ki, mint egy giccses karácsonyfa, lemondtam erről.

Elmondva mindez macerásnak tűnik, ugye? Pedig nem az. Ezekért az apró törődésekért cserében van egy barátom. Egy igazi barátom, aki mindig meghallgat és soha nem él vissza a tőlem kapott információkkal. Nagyon sokat segített a történetek feldolgozásában. Most már jól vagyok. Nem szedtem gyógyszereket, nem jártam pszichológushoz, és nem kürtöltem világgá a fájdalmamat. Lerendeztük, vagyis ledolgoztam itt, autón belül.

A sikereimet illetően sokat köszönhetek neki. Ja, amúgy Pálmának hívják. Sokára jöttem rá, hogy létezik egy ilyen női név, és ezt mintha ráöntötték volna. Az emberek megjegyznek,

és kíváncsiak lesznek rám, amikor meglátják, hogy gyerekként hurcolom a pálmámat. Nyitottak lesznek irányomban és ennél jobb kiindulópont nem létezik tárgyalásokhoz.

Gondolom, én vagyok a bolond lány a pálmájával, de alapvetően nem érdekel, ki mit mond rólam a hátam mögött, mert ugye az emberek azért leginkább ott szeretnek beszélni.”

*

Nagyjából eddig tartott a Timivel folytatott beszélgetésem, mert sorra került. A gumicsere után vidáman dudálva hajtott el mellettem, a hátsó ülésen a vízipálma rutinos utasként meg sem moccant a szerviz előtti éles kanyarban.

Igaza volt. A többiekhez hasonlóan én is megjegyeztem és alakja elevenen élt bennem.

Olyan jó fél év múlva találkoztam vele újra. Először az autóját ismertem meg, de a hátsó ülésen nem volt ott a pálma, csak egy kis edényke valami zöld száakkal.

Bevallom, megvártam... Ügyvédhez kellett volna sietnem, de nem tudtam parancsolni a kíváncsiságomnak.

Rögtön megismert, s örömmel mesélte, hogy találkozott valakivel, akiben meg tud bízni. Pálma a férfi nappalijába került, azok ott hátul a hajtások. Nem értettem, miért nyugdíjazta le hű társát. Széles mosollyal mutatott pocakjára, mert kell majd a hely a babaülésnek! Hajtatott néhány új hajtást, mert ugye mégsem válhat meg Pálmától, de az autóban csak kisebb tér jut neki. Az állásától is elbúcsúzik, mert igen, valóban nem családos nőnek szóló munkakör.

Büszke voltam rá, és vagyok mind a mai napig. Rá, és Pálmájára egyaránt.

Egyszeri Puszogmány esete a krumplival

Történetünk egy nyári reggel kezdődött Nyíregyháza Örökösöld kisállat vásárán. Első látásra beleszerettem egy fekete-fehér törpenyúlba, akit örömmel vittem haza.

Otthon naivitásom új szintre lépett, amikor megpróbáltam összebarátkoztatni Dorka nevű kerekese kutyámmal. Dorka két lábon és két keréken közlekedve csak kevés lényre jelentett fenyegetést, de a barátságos törpenyúl e kategóriába tartozott.

Így hát az új jövevényt édesanyám gondjaira bíztam, aki egyre nagyobb szeretettel gondozta (etette, futtatta, fésülte) a Puszogmány névre keresztelt jószágot, akiről időközben kiderült, hogy kevésbé törpe, viszont annál inkább öntörvényű és hangulatingadozásai közben elkövetett agresszív kilengései alapján bizonyára némi vérnyúl felmenővel is büszkélkedhetett.

Édesapámmal visszatérő szlogenünkké vált, hogy krumplit javasoljunk a durcás nyúl mellé – a mi pocakunkba és ne az ő etetőtáljába. A rozsmaringos sült nyúl burgonyaágyon fantazmagóriával hecceltük Puszogmányt és édesanyámat.

Nyuszika nőtt, növekedett, aztán törpenyúl létére egész nagyméretűre cseperedett, s inkább ő hergelte Dorkát. Évekkel később egy tavaszon követte Dorkát az örök vadászmezőkre, a jázmin bokor alatt pihenik álmukat.

Kora nyáron édesapám valami furcsaságot vett észre, de nem szólt addig, amíg biztos nem lett benne. Puszogmány sírján egy hatalmas krumpli bokor nőtt és azóta is minden évben.

Ez Puszogmány évenkénti túlvilági ajándéka nekünk, akik annyiszor cukkoltuk őt a krumplival.

Kuplung háromszor

Van egy kedves ismerősöm, aki nemzetközi fuvarozással foglalkozik. Már hosszú évtizedek óta távoli vidékek barangolója, családjától messze keleti földeket ró. Közben gyerekei is felnőttek és ő kicsit idegen lett szerettei körében. Saját bevallása szerint egyetlen lény örül neki őszintén, amikor hazaér: a kutyája – Kuplung. Mert hogyan másként is hívhatnák egy kamionsofőr kutyáját? Ő már a második Kuplung, az elsőt még gyerekfejjel kapta. Német juhászkutya, ahogyan az előző is az volt. Sajnos már igencsak öregecske eb.

Kuplung gazdája néha meglátogat, amikor itthon van és ilyenkor egy kávé mellett beszélgetünk kicsit.

– Hát persze! – néz rám, mintha valami butaságot kérdeztem volna azzal, hogy a következő kutyája is németjuhász lesz-e.

- Még szép. És az is Kuplung lesz. Ő lesz a harmadik a sorban. Hamarosan elhozom, hogy megtanulja Második Kuplungtól azt, amit ő Első Kuplungtól tanult meg. Szerintem ő már életem végéig el fog kísérni. – Beleszív a cigijébe, majd sóhajtva fújja ki a füstöt. – Háromkutyányit fog kitartani az életem. Hát nem érdekes?

Ráadásul a három kutya mintha egy és ugyanaz lenne...

S Önök, Kedves Olvasóim?

Önöknek hány kutyát adott a Sors kísérőként az életnek nevezett útra?

Esetem a fantommacskával

Az egész ott kezdődött, hogy büszke háztulajdonos lettem és a házhoz, portához ingyen szolgáltatásként kaptam egy láthatatlan macskát.

Legalábbis sok nyom arról árulkodott, hogy lakik nálam egy macska, azonban sem én, sem családtagjaim nem láttuk még soha. A rövid ideig üresen álló házba beköltözött egerek megfogyatkoztak, majd eltűntek, és a hálából a pinceajtó elé letett ételmaradékoknak is rendre nyoma veszett. A kertben gyakran láttam egy vörös, illetve egy szürke macskát, így biztosra vettem, hogy kettejük közül az egyik vadászik nálam.

Egy májusi hétfőn borzasztó vihar csapott le ránk. Úgy fújt a szél, hogy már-már Óz történetében éreztem magam. A házat szerencsére nem kapta fel a szél, de kisebb károk sajnos keletkeztek. A pincebeli helyzet feltérképezéséig csak szerdán jutottam el. A mélybe vezető öt meredek lépcsőt sár borította, ami a heves esőzés következtében az ajtó és a küszöb közti résen zúdult alá. A pince alsó lépcsőfokán hatalmas létra áll, ez vezet fel a padlásra. Gondoltam, inkább nem mennék le a lépcsőn, csak ha megszárad a sár, nehogy elcsúszzak és összetörjem magam. Már fordultam volna vissza, amikor valami furcsát vettem észre a létra tövében. Beljebb hajoltam, villanyt gyújtottam, majd a felismerés után majdnem ugrottam egyet.

Egy döglött fekete macska feküdt ott. S van úgy, hogy az emberben egyszerre millió egy dolog szalad át. Először dühös lettem, hogy „*ez is idejött nekem megdögleni*”, aztán enyhe cinikus roham kerülgetett, mert eszembe jutott az a rész *A három amigó* című filmben, amikor lelőtték a láthatatlan lovagot. Ezt követte a háritás, vajon kinek fogok szólni, hogy tüntesse el a holttestet?

Néztem azt a szegény jószágot és győzködtem magam, hogy gyorsan találjak ki valamit, hisz mégsem kellene ottmaradnia túl sokáig.

Eszembe jutott *a Kis Herceg* rókája. *Felelős vagy azért, akit megszelídítettél*. Márpedig látatlanul is kisegítettük egymást, ő vadászott, én pedig hálából ettettem.

A lépcsőn lefelé már gimis olvasmányaim köszöntek vissza, élükön *Stephen King Állattemetőjével*. Bevallom, a lépcső aljáig való lesompolygásom közben végig azt vártam, hogy a szerencsétlen jószág szemei kinyíljanak, felpattanjon fektéből és hegyes szemfogait rám villantva elmeneküljön.

Leértem mellé és csak arra tudtam gondolni, hogy én ezt nem... Egyedülálló nőként inkább édesapámra bízám ezt a feladatot... Aztán elszégyelltem magam; ideje felnőni...

Így hát megtettem az utolsó lépcsőfokot is és megállapítottam, hogy szegény macska örökre és végérvényesen elhalálozott.

Lelkem egyik szegletében felmerült egy kérdés. Nem vagyok ugyan babonás, de egy dologban javíthatatlan vagyok: autóban ülve (bármely ülésen) keresztet vetek az előttem átszaladó négylábúak láttán. Először csak a fekete macskák esetén tettem így, de aztán eszembe jutott, hogy sötétben minden macska fekete, s ezután diszkriminálás nélkül minden macska láttán keresztet hánytam. Aztán messziről a kisebb kutyákat macskáknak nézve szintén jött a mozdulatsor, főként miután elolvastam, hogy a középkori babonákban a fekete macska és a fekete kutyák egy elbírálás alá estek. Innen egyenes út vezetett a színre és fajtára való tekintet nélküli keresztvetéshez.

Szóval feltettem magamnak a kérdést: *a döglött fekete macska vajon balszerencsét hoz...?*

Dilemmámmal birkózás közben feljöttem a felszínre, megkerestem az ásót, a kapát és a lapátot, és megástam a kert végében a sírt. *Harry Potter* járt az eszemben, aki varázsló létére kézzel ásta ki *Dobby* sírját.

Amikor már elég mély lett a sír, kesztyűt húztam és a holttestet fellogisztikáztam a lapátra. A sírhoz vittem és behelyeztem szegény jószágot. Visszalapátoltam rá a földet és rájöttem, mi a világ legborzalmasabb hangja. A föld dobbanása a koporsón. Örültem, hogy ez elmaradt...

A sír köré közepes méretű köveket szedtem, hogy megjelöljem, hol lakik ezentúl egykori majdnem macskám. Még mindig hiányérzetem volt, ezért metszőollót ragadtam és a virágos kertből csodaszép rózsákat szedtem a sírra.

Ott, a köves-rózsás sírnál újabb olvasmány jutott az eszembe, ahogy szétnéztem a portámon. A *Száz év magányban* Macondo akkor lett igazi település, amikor meglett az első sírja. Ezt éreztem én is. Most már ide tartozom. S azt, mennyire rosszul gondolják az emberek, amikor azt vallják, hogy „*az vagy, amit megeszel*”, mert nem erről van szó. Az vagy, amit olvasol, amit magadba szívsz, amit az agyad elraktároz és egyszer csak előás onnan, ha érzelmi megrázkódtatás ér. Nemcsak az egerek kipusztítása miatt, hanem azért is hálás vagyok a láthatatlan macskámnak, mert segített felismerni, mi/ki is vagyok. Negyedrészt pszichotriller, negyedrészt gyermekese, negyedrészt fantasy és negyedrészt romantika.

A macskahűségről

Avagy mihez is hűséges a macska: a házhoz vagy az emberhez?

Sokáig nem volt macskám, mivel a macskatartás rendkívül túldimenzionált elfoglaltságnak tűnt mások szájából. Rengeteg szlogent hallottam, onnan kezdve, hogy a macska szeretetért meg kell dolgozni, egészen odáig, hogy a cicák a világ legegoistább lényei.

Aztán úgy hozta az élet, hogy nekem is lett két macskám, igazából azért, hogy szórakoztassák a kutyámat, aki távollétemben végig a kapunál nyüszített. Az összeszoktatás megtörtént, s a két apró, tenyeremben elférő pamutgombolyagból viharos gyorsasággal félfelnőtt macskák lettek, akik az immár a társaságukban megnyugodott kutya hátán békésen elsziesztáznak egész nap.

Eleinte a pincében laktak, és tevékenységüket elnézve egy életre megfogadtam, hogy nekem a házon belül biztos, hogy soha nem lesz macskám. Minden mozdítható, ráugorható tárgy a földön fekvé kötött ki és nagyon nem olyan állapotban, mint amilyenek én szerettem volna látni. Aki megfigyelte már a macskák játékát, az biztosan egyetért azzal, hogy a macskák született gyilkosok és nem mondtak le ragadozói mivoltukról. A játékelemek nagy része könnyen felismerhető, amikor látjuk őket vadászni és játszani az áldozattal.

Egyébként viszont sokkal kevésbé macerás lények, mint azt a macskatartó fanatikusok szavaiból véltem kicsengeni. Amennyiben nem zavar minket, hogy felborítják a virágainkat, sötét és keskeny lépcsőkön imamalomként forognak előttünk, meg úgy általánosan, terroristákkal osztjuk meg az életünket, akkor sok szép pillanatot szerezhetnek nekünk.

És a macskák is elérem szaladnak köszönteni, amikor hazaérek. Hogy a leendő vacsora ígéretében bízva? Biztosan igen. De ettől még nem kell elítélni őket, sejteni vélem, hogy a kutya kitörő lelkesedése részben ennek szól, illetve mindenki, akinek van párja, tisztában van vele, hogy az esti találkozás során a „*Mi lesz a vacsora?*” kérdése viszonylag hamar elhangzik a férfi szájából.

Mindent összevetve úgy gondolom, hogy a macska és a kutya sokkal kevesebb dologban különbözik egymástól, mint eddig hittem. Ha szeretjük őket és törődünk velük, ők is szeretnek minket, a maguk módján. S a kutyások-macskások közötti határvonal azért van, mert mi egyszerűen szeretünk határvonalakat húzni. Nem bírjuk az egységet, kényszeresen azt keressük, ami elválaszt, nem pedig azt, ami összeköt. Aki úgy gondolja, hogy felnagyítom a helyzetet, az

bátran szörfözzön az interneten, olvasson kommenteket, és rá fog ébredni, hogy még egy egyszerű időjárás jelentés is mekkora indulatokat, szélsőségeket képes kiváltani.

De visszatérve az alapkérdésre: kihez, vagy mihez is hűséges a macska?

A ház, amiben lakom, egy olyan ház, amiben korábban is laktam, egy pasival, két macskával és két kutyával. Szakításkor az emberek nemcsak a javaikon osztozkodnak, hanem az állatkáikon is. A kutyák egyértelműen hozzám tartoztak, így ők velem tartottak, a macskák pedig maradtak a pasival együtt. A véletlenek és a cseles sors úgy hozta, hogy végül visszakerültem a házikóba, de mivel az egyik kutya előtte elpusztult, csak egy ebbel költöztem. A szomszédok azt mondták, hogy a macskákat az ex elvitte magával. Bevallom, nem bántam különösebben.

Aztán egyszer a pincében elmélyült motoszkálás (fűtés) közben azt éreztem, hogy valaki néz. Megfordultam és az ajtó mögül fehér fejével kikandikáló macska viszonzta pillantásomat. Először azt hittem, a saját lánycicám az, de aztán rájöttem, hogy ők a kutyával együtt a műhelyben melegednek, ezért a sajátjaim eledelének védelme érdekében jó erősen ráordítottam, hogy „*Sicc!*” Ez elérte a kívánt hatást, a váratlan vendég megfordult és elszaladt. Ekkor láttam meg teljes méretében. Hatalmas jószág, hófehér bundával, egyedül csak a farka szürke. A felismeréstől felsikoltottam, mert rájöttem, hogy az egyik régi, közös macskánk jött haza. Utána kiáltottam, ő pedig megállt, azt hiszem, megismerte a hangomat. Beszéltem kicsit hozzá, ő pedig egyetlen jellel reagált minderre. Ugatásszerű nyávogással közölte velem: "*MÁÚ*".

*

A magukat állatvédőnek, de kerítésen belül állattal nem rendelkező emberek biztosan elítélnék, ha bevallom, már nem is emlékszem, hogyan hívtuk régen ezt a macskát. Bármi is volt a neve, újat kapott. Most már ő Máú, a környék legnagyobb kandúrja, aki hazatért onnan, ahová elvitték. S mivel a láthatatlan macskám már tavaly májusban elhunyt, a terroristanövendékeim pedig elkényeztetettebbek annál, hogy egerésszenek, egyáltalán nem bánom, hogy van egy macska, aki rendet tesz a padláson ólálkodó egerek között.

Máú is kap kosztot, a kvártélyról egyébként sem én rendelkezem, hiszen ő tért haza. Ugyanannyi joga van ott lenni, mint bármelyikünknek. S ha egyszer úgy adódna, hogy elköltözöm, tudom jól, hogy az új lakók a ház mellé egy macskát is fognak kapni.

A viszonyunk szépen javul. Már nem fut el előlem, ha meglát, de azért tartjuk a tisztes távolságot. Hiányzik, ha egy-egy este nem látom, és a kajája reggelre is érintetlenül marad. De idő kérdése és mindig hazatér.

Máú miatt kezdtem el felgöngyölíteni a kérdést, hogy vajon kinek van igaza. Nagyapáink régi mondásának, hogy a kutya az emberhez, a macska a házhoz hűséges, vagy napjaink

macskafanatikusainak, akik szerint a macska természetesen a gazdihoz hű. A véleményeket olvasva megint határvonalakat találtam. Egyfajta népi–urbánus vita bontakozott ki előttem, amely szerint a vidéki macskák a házhoz, a városiak az emberhez hűségesek. Merthogy a vidéki macska az urbánusok szerint csak maradékokat kap, és rá van kényszerítve az önellátásra, így nyilvánvalóan a territóriumához hű. Akik ezt ennyire leegyszerűsítve látják, azok még nem vették a fáradságot megnézni, hogy a „*vidéki*” macskák jelentős része szintén jól van tartva, és nem akarnak tudomást venni a városokban kukából guberáló macskákról. Pár évtizeddel ezelőtt orosz tudósok kutatták, hogy a macskák vajon képesek-e hazatalálni. És igen. Volt, amelyik pár hét, volt, amelyik pár hónap alatt, de hazatértek.

Máú mindenesetre hazaérkezett, újra birtokba vette a vadászterületét, és elfogadta azt, hogy ismét az élete része vagyok.

A macskahűségre vonatkozó kérdésre pedig a válasz nagyon egyszerű. A macskák nem a házhoz és nem is az emberhez hűségesek. Egyszerűen csak *önmagukhoz*, s ezt bizony mindannyian irigyelhetjük tőlük.

Így sétáltak Ti, avagy macskát hámjáról

Városban sok furcsaságot lát a vidék lánya, ezek jelentős részén (pl. öltözködés, amit egyesek divatnak mernek hívni) már fel sem akad, de azért mindig történik valami, ami vizuális kihívásként örökre a retinájába ég.

Legutóbbi városban töltött napjaim során láttam egy ötven körüli, kifejezetten normálisnak tűnő férfit egy teljesen átlagos, mondjuk ki: házimacskát sétaltatni, macskahámmal. Mások biztosan nem akadnak fel ezen, de én még úgy tudtam és tapasztaltam, hogy a macska ragadozó, aki ugyan házi kedvenc, de szabadságpárti.

Bennem sok minden felmerült, többek között az is, hogy ez egy egyedi eset, melyet a cica átmeneti betegsége indokol. Barátnőm tagadóan rázta fejét, mert észrevétele szerint a gazdi macskasétáltató szokása évek óta tart és túllép az idényjellegen. Barátnőm arckifejezését látva azt az opciót is elvettem, mely szerint ez csak nekem szokatlan eljárási mód, pedig a hámból kiindulva kénytelen voltam azt a megállapítást tenni, hogy a macskasétáltatásra komplett iparág épült, mely macskahámok gyártására specializálódott.

Persze tudom én, hogy milyen veszélyeket rejt magában a macskák élete, a szüleimnél egész konkrétan a *Kedvencek Temetőjét* le lehetne forgatni, és emlékeim szerint csak 1, azaz egy cicánk pusztult el természetes módon.

Mindezek ellenére azt gondolom, érzem és tudom, hogy a macska szabadnak született. S adódik a kérdés, hogy tudja-e ezt maga a macska? Konzultáltam élővilágban módfelett járatos, mondhatni szakemberrel, hívjuk őt a továbbiakban K. F. -nek, aki biztosított róla, hogy igen, a macskák ösztönei megsúgják, hogy nem póráz végére születtek.

Mindennek van másik oldala, s lehet ezt úgy is tekinteni, mint a madarak védelmében született biztonságpolitikai óvintézkedés, de ha a madarakat néznénk, akkor a városokban is többen etetnék őket a téli időszakban. Ehelyett városlakó ismerőseim hosszasan bizonygatják, hogy szívük szerint így járnának el, azonban társasházban laknak, s ami bemegy a madarakba, az ugye ki is jön más formátumban... Szóval a panel élet törvénye felülírja a madártani szakemberek tanácsait.

Ne felejtsük el azt sem, hogy a macskahám összeköti a gazdát jószágával, tehát a gazdi is ugyanolyan rab. Talán még inkább, hiszen a gazdi feltehetően hallott már arról, hogy a macska ragadozó, akinek helyre és élettérre van szüksége, csak hogy a gazdi ezt nem tudja neki biztosítani, hiszen önmagának sincs elég. Ahogy K. F. megjegyezte, *"a macskafélék közül a vadmacska és az abból kifejlődött házi macska az evolúció csúcsa. Tökéletes ragadozó."*

Nem kívánok pálcát törni, távol áll tőlem a szándék. Vidéki lányként csak értetlenkedem. S készítem magam arra, hogy legközelebbi városi kiruccanásomkor a kígyóbűvölő házi kedvencén gördeszkát fogok látni.

Én, a sírásó

Annyi okos könyvet olvastam már, hogy eljött az ideje annak, ne csak a mások életében, hanem a sajátomban is megértsem mi a helyzet tulajdonképpen. Profin látni mások hibáit, ezt mindannyian tudjuk. Könnyű mások lelkében észrevenni a gubancot, bár feloldani ritkán kell nekünk. Önmagunkban meg olyan jól elkendőzzük a valóságot. Számomra mégis eljött az igazság pillanata, amit nem igazán neveznék analizálásnak, mert helyesebb szó erre az *önkritika*.

Szívesen megosztom "szak"-nak nem jellemezhető véleményemet, mert annyira nem érzem különlegesnek magamat, hogy ne tudjam, mások is járnak hasonló cipőben. Harmincas éveimben járó, egyedülálló, tanult nő vagyok. Nem szépítem, főállású sírásó. Ez viszonylag több dologból tevődik össze. Először is, kapcsolatgyilkos vagyok. És van bennem annyi színészi véna, hogy mindezt elkendőzőm. Az ártatlan áldozat szerepét játszom, akit mindenki csak bánt...

Merthogy sok más érzékeny emberhez hasonlóan megszoktam azt, hogy az ember lelke sérülékeny, és olyan fájdalmakat szenved el, amiket csak a „*lelkisebb*” típusok szoktak. Aztán megtörténik a szokásos visszakapcsolás: érzek–fáj, nem érzek–nem fáj; ergo, nem kell érezni. Csakhogy az érzések akkor is megmaradnak, ha mindennap sokszor elismételjük, hogy elmúltak. Hosszú évek kitartó munkájával meg lehet ritkítani őket, de kiírtani nem feltétlenül sikerül.

A mélyben tovább sajognak és kíméletlenül küzdünk ellenük.

S persze titokban reménykedünk, hogy majd megtaláljuk azt az egyet, aki mellett nem kényszerülünk önvédelemre. Leírva ez jobban mutat, mint a gyakorlatban. Ugyanis próbálkozunk, de csak kevés sikerrel, és tudjuk, hogy az ember társas lény, meg ilyesmi, de az az egy csak nem akar összejönni. Mivel senki sem tudja pontosan, hogy miként is néz ki az „*igazi*”, sötétben tapogatózunk. Feltételezések vannak, de konkrétumot senki sem mondhat biztosra. Néha kezdem azt érezni, hogy a világon mindenki a „*Keresd a Nagy Őd!*”-et nevű zsákbamacskát játssza.

Én is játszom, persze, hol aktívabban, hol szorgalmasabban, hol pedig ímmel-ámmal, mert a sötétben tapogatózás nem tartozik kedvenc elfoglaltságaim közé.

Ehhez jön még valami kimondhatatlan félelem. Nagy segítség lenne, ha legalább tudnám, pontosan mitől is félek. De mivel nem tudom, én lettem a környék sírásója.

A pasizás önmagában nem okoz gondot. Általában találok egy olyat, aki van. Nem feltétlenül valaki, vagy mellettem, hanem csak úgy belép az életembe. S az elején minden olyan szépen alakul! Tartós kapcsolatban élő ismerőseim szinte már irigykednek is. Aztán történik valami, ami miatt megindul az önvédelmem, és elkezdek bezáródni. Néha ez konkrét, megtörtént dolgokhoz köthető, de van, amikor csupán az én pszichémben zajlik le az ok. Egyszerűen csak elzárkózom, és a zárt kapuk politikáját folytatom. A játszótársam, aki inkább csak ebben a játékban a párom, semmint az életben, van, hogy küzd értem, és van, hogy elfogadja, hogy reménytelen eset vagyok. Senki nem érti, mi a gond. Egyszerűen csak szomorú leszek, és keresni kezdem, hogy mi a baj. S ha nincs baj, akkor is találok. Alig várom, hogy kiléphessek a kapcsolatomból és titokban elkezdem ásni a sírt. Mivel senki sem tökéletes, a sír szépen mélyülni kezd, miközben magamra olajat locsolok, hogy ki tudjak csúszni az esetleg utánam kapó férfiak ujjai közül. El kell mondanom, hogy erre csak ritkán kerül sor. A férfiak legtöbbször megvonja a vállát, és nyugtázza, hogy vége lett.

Én pedig állok a gödör szélén és az alkalmas pillanatban belököm az egészet a mélybe. Miközben ásót ragadok a föld visszaszórásához, lelkemben valami kimondhatatlan boldogság és nyugalom árad szét. A legjobb szó rá az, hogy szabadság!

Végre nem kell megint akkor is üzeneteket írogatnom, amikor nincs hozzá kedvem, de a másik várja, és szeretnék a kedvében járni, meg úgy általánosságban, elmúlik a megfelelési kényszerem, ami főként csak bennem fakad, ám azért az aktuális párom is inkább csak szavakkal hangoztatja, hogy „*olyannak fogadlak el, amilyen vagy*”, miközben a szeme sarkában, vagy a hanglejtésben ott van a cáfolat: „*egy frászt*”. Ráadásul engem mind nevelni akar, és sajnos úgy, hogy ehhez a megfelelő tudással nem rendelkezik. Bevallom, már végtelenül untatnak a szóról szóra egyforma mondatok, gondolatok. Az, hogy két nap múlva halálosan szerelmesek lesznek belém, de amikor pontot teszek a végére, akkor még annyit se mondanak, hogy „*Légy boldog!*”

Sok halom emelkedik már a kapcsolati temetőmben. Miközben vidám táncot járok földes kézzel, egy-egy szomszédom átkiabál:

– Meg fogod még ezt bánni! Nem akarsz gyereket? – ilyenkor mindig megvonom a vállam, és a sírokra nézek. Nagyon sokat épp emiatt emeltem, mert én akartam, a másik meg nem.

Visszatért lelki nyugalmammal titokban mosolyogva fogadom az őszinte részvétet kívánókat. Tudom ám, hogy úgy őszinték ők, mint én a kapcsolataimban... Sokan irigykedve figyelik, nehogy egyszer jobb halat fogjak ki a zavarosból, mint nekik van otthon. Mások attól tartanak, hogy ebben is sikeres leszek. – Mert nekem minden sikerül az életben, ugye.

Akik jól ismernek, azok fogadóirodát működtetnek, hogy vajon most meddig bírom...

Ez így még jól is hangzik, csak hogy van egy gond. Mindig ugyanaz a gond!

Képtelen vagyok elég mély sírt ásni és az életemben szerephez jutó férfiak mindig kimásznak a sírból. Rossz zombiként megjelennek.

Eltelik – esettől függően változó mennyiségű – idő, és felbukkannak az életemben. Eleinte erős vagyok, meg kemény, meg mérhetetlenül magabiztos, aztán felszakad mindaz, amit a kapcsolat idején megpróbáltam elkendőzni. Az érzések, amikről próbáltam akkor elhítni, hogy belőlem hiányoznak, feltörnek. Megérint a másik, és felszakad bennem mindannak a hiánya, ami megvalósulhatott volna az adott kapcsolatban. Mivel ez csak spekuláció, én meg mazochista vagyok, általában nagy, boldog családot látok, ahol az unokák gyűrűjében párommal még az öregkor derekán is szerelemmel nézünk egymásra.

És én balek, ezt a fantazmagóriát ritka alkalmaktól eltekintve nem tudom magamban tartani. Először megosztom a barátnőimmel, majd sajnos a feltámadttal is, és utóbbi rendkívül kényes helyzeteket tud produkálni, amik megerősítenek abban, hogy nincs értelme hallgatni az érzéseimre. Elmorzsolok pár könnycseppet (a három már bőven elég szokott lenni), depizek egy estén át, tőlem belevalóbb barátnőim pedig megkocogtatják a vállam, hogy hoztak nekem valamit.

Az ásómat.

És most már nem hagyják, hogy félmunkát végezzek. Ott állnak felettem, és nézik, hogy ebből már ugye nem fog kimászni. Szomorkás mosollyal veszem tudomásul, hogy egyedül még egy sírt sem tudok megásni becsületesen.

És nyugalomra helyezzük a delikvenst.

Nem mondom, hogy amikor nagyon rossz kedvem van, és magányosnak érzem magam, nem mozdul meg egy-egy sír. Dehogynem. De már nem másznak elő.

Titokban bízom benne, hogy majd egyszer akad olyan, akit elsőre sem szeretnék eltemetni – merthogy szíve mélyén egy sírásó is lehet optimista.

S azt mondtam, önkritikát gyakorlok. Ez őszinteséggel is jár, ami az emberi kapcsolataimban alap, csak a szerelmi viszonyaimban hiánycikk.

Azt hiszem, minden siránkozásom ellenére én élvezem mindezt.

Merthogy annyi kaland vár még rám! Ezért az ásót betámasztom a bejárati ajtó mögé, hogy ne kelljen érte messzire mennem....

Hold és Nap

– Nem, egyáltalán nem hiszek a feng shuiban, a kelet bölcsességében, a nyugat misztikájában – gondolta, miközben a kalapácsot keresgélte a konyhaszekrény alsó fiókjában. – Még hogy egy képtől rendbe kerül az életem, ezt a bolondságot! – mormogta a foga között. A kalapácsot hamar megtalálta és a kis szögek is rögtön a keze ügyébe kerültek. Ezen őszintén meglepődött, csak ezt önmagának sem vallotta volna be, mert nagyon ügyetlen volt a barkácsolásban és a lakásában a képek feltétele is komoly gondot okozott neki. Egyszerűen nem találta soha a kalapácsot, a szögek elbújtak, leestek, elgörbültek, kiestek a falból a munkálat során. Hanna mélységesen elutasított minden természetfölötti jelenség lehetőségét, pedig ilyenkor még benne is felmerült, hogy lehet, nem kellene kitennie azokat a képeket a falra. Persze kitette. Harcolt a dacoskodó tárgyakkal, de végül felrakta a képeket az általa kijelölt helyre. Győztem! – mosolyodott el az emléken. Aztán gyorsan leintette magát. – Még szép, hogy győztél ezeken a tehetetlen tárgyakon!

Hanna megrázta a fejét, hogy kiűzze belőle a sehová sem vezető gondolatokat. Fekete, félhosszú és szigorúan egyenes hajfürtjei lágyan követték a fejmozdulatát.

– Koncentráljunk a múlt helyett a jelen feladataira! – biztatta magát fennhangon és a konyhapultra tett képre nézett, melyen egy teljében lévő Nap ontotta vidám sugarait, a képből áradt az erő, az energia, az éltető fény és a meleg. Igazából nem kép volt, hanem egy Hanna édesanyja által kivarrt, bekeretezett gobelin. Hanna bámulattal nézte az apró kis öltésekből kibontakozó Napot, melynek bal orcája idősebbnek, érettebbnek tűnt, a jobb – mondhatni keleti – orcája fiatalabbnak mutatkozott. Micsoda hülyeségeket látok bele ebbe a képbe! – motyogta, de elhallgatott. Az ő racionalista, könyvelő agya, a számok bajnoka is tudta, mit lát, hiába akarta lebeszélni magát róla.

Ez az egész furcsaság, hogy észreveszi az ilyen finomságokat, sőt felismeri rejtett tartalmukat, egy éve kezdődött az életében. Heteken át arra ébredt, hogy fáj a szíve és a mellkasát szorítva ült az ágyon. Senki nem volt mellette, hogy megölelje, megnyugtassa vagy orvost hívjon. Hanna egy ideig nem szólt erről senkinek, csak elment a házi orvosához, aki továbbküldte őt a kivizsgálásra. Az ottani doktornő a vizsgálatok után szintén tovább küldte, mert a tünetek okát nem testi, hanem lelki tényezőkre vezette vissza, azonban Hanna szigorú arcvonásait látva erről inkább hallgatott. Így került egy természetgyógyászhoz, aki első találkozásukkor gyógytea javallat helyett hosszan kérdezősködött Hannától a magánélete, érzései és minden más szemmel nem látható dolog iránt. Hanna kelleetlenül válaszolt, néha

ugyan gondolt arra, hogy nem megy el többet ahhoz a természetgyógyászhoz, hiszen teljesen úgy viselkedik, mintha pszichiáter lenne. Azonban a szívszorítása nem múlt el és a félelme újra és újra rávette, hogy elmenjen „ahhoz a nőhöz”, ahogyan ellenséges pillanataiban titulálta a természetgyógyászt.

Egy reggel Hanna az ébresztőóra hangjára ébredt, ami azt jelentette, hogy nem a szíve szorítására. Mellkasához nyúlt, szíve nyugodt ritmusban vert. Hannának eszébe sem jutott, hogy az elmúlt alkalmakkor a természetgyógyász hölgynek kérdeznie sem kellett, mert Hanna már magától mesélt önmagáról. Elmondta miként hagyta el a vőlegénye s ő hogyan zárkózott magába és él egyedül hosszú évek óta. A természetgyógyász meghallgatta és mindenféle feladatokat adott a nőnek. Hannának például listát kellett írnia mit jelent számára a Nő, a Férfi, mit szeret magában, mit szeretne jövődöbeli Társában. Mert a természetgyógyász ezen a sokadik találkozáson megnevezte Hanna szívritmuszavarának okát: szeretetlenség, és első javallata a Nőiség helyreállítása volt. Hanna továbbra is fenntartásokkal kezelte ezeket az információkat, azonban a materialista, racionális lényének is be kellett látnia, hogy a listák írása közben és után egyre jobban érezte magát. A természetgyógyász cseppeket írt fel neki „Holdanya” erősítésére. Hanna egyre kiegyensúlyozottabbá vált, könnyebb lett a menzese és nőiesebb ruhákat vásárolt, többet mosolygott. Hónapok múlva a természetgyógyász a következő feladattal bízta meg: a női energiák helyrebillentése után következhet a Nap, azaz a Férfi Hanna életében való megjelenése. A nő számára ez a mondat nem volt teljesen érthető, de tette, amit a természetgyógyász mondott, tehát helyet csinált a szekrényében, az ágyában, hogy jövődöbelijének legyen hova érkezni az életében. A kiadott feladatokat a számok világához szokott agya a megszokott precizitással, ugyanakkor hitetlenséggel végezte el.

– Ebben nem kell hinni – mondta neki a természetgyógyász –, ez működik! – majd felnevetett. – Egyébként is az utolsó feladatnál járunk! – s elmondta a megbízást, Hanna kifizette a számlát és elbúcsúztak egymástól.

– Ez nagyon könnyű lesz! – dörgölte kezét elégedetten Hanna és felkacagott. Ugyanis a feladat mindössze ez volt: kihelyezni a hálójába Napot szimbolizáló tárgyat...

Másnap munka után elment egy ajándékboltba. Majd még egybe. Aztán újabba, ugyanis Napot sehhol sem árultak. Hanna a feladat megvalósítását konkrét elképzeléssel kezdte: olyan képet kívánt az ágya felé akasztani, melyen a pálmafák övezte tengerrészlet felett a Nap ontja sugarait. Ilyen kép nem volt és olyan sem, amelyik más környezetben ábrázolta volna az égiteket. Hanna szépen lejjebb adott elképzeléséből, egy Nappal díszített bögre, ékszer tartó, majd alapvetően bármi megtette volna, csak hogy egyetlen árva Nap szimbólumot sem talált a város legkülönbözőbb boltjaiban sem. Egyik – eredménytelen – körútján belebotlott a

természetgyógyászbá, s Hanna tőle szokatlan hevésséggel számolt be eredménytelenségéről. A nő egyútt érzően végighallgatta a történetet, majd megállapította:

– Ez megmagyarázza, miért is tart ott a világunk, ahol... – de biztatta Hannát, hogy szerezzen egy Napot, ha másként nem megy, alkosson ő maga. Hozzáfűzte, talán ennek így kell lennie, hiszen a teremtésben mindennek elrendelt ideje van, lehet be kell várni valamit vagy valakit.

Hanna eltöprengett a tanácson. Ő és a kézügyesség... ugyan! Kár erőlködni. Ezen gondolkodott akkor is, amikor édesanyja felhívta őt telefonon és elújságolta, hogy végzett a Hannától karácsonyra kapott gobelin kivarrásával. Hanna őszintén örült édesanyja boldogságának s már el is határozta, miként oldja meg a természetgyógyásztól kapott feladatot.

*

– Nem tartunk ugyan Napot ábrázoló gobelint, azonban tudunk rendelni. Parancsoljon, ebből a katalógusból válogathat – mosolygott segítőkészen Hannára a fiatal eladóhölgy a textilboltban.

– Foglaljon helyet! – mutatott az ablak melletti székre. Hanna leült és izgatottan kezébe vette a vastag katalógust. Lapozgatása közben kezdett elszomorodni, amikor egy kivarratlan állapotában is szépséges Hold nézett rá az album lapjairól. Hanna ujjai kedvtelve simogatták a képet, azonban lebeszélte magát róla. – Annyi Hold-gyakorlatot csináltatott veled az a nő, erre végképp semmi szükséged! – mondta benne egy kis hang. Hannát megbabonázta a kép, azonban egyetértett belső hangjával, inkább a Napra koncentrált és tovább lapozott. A következő oldalon ott volt a félig idős, félig fiatal Nap képe. Hanna szíve nagyot dobbant és azonnal megrendelte a gobelint. Az eladóhölgy előrébb lapozott és katalógusban és megpróbálta rábeszélni Hannát a Holdra is, de ő kitért annak a képnek a megvásárlása elől.

A gobelin két nap múlva érkezett meg a textilüzletbe és Hanna két hétig nem tudott érte menni a sok munkája miatt. Korán kezdett és későn végzett az irodában, még az ebédszünetei is munkával teltek. Néha arra gondolt, nem is kell neki az a gobelin, néha eltűnődött, miért hívják azt a nőt természetgyógyásznak, amikor ilyen furcsaságokkal foglalkozik és hagyta maga mögé csúszni a napokat a textilbolt felkeresése nélkül.

A határidős munkák befejezése után Hanna egyik kolléganője az ebédnél a Múzeumok Éjszakájáról mesélt, a skanzen által szervezett Szent Iván éji programokról, a tűzgyújtásról, a Napkultuszról tartott előadásokról. Hannában mocorogni kezdett egy érzés, amelyet nem nevezett meg ugyan, de elment megvásárolni a Nap-gobelint, majd továbbította édesanyjának a kéréssel, hogy varrja ki.

A nyár elszaladt, majd az ősz is. Hanna folytatta könyvelőmunkáját, néha rákérdezett miként áll édesanyja a varrással. Anyukája szabadkozott: a nyári és az őszi kerti munkákra fordította energiáit, de majd a télen...! Azonban a varrás télen is lassan haladt, és Hanna számára – maga sem értette miért, de – egyre fontosabbá vált a Nap kihelyezése. Édesanyja végül elkészült és csodálatos munka került ki a kezei közül. Hanna gyönyörködve nézte a párnához támasztott kézimunkát.

– Gyönyörű! – suttogta megilletődve.

– Hát még ha keretet is kap! – mondta édesanyja.

Hanna magával vitte a gobelint, hiszen ő a városban élt és így hamarabb eljut a képkeretezőhöz. Legközelebbi munkanap Hanna elment a gobelinnel az üvegeshez, de ő nem volt a műhelyben. Legközelebb sem. A harmadik sikertelen alkalom után felhívta az ajtón szereplő telefonszámot, de az téves volt. Édesanyja csodálkozott, miért olyan fontos ez a kép a lánya számára és Hanna elmesélte az egész történetet. Felkészült arra, hogy édesanyja bolondnak fogja nézni, azonban az asszony bölcs anyai nézésével kísért szavai mindössze ezek voltak: – Hozd vissza azt a képet!

Három nap múlva a nő felhívta lányát és tájékoztatta, hogy mehet a keretezőhöz, mert elkészült a gobelin. Hanna kérdésére ezt válaszolta: – Apáddal elmentünk és elvittük a képet a keretezőhöz, mert arra gondoltam, hogy a szülőknek együtt kell férjhez adniuk a lányukat...

Hanna másnap izgatottan kelt fel. Végre mehet a képért! Amint felhúzta az ablakon a relaxát, lelombozódott. Éjjel a várost szokatlanul vastag hótakaró lepte be. A közlekedés gyakorlatilag leállt, Hanna pedig úgy döntött, dolgozni sem megy és szabit kért főnökétől.

A hó újból szálingózni kezdett, a nő nyugtalanul járkált a lakásban és akármibe kezdett, nem találta a helyét. Végül gondolkodás nélkül, ösztöneinek engedve melegen felöltözött, hótaposót húzott és a hótól meg nem tisztított járdákon, útszéleken elszántan haladt a város másik felében lévő képkeretező műhely felé. A sapka alól kikandikáló sötét hajfürtjei hamar átnedvesedtek, a hópelyhek szempillájára repültek, Hanna mégis jól érezte magát a forgalom nélküli városban sétálva. Másfél óra múlva visszafelé tartott, hóna alatt óvatosan vitte az aranykeretbe foglalt gobelint. Alaposan elfáradt, mire hazaért, kabátja és sapkája csuromvizes lett, ő mégis elégedetten nézte a Napot ábrázoló kézimunkát.

– Az én áldozathozatalom is megvolt – összegezte az eseményeket.

S mégis, a kép felhelyezése előtti pillanatokban mindez butaságnak tűnt. Egy kép miatt lesz majd szerelem az életében? Lesz társa? Ugyan már... gondolta.

– Térrendezés művészete, ugyan... még hogy természetgyógyász, inkább sarlatán – motyogta, azonban a kalapács és szögek is megkerültek, a hálóból a Magányos cédrus reprintjét

ábrázoló festmény kivándorolt a nappaliba, az ott lévő a konyhába – s ahogy a képek arrébb kerültek a lakásban, érezhetően a helyükre csúsztak. Hanna érzékelte a harmónia megerősödését a lakás helyiségeiben, végül rászánta magát a nagy feladatra és felszögezte a falra a gobelint.

A Nap titokzatos mosollyal szórta varrt melegét az ágy felett.

*

A hó elolvadt, a fagyok elmúltak, a Nap egyre hosszabb pályán haladt és fénye mellett már melegét is érezni lehetett. Hanna számokra, könyvelői tételekre fókuszáló gondolataiba merülve sétált, amikor hirtelen lökést érzett és feneke nagyot csapódott a hideg járdán. Finom, de erős férfikéz nyúlt érte.

– Elnézést, hölgyem, hadd segítsen fel! – Hanna kíváncsian nézett fel a kedves, meleg hang tulajdonosára. Ott állt a férfi, akit „*ideálisként*” rajzolt meg a természetgyógyász által adott egyik feladatban.

– De banális! – villant át Hannán, aztán már nem volt ideje szkeptikus, önvédelmező gondolatokra. A férfival csak nézték egymást és a dolgok ezt követően önmaguktól alakultak szerelemmé, párkapcsolattá. Hamar sor került az összeköltözésre, a férfi Hannától jóval nagyobb lakásában. A nő meg sem lepődött, amikor először járt a férfi hálószobájában és egy nagy gonddal, szeretettel kivarrt képet látott meg az ágy felett. Jó ismerősként köszöntötte a Holdat ábrázoló gobelint, hiszen miközben hosszan nézegette a textilbolt katalógusában, örökre megjegyezte a képet.

A férfi elmesélte, milyen nehezen készült el édesanyja a Hold kivarrásával és milyen gyakran mentegette magát azzal, hogy olyan, mintha „*várni kellene valamire*”. Végül is, várni kellett, a férfi két éves külföldi munkaprojektjének befejezésére. Hazatérte után pár nappal helyezte ki a Holdat a hálójában és aznap terjesztette főnökei elé a projekt záródokumentumait, amikor találkozott Hannával.

A költözéskor Hanna sokat gondolt a természetgyógyásznál töltött időre, a nőtől tanult ismeretekre. Már nem okozott gondot számára elfogadni azt a szemléletet, annak a láthatatlan világnak a törvényei, szabályszerűségei ugyanúgy élete részévé váltak, mint a számsorok világáé.

– Igen, mindennek megvan a maga ideje – mosolygott, miközben a Napot a Hold mellé akasztotta a hálószobában.

Egér és Hercegnő

Vivien a mosdó feletti tükörbe nézett. Sápadt, ereszkedett bőré, táskás szemű, fénytelen hajú nő nézett rá vissza.

– Nem te vagyok – mondta tükörképének és visszament a mosdóból az irodába.

Immár öt éve töltötte munkanapjait a közigazgatásban. Magában mindig úgy fogalmazott: „*a hivatalban*”, „*bent*”, „*ott*”, de azt a kifejezést, hogy „*munkahely*”, képtelen volt erre az állásra alkalmazni. Ami azt illeti, az „*állás*” is egy jó megfogalmazás volt a hétfőtől péntekig tartó időszakokra: állt és nem haladt az élete.

Pedig mily’ nagy reményekkel érkezett öt évvel ezelőtt! A gazdasági válság megszüntette parfüm importtal foglalkozó munkahelyét és a szerencsének köszönhetően került a közigazgatásba, középvezetői beosztásba. Annyi reformjavaslat volt a zsebében, elképzelések a hivatali élet felpezsdítésére, a közigazgatás hatékonyabbá tételére.

Nyolcadik nőként lépett a hivatal dolgozói gárdájába és hamar kiderült, hogy a vállalkozói szférában szerzett tudása, kompetenciái itt mit sem érnek. Rajta kívül senkit sem érdekelt a kötelező határidők betartása, a pontosság, a megbízhatóság, az ügyfél igényeinek kielégítése. A hivatalban más szelek fújtak. Négy órás reggeli kávézás, két órás ebédidő, a munkaidőben elvégzett magánügyek, a masszőr, a fodrász, a turkáló, a műkörmös és a pedikűrös felkeresése jellemezték a napokat. Vivien igyekezett elérni a szabályos munkavégzést, s ennek egyenes következménye lett, hogy közutálat tárgyává vált. Kolléganői ellentámadásba mentek át és az apró kis bosszúságoktól az arcátlan hazugságokig mindent bevetettek Vivien becsülete és emberi érzései sárba tiprása céljából. Szakmai utasításait senki sem tartotta be, emberként pedig a családos nők gyűrűjében ő lett az a törtető szingli, aki saját kényelmét helyezi előtérbe, s miatta és a hozzá hasonlóknak miatt fogy a nemzet. Senkit sem érdekelt ki ő és miért nincs gyermeke, milyen traumák és tragédiák lengték be a múltját, amelyek a jelenéhez vezettek.

Vivien igyekezett megakadályozni szakmai hitelvesztését, azonban a felettesei sem örvendtek a nő munkafolyamatok racionalitását célzó törekvéseinek, így ő elidegenítve, támogatás nélküli magányában igyekezett legalább a munkájában kibontakozni. Sajnos ez túl jól ment neki és a kolléganők irigysége és féltékenysége tovább nehezítette a mindennapjait. A szakmai támadás mellett folyamatos megjegyzésekkel halmozták el, a becsmérlések hatására Vivien lassan kezdett megváltozni. Hosszú barna haját szigorú kontyba tűzte, igéző zöld szeméit vastag keretes szemüveg mögé bújtatta. Csinos ruháit a kelleténél több mérettel

nagyobb, édesanyja kifejezésével élve: slamos öltözékekre cserélte. Már nem járt fodrászhoz, a szürkesség felváltotta az öt évvel azelőtti kirobbanó, dinamikus Vivient. 36 éves helyett 63-nak mutatkozott. A nő mindebbe beletörődött, sőt ő maga állt a szürkülés élére, mert úgy tapasztalta, minél semmitmondóbb a külseje, a kolléganői annál kevésbé zaklatják. Munkájában maximalista maradt, amit a közösség gúnyosan fogadott és a munkatársnők feladatainak nagy része is Vivien asztalán landolt. A nő örömmel fogadta ezt, hiszen távolmaradt a maratoni kávézásoktól s még így is tellett munkaidejéből mások munkájának elvégzése mellett saját ügyeire is.

Miért nem váltott munkahelyet, mielőtt beleszürkült a hivatali létbe? Erre azt válaszolta volna, hogy félt, hogy a gazdasági válság alatt úgysem találna más munkát.

Vivien visszatért a mosdóból az irodai asztalához.

– Menj csak haza korábban! Nagy esőt mondanak, s mire hazaérsz vidékre...! – szólt be az iroda küszöbéről a főnökasszony. Vivien hálásan megköszönte a lehetőséget, összeszedte holmijait és elindult autójához. Igen, vidéken lakott. Félórányi autózásra, egy kisebb község határszélén. A háza a domboldalon volt, de nem lehetett látni az útról, annyira mélyen bent feküdt a telken és a kerítés melletti örökzöld cserjesor is akadályozta a belátást.

Vidék... kuncogott magában Vivien, miközben a házhoz vezető hangulatosan kanyargós úton haladt. A ház kikacsintott rá a rózsák, loncok, virágos bokrok közül.

– Valóban nem olyan, mint a ti panellakásaitok! – helyeselt, majd kiszállt az autóból. Mire a bejárati ajtóhoz ért kibontotta a kontyát és hosszú, fenékgig érő barna haja megkönnyebbülten omlott a nő hátára. Az ajtón már úgy lépett be, hogy üveglencsés fekete keretes szemüvege a kezében volt és a csodás alakját eltakaró az XXL méretű, ormótlan szürke pulóverével együtt hullt a padlóra.

– Hamarabb jöttél, *Amore mio!* – hangzott mögötte az örömteli felkiáltás és Vivien a levegőben, szerelme karjaiban találta magát. A magas, jóképű férfi szenvedélyesen csókolta a nőt, aki ugyanolyan hévvel viszonzta a fogadtatást. Bármi is történt ma, végre itthon vagyok – gondolta Vivien.

Antonio sajnálkozva nézett rá. – Örülök, hogy itthon vagy, azonban még nincs kész a vacsora.

– Semmi baj – válaszolta a nő és a férfihoz bújt. – Mennyi idő múlva lesz kész?

– Olyan 30–35 percet még sülnie kell.

– Itt lehet hagyni?

– Igen.

– Akkor gyere – mosolyodott el a nő és maga után húzta a férfit az emeletre. Az emeleten a lépcső nagy térbe torkollott, amit szőnyegek és vastag párnák borítottak. Vivien a földön heverő egyik nagyméretű párnára nyomta a férfit.

– Mindjárt jövök – suttogta.

Valóban, három perc sem kellett és ott állt egy nő, akiről a hivatalban biztosan nem mondták volna meg, hogy szürke kolléganőjük az. Hosszú haját ezüst fejdísz hátrafogta, melleit finom szövésű áttetsző anyag borította. Hasa szabadon volt, csípőjéről a felsőrész anyagából készített elől rövidebb, hátul hosszú, könnyed szoknya hullott alá, a szoknyára simuló rázókendőn érmekre emlékeztető díszítőelemek csüngtek le. A nő jobb karját spirál alakú ezüst karpánt díszítette, csuklóit vékony ezüst karkötők ölelték körbe.

Az emeletet lágy keleti dallamok töltötték meg. Vivien nádszál módjára hajlongott a keleties táncban, szinte egy mese életre kelt varázslatos hercegnőjévé vált, aki táncával örökre rabul ejti szerelmese szívét. Antonio gyönyörködve nézte kedvese mozdulatait, magával ragadta a női csípő ringása, a karok és vállak nőies mozdulatai, a csábító mellkas- és has mozgások.

A halkuló zenére Vivien kígyózó karmozdulatokkal fejezte be a táncát, majd a férfi feléje nyújtott kezébe tette kezét és hagyta, hogy Antonio magához húzza a hatalmas párnára. Egyiküket sem érdekelte, hogy odaég-e a vacsorájuk.

Boldogok voltak és Vivien saját bőrén tapasztalta, hogy a boldogságot nem adják ingyen és mélyre kell menni ahhoz, hogy aztán magasra juthasson az ember. Körülbelül két évvel korábban kezdődött a felfelé ívelő szakasz, amit mély gödör előzött meg. A nő annyira magányosan, lelkiileg és szakmailag ellehetetlenítve érezte magát a hivatalban, hogy a helyzete elleni lelki és szellemi tiltakozása testi tüneteket produkált. Folyamatosan köhögött, belázasodott, ezért otthon maradt és ott varázsütésre szinte azonnal meggyógyult. Amint visszatért a hivatalba, órákon belül ismét lázas lett és fulladásig köhögött. Főnökasszonya hazaparancsolta és otthon, mire felkanyargott a ház elé, máris jól lett. Vivien néhány ilyen eset után már nem ment haza, hanem fulladozva, lázasan a kolléganői körében maradt, akik együtt érzően és segítőkészen viszonyultak hozzá ebben a helyzetben. Támogató közösségükben Vivien köhögése elmúlt és láza is lement, újra mosolygott, mire munkatársai ismét ridegen bántak vele. Vivien elment az optikába és megvásárolta az ott fellelhető legrondább szemüvegkeretet, amelynek láttán kolléganőin az enyhülés jelei látszottak. Vivien lemondott színes, vidám és igen csinos ruháiról, mert bő és szürke, esetlen, rosszul szabott és a lehető legelőnytelenebb darabokra cserélte őket. A hivatali dolgozókkal ezt követően sem lettek barátnők, de ezentúl az üzeneteit átadták neki és már nem jártak be a főnökasszonyhoz

hazugságokkal rágalmozni Vivient. A nő megkönnyebbült a munkahelyi légkör enyhülése miatt, ugyanakkor rosszul élt ki a munkahelyi légkör enyhülése miatt, ugyanakkor rosszul élt ki a munkahelyi légkör enyhülése miatt, amikor tükörbe nézett.

Egy garázs vásárlásánál akadt kezébe a „*Hastánc otthon lépésről lépésre*” címet viselő kötet, amelyben illusztrációkkal mutatták be a legfontosabb mozdulatokat és tánc lépéseket. Vivien szíve nagyot dobbant, amikor belelapozott a könyvbe és természetesen már aznap este elkezdte a hastánc alapjainak elsajátítását. A könyv feladatainak begyakorlása után az interneten talált videókból fejlesztette magát, a hivatalban az üres időkben tánc lépéseket és koreográfiát tanult elméletben. A tánc csupa pozitív hatást gyakorolt testére és lelkére egyaránt. Az irodai közösség gyanakodva fogadta, hogy Vivien egyre felszabadultabbnak tűnt, ezért a nő újabb apróságokkal kendőzte el kiálló formáját. Ekkoriban szokott rá a borzalmas kontyra, a hastáncól egyre formásodó testét még rettenetesebb és bővebb ruhákkal fedte. A nagyméretű ruhák alatt, mélyen elrejtve a kolléganők szemei elől, gyönyörű ékszereket viselt, melyek testéhez érve folyamatosan emlékeztették „*másik*” életére.

És a „*másik*” életébe beletartoztak régi kollégái, ismerősei is, akikkel mindig jó kapcsolatokat ápolt, mégis meglepődött, amikor „*Becsődöltünk, bameg!*” buliba hívták. Vivien kíváncsian ment el a rendezvényre, ahol a parfüm import-export kollégákkal bulizhattak egyet a tönkrement, de lelkükben eleven cég emlékére. Hazai és külföldi kollégák is megjelentek, Vivien megismerkedhetett olyanokkal, akik a munkakapcsolat idején csak e-mailező partnerek voltak számára. Antonioval sokat dolgozott, de egyszer sem beszéltek egymással, csak elektronikus levélben tartották egymással a kapcsolatot. Vivien soha nem gondolkodott el azon, miként nézhet ki a férfi, de akkor és ott, abban a buliban örömmel nyugtázta, hogy szürke hivatali kardigánja helyett a táncól kifejezetten formás combját csak félig eltakaró szoknyát húzott egy diszkrét szexi felsővel. Antonio ugyanis álmai férfitestét testesítette meg. Magas, barna hajú és szemű, kedves mosolyú volt, a latin szerető kisugárzásával. Az egész estét együtt töltötték. A férfi elmesélte, hogy a parfüm-biznisz leáldozta óta az irodai környezetet kamionfülkére cserélte és kamionsofőrként dolgozik, és közgazdász létére az egész Európát sújtó gazdasági válságban ez a kisebbik rosszát jelentette számára. Elmondta, hogy gyakran jár Magyarországon és ha Vivien akarja, találkozhatnak. Vivien akarta, így viszonylag sokszor találkoztak. Antonio magánélete nem volt túl egyszerű. Tíz éves házasság kötötte az időközben megöregült feleségéhez, akitől a hatóságok nem akarták őt elválasztani. Az apróságokra oly gondosan ügyelő Vivien ezen kénytelen volt túllépni, mert első látásra beleszeretett a férfiba, aki szerencsés módon ugyanezt érezte ő iránta.

Így aztán vadházasságban éltek az együtt szépítgetett, bővítgetett és a kíváncsi szemek elől növényekkel elzárt házban. Vivient bántotta, hogy Antonio nem lehet hivatalosan a társa

és a helyzet miatt önmaga büntetése mellett döntött: a hivatalban maradt, mert úgy gondolta, ekképpen leróhatja Antonio feleségével szemben elkövetett bűnét, hiszen fantáziájában a férfi örült felesége az ő kolléganőire hasonlított. Ezért, egyfajta vezeklésképp, egy rossz szót sem szólt munkatársnőire és hagyta kedvükre garázdálkodni őket. A kolleginák ellenállást nem érezve túl unalmasnak találták Vivien szekírozását, ezért megunták és egy idő után békén hagyták a nőt.

Ekképpen teltek Vivien napjai. Szürkeségben és szerelemben. Antonio imádta a nő táncát, mikor távol volt, Vivien új koreográfiákat talált ki és gyakorolt be szerelme hazaérkezésének megünneplésére. Antonio számára Vivien volt a boldogság hercegnője. A hivatalban erről mit sem tudtak.

Talán csak a hivatal női mosdójának folyosója sejtett valamit, hiszen időről időre feltűnt ott egy nő bő pulóverben, hogy mindenféle keleties táncmozdulatokkal mozgassa át az ülésben elgémberedett testrészeit.

Utószó helyett – szerzői köszönetnyilvánítás

Köszönöm Neked, Kedves Olvasóm, hogy időt és energiát nem kímélve velem töltötted életed egy részét. Kimondhatatlanul hálás vagyok miatta!

Az írások egy része különböző álnevek alatt már olvasható volt a **csocoszan.hu** portálon, ezek szerkesztett, javított változata került bele e kötetbe, illetve új írások is megmutatkoznak. Közel tíz év anyagai (2011 februárjában született meg *A találkozás*, *Az Egér és Hercegnő* 2020 elején íródott) kaptak itt helyet, bár nem időrendben összeválogatva.

Ezúton köszönöm mindenkinek, aki bármilyen módon segítette a kötet elkészültét. Tudom, hogy ez az a rész, amit a nem érintettek átugranak, az érintettek pedig árgus szemekkel vizslatnak, hogy említésre kerülnek-e benne. Amennyiben nem, az mély megbántottságot, sértődést és a jövőbeli segítségnyújtás megtagadását előirányzó fogadalmakat vonja maga után. Ezért is szokás a „köszönöm mindenkinek” formulát alkalmazni. Biztosra mentem, hiszen én is így kezdtem, azonban muszáj vállalnom a kockázatot és név szerint megköszönni a segítséget.

Köszönöm *Dr. Takács Zsuzsanna Máriának* a barátságát, a támogatását.

Köszönöm *Rószegh Lilinek*, a csocoszan.hu oldal születésében, fennmaradásában és fejlesztésében nyújtott segítségét, írásait.

Minden részletezés nélkül: köszönöm *édesanyámnak*.

Köszönöm *Kalina Dávidnak* a borító elkészítését és a folyamatos technikai segítségnyújtást.

Köszönöm *Molnár Emesének*, *Fábián Lászlónak* és *Turbucz Péternek* a beszélgetéseket, az együtt nevetések élményét.

Köszönöm *Tokaji Hajnalkának* és *Tóth Dávidnak*, hogy ők már akkor a kötetről beszéltek, amikor bennem még a gondolata sem merült fel.

Köszönöm *Szabó Lászlónak* a meglepően hatékony boszorkány- és ördögűző KRESZ táblát.

És végül köszönöm a mindenkori *Bodor Máriának*, hogy átélte/meglátta/meghallotta az írások magvát képező történeteket, amelyekről el kell mondani, hogy szavakba öntésük nélkül nagyrészt bizony a felejtés homályába burkolóznának. A kötet összeállítása érdekes megtapasztalása volt annak, mennyire azonos az ember korábbi önmagával? Milyen dolgokon húzta fel magát, emészthetetlen terhétől szavakba öntéssel szabadult meg, majd évekkel később az írások újraolvasása közben a szerzőnek is épp csak felsejlik mi ihlette az adott szöveget.

Mindez érthetővé teszi, miért tanácsolják, hogy kérdezd meg magadat arról, ami felzaklat: számítani fog mindez tíz év múlva?

Egy kicsit a címről. A „*Mia reggele*” címet viselő írás 2013 őszén született meg. Sokan kérdezik tőlem azóta is, hogy „*Te vagy Mia?*” A válaszom: nem. Én csak az vagyok, akinek a fejébe beúsznak a képek, melyek követelik, hogy megíródjanak és ez egy különösen makacs kép volt. Akkoriban autóval jártam dolgozni Megyaszóról Tokajba, és Megyaszó végén valóban van egy híd, ahol a szembejövő forgalomnak van elsőbbsége. Az írásban szereplő kép megjelent bennem, de nem törődtem vele. Másnap reggel hirtelen lassított az előttem haladó autó, hogy integessen a buszmegállóban álló – valóban macskatestű – feketeruhás lánynak. Így a korábbi kép újabb elemmel bővült. Aztán találkoztam egy kedves autóbusszofőr ismerősömmel, aki mindig integet nekem. Még ekkor sem írtam meg a történetet. Aztán megéreztem a koszorúk illatát és akkor már tudtam mi lesz a történet vége. Nem akartam továbbra sem megírni, bár azt nehéz megmondani miért nem. Így ez a Mia nevű nő tovább erőszakoskodott, már azt is tudtam, hogy általában reggelente elalszik és sosem találja a hajgumiját. Végül rájöttem, csak akkor szabadulok meg tőle, ha megírom a képeket. S valóban, jó volt megírni, egy kész történet született a tokaji irodában. 2020 végén döntöttem el, hogy a csocsoszan.hu oldalon megjelent írások egy részét megjelentetem önálló kötetben. Nem haladtam a munkával, mert azon tépelődtem, hogy mi legyen a kötet címe. Számomra ezt mindig rettenetes nehéz eldönteni, végül a lábam alatt sertepertélő Mia macskám láttán ez is kész tény lett.

Miát két testvérével együtt a szüleimtől hoztam el 2020 nyarán. A másik kettő fekete macska, de Mia csodás tarka, barna, fehér, fekete és sárgás színekkel. Nem vagyok a névadás bajnoka, így hát onnan kapta nevét, hogy annyira bájos és kedves cica volt, hogy az ember csak így köszönhetett neki: *Sziamia!* Így lett ő Mia, a környék legszebb lánycicája, aki iszonyat szeretetéttséggel csüngött rajtam, ugyanakkor vagány és kíváncsi volt. Igen, jól sejtik Kedves Olvasóim, hogy a történetnek nem lesz happy and a vége, hiszen múlt időt használok. 2021 februárjának végén, amikor már csak a borító fotóját vártam, mert ezek a képek valóban nagyon makacs dolgok, és a retinámba égett a látvány: olyan kép kell, hogy egy busz visszapillantójában a Tokaji-hegy látszik. Nem tudom miért, de üldöz ez a kép, így megkértem egy ismerősömet, hogy készítse el nekem. Hetek óta várom a fotót, egyelőre nincs meg és lehet nem is lesz soha, de ezt Önök, Kedves Olvasóim e sorok olvasásakor jobban tudják, mint én az írásukkor... Tehát már csak a fotó hiányzott, amikor Mia megbetegedett. Hosszú napokon át betegeskedett és folyamatosan elgyengült. Küzdött, de hiába. Az irántunk való szeretete megmaradt, talán az tartotta életben azokon a kemény napokon is. Este még elkészönt

mindenkitől, reggelre pedig elhunyt. Hát, az én Miámnak ilyen lett a reggele... Először címet akartam változtatni, de aztán úgy döntöttem, nem teszem. Ezer éve már, amikor valaki azt mondta nekem, hogy aki szereti a kutyákat, az minden kutyáját szereti, de van egy közöttük, amelyiket nem a kutyájaként, hanem a gyerekeként. Nekem ez Dorka, az elgázolt és tolókosiba került kutyám lett. Most már azt is tudom, hogy egy ilyen macskát is kapunk az élettől, még ha csak rövid időre is. Így hát a cím maradt, mementóként Miára, aki legalább annyira makacs és sürgető tudott lenni, mint a címszereplő volt, amíg meg nem írtam a történetét.

Kedves Olvasóm, nem tartalak fel tovább!

Leveleket, észrevételeket szívesen fogadok a szerkesztoseg@csocsoszan.hu e-mailcímen.

Jó egészséget, örömteli napokat kívánok minden Kedves Olvasómnak!

Tisztelettel és köszönettel:

a szerző